† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare lunar
16 pagini - 50 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul II, Nr. 3 (8)
Martie 1993

P. 193. 163

DIN SUMAR

Convorbire cu Părintele Stăniloae
Marian Munteanu *pag. 4*

Mentalitatea României Mari
Dr. Corneliu Dida *pag. 5*

Despre un virtual
"Război pentru Transilvania"
George Roncea *pag. 10*

Corneliu Zelea Codreanu
Portret de Stelian Stănicel *pag. 14*

Suntem cu ochii pe voi
pag. 3

BASARABIA

"Prutul nu este o graniţă pentru Noua Generaţie" • *pag. 8-9*

Drumul Crucii - Bucureşti, 27 martie 1992

INVITAŢIE LA BĂRBĂŢIE

Mircea Eliade

Cred că nu mai e nevoie să vorbim despre noi. Toată lumea ştie că trăim un ceas întristat şi deznădăjduit, că suntem lichele şi neputincioşi, că ne îneacă descompunerea, lăştarea şi cinismul. Unde întorci capul nu auzi decât strigăte, bârfeală, critică şi tânguire. Ne lamentăm fără nici un orgoliu, ne pierdem vremea plângând, ne risipim energia în critică, în negaţie, în argumente. Dacă un străin ar asculta spusele noastre - şi nu ne-ar cerceta şi viaţa - ar crede că suntem cea mai bătută de Dumnezeu ţară, că ne aflăm în pragul unei catastrofe definitive, că totul e pierdut, şi pentru totdeauna. Suntem cu adevărat un popor fără orgoliul suferinţei; sau, mai precis, am pierdut cu desăvârşire acest orgoliu.

În mijlocul acestei totale descompuneri, în mijlocul acestei mlaştini sociale în care trăim - un singur strigăt merită să fie strigat: bucuria, lauda, nădejdea profetică. Un singur gest merită să fie împlinit: gestul creaţiei, gestul vieţii care ştie să reia totul de la început, gestul furios al zidarului care durează în fiecare zi o temelie pe care destinul ridică o dărâmă. În mijlocul iadului contemporan, cu aburii săi descompuşi, cu luminile sale de cadaverică fosforescenţă, cu mizeriile sale umane, cu degringolada sa etică, cu haosul său spiritual - o singură tărie trebuie să-şi înalţe braţele: bărbăţia, orgoliul suferinţei, orgoliul mizerici, orgoliul nădejdii deznădăjduite. Când totul în jurul tău putrezeşte, de ce să-ţi fie teamă? Viaţa ta poate să ia totul de la început.Când totul îşi pierde sensul, totul ajunge neant şi zădărnicie, de ce să te plângi? Simpla ta *prezenţă vie* calcă sub picioare tot neantul lumii, toată zădărnicia creaţiei. E adevărat, suntem proşti şi netrebnici, suntem mărunţi şi păcătoşi, suntem incapabili, lichele, fleacuri, mediocri, tot ce vreţi. În faţa acestor adevăruri, aş vrea ca o duzină de tineri să poată striga: *Ei şi!* Să-şi strige dispreţul lor faţă de destin, faţă de întristatul ceas care ne-a fost ursit să-l trăim, faţă de mizera noastră condiţie umană, faţă de tot ceea ce este mediocru, lamentabil şi inert în tradiţia noastră europeană, creştinească şi românească. Să strige în fiecare zi, în faţa oricărui om, în faţa oricărei întâmplări: *Ei şi? Ei şi?* E adevărat tot ce spuneţi, e adevărat tot ce se întâmplă, e adevărată şi limitarea noastră tragică, şi descompunerea noastră, şi evanescenţa actelor noastre. E adevărat, e adevărat, e adevărat! Şi totuşi să strigi *Ei şi?* Atât timp cât sunt viu, cât am viaţa de partea mea, cât timp miracolul creaţiei se află în trupul, în sângele, în spiritul meu - ce putere a întunericului mă poate înghiţi, ce miraj al neantului mă poate fărâmiţa, ce haos este atât de mare ca să se poată măsura cu câtimea aceea incomensurabilă de viaţă care mi-a fost dată?

Nu, domnilor, tot ce putrezeşte în jurul nostru nu este făcut să ne deprime; dimpotrivă, este o invitaţie a vieţii să-i imităm gestul ei iniţial, creaţia; naşterea; renaşterea. Este o invitaţie la voie bună, la curaj, la faptă. Faptă care nu înseamnă efort exterior, ci chiar viaţa noastră, împlinirea ei, victorioasa ei creştere şi organicitate. Viaţa noastră - să ne fie fapta. Pe ea s-o luminăm, s-o înălţăm, s-o păstrăm inalterată în mijlocul atâtor forţe ale întunericului. Viaţa noastră întreagă este singurul răspuns peste care orice negaţie, orice critică, orice dinamită metafizică nu mai poate trece. Moartea nu există decât pentru cei care o acceptă. Înfrângerea nu există decât pentru acel care nu se reîntoarce în luptă. Totul se poate distruge, totul se poate preface în pulbere, totul trece - în afară de gestul vieţii. Şi acest gest îl avem în noi, existenţa noastră este o justificare a lui.

Mi se par atât de absurde obiecţiile pe care le întâlnesc de la o vreme în calea mea; atât de absurde şi de ineficace. Unul îmi spune: Românii sunt atenuaţi şi mediocri. Poate e adevărat. Ei şi ce dacă e adevărat? Ăsta e un motiv mai mult să fim îndârjiţi în suferinţa şi în creaţia noastră... Să strigăm mai tare bucuria noastră că suntem români. Să avem *certitudinea* că prin curajul gestului nostru vom depăşi modelele de perfecţiune europeană sau asiatică pe care anumiţi tineri tobă de carte ni le aduc mereu înainte.

Altul îmi spune: Trăim un ceas tragic, un ceas care anulează orice încercare de creaţie, orice avânt spiritual. Ei şi ce dovedeşte asta? Cu cât e mai tragic ceasul, mai vitreg, mai întunecat - cu atât trebuie să ne îndârjim în nădejde, în muncă, în bărbăţie. Sunt alte popoare care suferă mai mult ca noi. Sunt alţi oameni care au experimentat un tragic mult mai hain ca noi. Cred că Prometeu, Edip, Antigona, Fedra - au suferit un iad interior de o mie de ori mai crâncen ca al nostru. Şi dacă s-au dat bătuţi, au făcut-o pentru că nu cunoşteau nădejdea. Dar noi care cunoaştem şi viaţa şi nădejdea, noi care verificăm zilnic deznădejdea noastră prin nădejde - mai avem noi dreptul să ne plângem, să criticăm, să ne resemnăm?

Toate acestea dovedesc lipsă de bărbăţie. Îţi vine să-ţi iei lumea în cap când vezi oameni deştepţi desperând de condiţia noastră umană şi socială, şi lamentându-se în cele patru colţuri ale văzduhului că suferă, că totul e neant, că totul e zădărnicie. Toate acestea sunt fleacuri. Toate acestea nu dovedesc nimic. Poţi să strigi o mie de ani că viaţa e zădarnică - ea nu va înceta o clipă să crească, să năvălească pretutindeni, să-şi strige pretutindeni victoria. Orice critică e inutilă, orice negaţie e ineficace în faţa vieţii. Viaţa care poate totul - în pofida oricărui haos sau oricărei catastrofe. Ar putea să se zguduie pământul, şi tot n-ar însemna nimic. Dacă aş fi ultimul om, aş striga încă o dată "EI ŞI?" în faţa oricărui cataclism. Ce poate face moartea împotriva miracolului existenţei noastre vii?...

Dar lucrurile acestea simple nu vrea nimeni să le ia în seamă. Este o panică a disperării, o manie colectivă în faţa răului, o isterie în faţa efemerului, o frică sugestionată în faţa neantului. Toţi oamenii aceştia privesc cu patimă întunericul, haosul. Le e frică de lumină, pentru că lumina înseamnă absurda rezistenţă împotriva oricărei eventualităţi, înseamnă continuă depăşire, continuă viaţă. E mult mai confortabil întunericul şi negaţia. E mult mai puţin responsabil. E mult mai puţin curajos să desperezi, decât să nădăjduieşti împotriva oricărei evidenţe şi a oricărei deznădejdi.

Haide, domnilor, mai domol cu tânguirile, mai domol cu desperarea. Căutaţi înlăuntrul fiinţei D-voastră acel crâmpei de nebunie şi de faptă, aduceţi la lumină acel ridicol EI ŞI? Şi zvârliţi-l bărbăteşte în mijlocul descompunerii generale. Există atâta moarte în jurul meu încât nici nu ştiu cum să-mi comprim sălbatica bucurie că din toate aceste cadavre va creşte mâine o altă lume. ■

În martie, singura ştire bună - zăpada...

Dr. Corneliu Dida

Foto: Karina Knapek

La majorat, prinţul Charles a fost întrebat: "Când veţi urca pe Tron e posibil ca dilema zilei să fie: capitalism sau socialism? Cum optaţi?"... Răspunsul: "În capitalism, consumatorul e rege, iar producătorii îl servesc. În socialism, producătorul dictează şi consumatorul n-are încotro. Cum omul consumă 24 de ore din 24 şi produce numai 8 ore pe zi, optez: capitalism"... Azi, Anglia şi prinţul Charles au alte dileme. Dar estul ex-comunist se zbate în criză. Soluţia are un nume consacrat: tranziţia! De la socialism la capitalism, cum ne asigură dl. Brucan, care ştie bine drumul, căci l-a parcurs şi-n sens invers, ca ghid...

Tranziţia - adică trecerea de la o economie dominată de producătorii monopolişti de stat, la una dominată de consumatori. De la deviza socialistă - marfă să fie că amatori sunt destui, la deviza capitalistă - clienţi să avem că marfă e destulă! Sau, cum zic economiştii, de la o economie cu "restricţie pe ofertă" (socialismul) la una cu "restricţie pe cerere". Merită?! Sigur! Tocmai fiindcă viaţa nu începe cu materia şi nici nu se limitează la atât" ! Tocmai pentru că atmosfera concurenţială - singura care perfecţionează şi lanţul productiv, *dar şi pe cei ce-l încadrează* - nu este posibilă decât în societăţile cu restricţie pe cerere. Or, secretul unei atari societăţi este întreprinderea autonomă a cărei eficienţă are la bază *proprietatea privată* şi *accesul liber la profit*!...

Oameni de carte, reformatorii noştri - pentru care de obicei viaţa "începe la materie şi se limitează la atât" - vor fi fiind desigur tributari şi dânşii filozofiei economice schiţate mai sus. Şi dacă vor să treacă la capitalism, să vedem cum stăm de fapt.

Simplificând, trecerea la capitalism se măsoară prin: 1) ponderea sectorului privat în PIB şi în capitalul social şi 2) prin raportul între oferta vandabilă şi cererea solvabilă de mărfuri.

La primul punct, pe româneşte: cum stăm cu privatizarea? Prost. Exceptând legiferarea liberei iniţiative, mai nimic! E drept, pe această cale, cam 45% din comerţul interior, 25% din servicii şi 20-30% din comerţul exterior se fac prin sectorul privat. Dar marile sectoare productive - industria şi agricultura - ambele în plin marasm - aparţin statului, de fapt! Din cele 6200 de mari întreprinderi de stat s-au privatizat vreo 15! Iar ţinând cont şi de activele vândute - vreo 17 miliarde de lei - ponderea sectorului privat este sub 0,5 % în acest vital sector! Mai rău, cele două legi menite să promoveze privatizara sunt practic blocate. Legea fondului funciar, în doi ani, a dat titluri de proprietate la numai 2% din cei îndreptăţiţi, vreo 6,2 milioane de persoane! În schimb a generat un haos la sate! Legea privatizării, în opt luni, nu a reuşit nici măcar să-şi creeze instituţiile de bază: Fondul Proprietăţii de Stat şi Fondurile Proprietăţii Private, 5 la număr. FPP nr. 5 Craiova, de exemplu, nici nu există încă, pentru că Registrul Comercial Dolj... refuză să-l înscrie! Bilanţurile întreprinderilor privatizabile nu au fost depuse încă, iar cauzele par a fi... dispoziţiile emise din ministere! În plus, între FPP, FPS, ministere şi guvern există fricţiuni şi divergenţe, unele fiind de-a dreptul încălcări de lege!...

La punctul doi, raportul între oferta vandabilă de mărfuri şi cererea solvabilă se stă la fel de prost. De ce? Tocmai pentru că motorul unei corecte echilibrări întârzie să apară - privatizarea fiind blocată. Nici o mirare deci, că blocajul financiar face ravagii. E adevărat, prin '91 la fiecare leu din buzunarul consumatorului se aflau mărfuri de numai 9 bani, iar în '92 se ajunsese la un raport net modificat - la un leu din buzunar se aflau mărfuri pe piaţă de vreo 70 de bani. Dar această tendinţă, teoretic pozitivă, s-a obţinut aproape exclusiv prin pierderea puterii de cumpărare şi nu prin plusul de mărfuri pe care numai concurenţa îl creează! Azi, privind magazinele - din ce în ce mai bine aprovizionate, dar cu mărfuri din ce în ce mai scumpe - am putea concluziona că pentru sectoare întregi de consum raportul de mai sus se va fi inversat deja. Dar în condiţiile blocării privatizării, asemenea cifre măsoară sărăcia şi nicidecum avansul de substanţă spre mult visata societate de tip concurenţial...

Nici o mirare deci, că situaţia economică s-a degradat. Din octombrie '92 producţia şi exportul scad din nou masiv. Balanţa comercială se negativează puternic. Inflaţia este în ianuarie '93 de circa 13% (faţă de 4,5% în septembrie '92), iar leul se devalorizează numai în februarie cu 17%! Avem 1 milion de şomeri deja şi asta - înainte de a se fi început restructurarea!

Aşa cum ne temeam cu două luni în urmă, guvernarea Văcăroiu a irosit pe nimica modestele şi numai parţial pozitivele rezultate ale guvernării Stolojan. După trei luni de inactivitate şi bâlbâieli penibile, dl. Văcăroiu şi-a prezentat programul: în fapt, un şir de pioase deziderate, pentru care nu este clar nici pe ce căi şi nici cu ce resurse financiare ar urma înfăptuirea. Lăsăm de o parte naivitatea FDSN-ului de a pretinde că nu mai este necesară aprobarea în Parlament şi ne întrebăm: ce va urma? O moţiune de neâncredere din partea opoziţiei? O remaniere? O criză de guvern? Credem că guvernul va rămâne, totuşi! Opoziţia, confuzionată, incapabilă de lucruri constructive, nu va reuşi să înlăture, prin vot, guvernul în jurul căruia - în ciuda divergenţelor evidente - vor face corp comun şi PRM, PSM, PUNR. Cu alte cuvinte, vom asista la amânarea crizei! E adevărat, în contextul geo-politic actual - vezi Iugoslavia - criza dunăreană, şi criza constituţională de la Kremlin - nu ar fi de dorit o criză de guvern acum. În acelaşi sens ar pleda şi agitaţia sindicale dar şi mitridatizarea (otrăvirea lenta şi parşivă) la care este supusă conştiinţa naţională românească de UDMR, Tökes şi aliaţii lor inconştienţi "de pretutindeni".

Economic vorbind însă, amânarea unor măsuri ferme şi precise - al cărui instrument este actualul guvern - este contraindicată. Neglijată, criza se va adânci! Încât, e de aşteptat ca în următoarele 2-3 luni importante clarificări în cadrul FDSN, dar şi la Cotroceni să repună acest guvern sub semnul întrebării. Ne place, nu ne place, reformatorii - de toate culorile - nu sunt capabili să se înţeleagă între ei, nici să convingă ţara la un efort coerent, şi nici să pună în mişcare o întreagă administraţie de stat care, din păcate, îşi vede de-ale ei...

Până una alta, martie a venit cu zăpezi abundente, singurele ce mai dau acum cevă speranţe. Încât, privind cum ninge liniştit, mai că-ţi vine să îndemni: rugaţi-vă, fraţilor, în mănăstiri şi biserici, că altfel ţara se duce de râpă...

5 martie 1993 ■

Tinerii şi privatizarea

Privatizarea este o chestiune de interes naţional ce priveşte în cea mai mare măsură tineretul. Dacă ne luăm după sociologi şi sondajele lor portretul robot al întreprinzătorului din România arată cam aşa: tânăr până la 35 de ani, studii superioare sau medii. Dacă dăm o raită prin oraş, vedem că toţi vânzătorii de casete, ţigări, ziare etc. sunt tineri sau foarte tineri. Aceste ocupaţii nu sunt foarte rentabile. Muncă multă şi bani puţini. Oare numai de atât să fie în stare tinerii României? Eu nu pot crede aşa ceva în ruptul capului.

Să ne amintim că de la 1878 la 1938 (în numai 60 de ani), România s-a transformat dintr-o ţară agrară înapoiată într-o ţară cu performanţe industriale notabile. Tânărul inginer Nicolae Malaxa avea în 1930 un mic atelier. Câţiva ani mai târziu, micul atelier se tranformase în cea mai mare întreprindere metalurgică din Europa de Est.

De ce tinerii de azi nu pot urma exemplul bunicilor? Deoarece *ei sunt împinşi tot mai mult la periferia vieţii economice* de o concurenţă neloială, mârşavă, devastatoare. Este vorba despre concurenţa exercitată pe de o parte de noua oligarhie românească şi, pe de altă parte, de veneticii care acţionează economic în România sub acoperirea societăţilor cu capital străin sau mixt. La această din urmă categorie mă voi referi în continuare.

Să fiu bine înţeles, investiţiile străine sunt indispensabile pentru progresul economic al României. A venit Coca-Cola. A creat sute de noi locuri de muncă. A eliminat de pe piaţă surogatele. Au mai deschis reprezentanţe Honda, Mercedes şi Volvo. Shell e în tratative cu Primăria Capitalei. Toate aceste firme sunt binevenite. Nu despre ele e vorba.

Pe la începutul anilor '70 şi-au făcut apariţia în România studenţii străini. Majoritatea sunt originari din ţările lumii a treia. S-au adaptat foarte repede. Au început cu specula de mărfuri din shop şi cu traficul de valută. În timp ce nouă ne mergea din ce în ce mai rău, lor le mergea din ce în ce mai bine. Au venit săraci şi au făcut avere. "Studiile" lor au început să dureze cam 10-15 ani. Legislaţia românească de atunci interzicea acest lucru. Ca să li se prelungească viza de şedere în România unii au început să colaboreze cu Securitatea.

După Decembrie '89 această stare de lucruri a rămas neschimbată. Complexul Grozăveşti a devenit placa turnantă a traficului de valută. Camerele din cămin ale studenţilor străini s-au transformat în birouri de schimb valutar. Aceasta în timp ce studenţii români nu reuşesc să se cazeze, fiind nevoiţi să închirieze locuinţe în oraş la preţuri exorbitante sau să doarmă pe unde apucă. Din focare de cultură, Complexele studenţeşti Regie, Tei, Grozăveşti au devenit focare de infecţie.

Între timp, parlamentul a adoptat legea cu privire la investiţiile străine. Cu câţiva dolari se poate constitui o societate străină. Devenind investitori, aceste persoane capătă dreptul de a locui în România cât timp doresc. Ba mai mult, în Monitorul Oficial au început să apară tot mai numeroase anunţurile cu privire la acordarea cetăţeniei române noilor imigranţi. Având în vedere că Uniunea Elenă sau Comunitatea Italiană au avut nevoie numai de câte 1400 de voturi pentru a intra în parlament, după alegerile din 1996 vom avea în Parlamentul României un deputat care va reprezenta Comunitatea Arabă din Grozăveşti.

Afro-asiaticii au monopolizat importul, precum şi piaţa en-gros a bunurilor de consum. O firmă românească a obţinut în condiţii misterioase închirierea Complexului Expoziţional. L-a parcelat în sute de cotineţe de placaj pe care le-a subînchiriat firmelor turceşti, arăbeşti, iraniene etc. Nici o firmă românească nu a reuşit să subînchirieze. Chiria pe metru pătrat a ajuns la câteva sute de dolari. Făcând afaceri cinstite, negustorii de Boni-Bon şi Topi-Top nu şi-ar putea permite aşa ceva.

Profitând de imperfecţiunile sistemului vamal românesc, aceşti excroci introduc în România prin contrabandă mărfuri în valoare de zeci de milioane de dolari. Una dintre metode este să creeze în România o societate străină, uneori numai pentru un singur transport. După ce este introdusă în ţară, marfa este distribuită en-grosiştilor de la Expoziţie, iar importatorul dispare "uitând" să plătească accizele ce pot atinge până la 50% din valoarea mărfii. Marfa este vândută numai pe dolari care sunt scoşi din ţară prin intermediul curierilor diplomatici, scutiţi de control vamal. Ciclul se reia la următorul transport, când aşa-zisul importator revine în ţară cu un paşaport pe alt nume, constituie o nouă societate care ulterior va fi şi ea abandonată etc. De altfel, aceşti indivizi au devenit coşmarul bancherilor noştri, emiţând cecuri fără acoperire în valoare de sute de milioane de lei.

Dacă banii sunt scoşi din ţară, e o scurgere de venit naţional. Dacă banii sunt investiţi aici e şi mai rău, străinii acaparând cu banii furaţi de la noi case, întreprinderi, restaurante, etc. În curând ne vom trezi cu o oligarhie de import, care va conduce această ţară.

În Grozăveşti, toate chioşcurile care au apărut ca ciupercile aparţin străinilor (în majoritate din ţări arabe). Cofetăria Lămâia, unde mâncau savarine elevii de la "Lazăr", s-a transformat în restaurant egiptean. Restaurantul Hora a devenit restaurant arab de lux, unde românii nu au ce căuta. La fel şi cunoscutul restaurant Ciocârlia, care a devenit restaurant sirian. Exemplele pot continua cu sutele, şi asta doar în Bucureşti.

Este evident că în aceste condiţii noi tinerii, oricâte eforturi ar depune, nu vom reuşi niciodată. Să nu creadă nimeni însă că vom sta cu mâinile în sân aşteptând să devenim străini în propria noastră ţară. Fac apel la toţi tinerii să ne unim şi să luptăm incusiv pe plan economic pentru ca tineretul să ocupe locul pe care-l merită în societatea românească.

George Scarlat
Student ASE anul IV ■

Anunţ important!

Începând din luna iulie a.c., "Mişcarea" va apărea bilunar! Astfel vom putea să punem mai mult accentul pe problemele de strictă actualitate. Bineînţeles, păstrând aceeaşi linie de fermitate şi militantism românesc. Pentru a putea acţiona cât mai eficient, avem nevoie de sprijinul Dumneavoastră.

Toţi prietenii noştri care doresc să ne ajute sunt rugaţi să expedieze cât mai repede posibil suma de 1200 lei pe adresa:

Mişcarea Pentru România - Pentru publicaţia "Mişcarea" - Str. Scărlătescu nr. 14, Sector 1
Cont 46.20.69.61.33.178 - Banca Română pentru Dezvoltare - Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD-SMB)

Această sumă reprezintă contravaloarea unui abonament până la sfârşitul anului (costul publicaţiilor plus cheltuielile poştale). Abonaţii vor primi ca supliment şi revista de studii politice a MPR care va apărea în curând.

De asemenea, toţi cei care sunt dispuşi să sprijine dezvoltarea publicaţiei sunt rugaţi să ne contacteze sau să trimită donaţii pe aceeaşi adresă, cu menţiunea "Donaţie".

SUNTEM CU OCHII PE VOI

Publicaţia noastră, care respectă încă de anul trecut regulile "Sextil Puşcariu", a întâmpinat cu entuziasm Hotărârea Adunării Generale a Academiei Române din 17 februarie 1993 prin care, în sfârşit, se revine oficial la folosirea lui «â» în scrierea limbii române. **Felicitări Academiei Române pentru acest act excepţional!**

Prin revenirea la «â» este condamnată simbolic cea mai criminală agresiune spirituală şi culturală îndreptată împotriva Poporului nostru, agresiunea comunistă bolşevică din anii '50.

Cum era de aşteptat, această hotărâre a nemulţumit pe multă lume. Mai ales pe cei care datorează aproape totul stăpânilor din '50. După cum schimbarea ortografiei limbii române a fost dictată de Moscova - prin agenţii cominternişti Iordanu, Roller şi Chişinevschi - tot astfel opoziţia la revenirea la normalitate are aceeaşi sursă - de data asta ceva mai bine camuflată.

Şi în fruntea agitaţiilor bolşevice cine mi se află? Evident, tribuna neocomunismului comintern: revista "22".

Directorul ziarului mincinos **"ORA", N. Cristache**, lansează "aforisme" pe prima pagină a acestui cotidian (imitaţie palidă şi jalnică după "Evenimentul zilei"): "... la 21 de ani nu poţi fi profesionist în nimic." Viaţa pe care o trăim demonstrează cu prisosinţă valabilitatea mai ales a "reciprocei": la 50 de ani poţi fi... nimic. Grav este că multe din nimicurile respective deţin funcţii publice, scot gazete etc....

De curând, Dl. **Corneliu Coposu** - de departe cel mai de seamă politician al **Convenţiei Democratice** a refuzat să candideze pentru funcţia de vicepreşedinte al Internaţionalei creştin-democrate (la cărei lucrări s-au desfăşurat la Bruxelles, în perioada 1-3 martie). După ce declarase la plecarea din ţară că "va apăra interesele şi prestigiul României", Dl. Coposu a justificat refuzul său prin faptul că "România este o ţară mică" (!!!).

Ne-a întristat peste măsură o asemenea explicaţie, mai ales că ea vine din partea unui om care şi-a jertfit întreaga viaţă pentru apărarea prestigiului României.

Căci nu se pot pune cu atâta uşurinţă etichete unei ţări care - slavă Domnului - nu este deloc atât de "mică" pentru a nu putea fi reprezentată într-un for internaţional. Mai corect ni s-ar fi părut ca Dl. Coposu să zică : "Nu pot candida pentru că reprezint un *partid* mic, sau o alianţă fără mare importanţă".

Căci, ca suprafaţă - suntem exact cât Marea Britanie. Ca populaţie - cât Canada sau Australia! Ca istorie şi tradiţie - aici nu prea avem concurenţi. Din punct de vedere cultural - nici atât! (Ce este mai însemnată cultura belgiană - să zicem?)

Situaţia economică actuală este singurul lucru care îndreptăţeşte atitudinea D-lui Preşedinte al PNŢCD. Dar această situaţie se datorează în special politicienilor români - incapabili să acţioneze pentru buna organizare a societăţii.

Nu, nu România e mică, ci cei care o conduc şi o reprezintă astăzi sunt mici!

Luni şi luni de zile presa zisă "de opoziţie" a deplâns "ignoranţa" - dacă nu chiar "prostia" - electoratului fără de cultură care a votat cu FSN-ul. Adică şi cu Dl. Pleşu, fost ministru al "culturii" feseniste şi actual director al unei publicaţii finanţate de o fundaţie "iliesciană".

Deunăzi, însă, gazetarul **I.Buduca** (în **"Cuvîntul"** nr. 9, 2-8.03.1993) îl vede pe Dl. Pleşu nici mai mult nici mai puţin decât "dascăl al tinerei generaţii"! Fapt obişnuit la "Cuvîntul", se uită că tocmai Dl. Pleşu a reprezentat "garanţia pentru export" a sinistrului guvern fesenist al mineriadelor. Este greu de înţeles cum ar putea un om care a legitimat prin prezenţa sa *activă* un guvern ce poartă povara unor atrocităţi ca cele comise în iunie 1990 "să ne convingă prin puterea argumentelor şi a... exemplului personal". Frumos exemplu personal, să treci din preajma lui Constantin Noica în tovărăşia lui Petre Roman!

Şi pentru că veni vorba de "exemplul personal" al lui **Andrei Pleşu**. Într-un recent articol ("Dilema", nr. 8), D-sa se ridică împotriva celor dezvăţaţi să mai spună "cred că", "poate că", "mă întreb dacă", "nu mi-e foarte clar", "nu ştiu ce să spun", "trebuie să mai reflectez" şi alte asemenea formule cuviincioase care constituie igiena însăşi a spiritului". Dl. Pleşu condamnă, pe scurt, atitudinea "nedilematică".

Exponentul cel mai reprezentativ al acestei atitudini - spune d-sa - este "şeful", "conducătorul", "big brother", "un fel de guvern, un fel de parlament, un fel de tribunal public". Se înţelege - deşi Dl. Pleşu nu o spune - că, dacă onor Dl. Pleşu şi amicii d-sale fac parte din acel "fel de guvern" sau "parlament" - situaţia se schimbă. Dar acum, ce să-i faci? Dl. Pleşu e în pericol! Căci "Dilema" (revista, adică) se răfuieşte tocmai cu "Şeful". Care, se îngrijorează Dl. Pleşu, s-ar putea să o "anuleze scurt, cu un dos de palmă".

Dl. Pleşu se îngrijorează de pomană. Căci - până una, alta - "Şeful" (adică Dl. Preşedinte I.I.), care patronează de pe jilţul prezidenţial fundaţia ce finanţează dilemele D-lui Pleşu, nu dă nici un semn de ostilitate. Dimpotrivă. Banii statului curg şi alimentează în continuare o revistă ce insultă programatic valorile româneşti, ideea de Neam şi credinţa creştină.

Nu mi-e foarte clar dacă "şeful" e chiar duşmanul adevărat al D-lui Pleşu şi *trebuie să mai reflectez dacă* Dl. Pleşu chiar are ceva împotriva "şefului" şi nu este, *mă întreb,* sluga credincioasă a acestuia. *Nu ştiu ce să mai spun,* aşa "malentendu" nici pă Dâmboviţa nu se mai văzu!

În **"Zig-zag"** (nr. 8, 4-10.03.) **Alin Teodorescu** - sociolog - şi, mai nou, profet - ne anunţă o veste pe care o întâmpinăm cu entuziasm: "FSN-ul va dispărea!". Doamne ajută!

Tocmai când ne bucuram mai tare, citim că alt mare "profet" - recidivistul yoghin **Grigore Bivolaru** - a depistat prin metode ştiinţifice că... Apocalipsul e la doi paşi! Cataclismul final se va întâmpla în toamna anului 2000 când un mare bolovan ceresc (cântărind un miliard de tone) va ciocni sărmanul nostru Pământ. Noroc, însă, că există Dl. Bivolaru care a şi luat măsuri, întocmind "Programul planetar de acţiune urgentă - Nu, Apocalipsului", program coordonat, fireşte, de d-sa. Hazul gros al relatării cu pricina - astfel prezentată foarte serios de revista **"Zig-zag"** - ar justifica cumva atenţia acordată acestui măscărici. E trist, însă, că există, totuşi, oameni ce par sănătoşi la cap dar care ascultă cu gura căscată inepţiile debitate de acest individ dubios.

Revista **"Totuşi iubirea"** îşi continuă atacurile la adresa poporului Român, confirmând încă o dată că este unul din cele mai active organe de presă antiromâneşti.

Un individ obraznic - pe care îl ştim foarte bine şi-l avem în vedere - semnează cu pseudonimul idiot (chipurile "şmecher") de Freddy Gârbaci un articol plin de înjurături, atacând Biserica şi pe slujitorii Ei.

Pentru acest retardat intelectual - care şi-a trecut examenele ştim noi cum - preoţii sunt "diavoli în sutană" şi "nesimţiţi", "alde Pimen, Galeriu şi compania" sunt "puşlamale" şi "popi nenorociţi" etc. etc. Şi, ca să fie tacâmul complet, semianalfabetul mai îndrăzneşte să vină cu citate din ... Kant! Asta, desigur, pentru "intimidarea adversarului". O realitate tristă a vremurilor noastre este şi aceea că toate nulităţile şi-au făcut o meserie din a înjura poporul Român şi credinţa lui. Dar va veni şi ziua dreptăţii!

Mai grav e faptul că unele persoane total străine de sufletul românesc ajung să conducă instituţii importante, făcând jocul duşmanilor ţării, agenţilor cominternismului contemporan. Când un om pentru care religia este "ceva greu de dovedit în faţa tineretului" şi blocarea ateismului este o "nedreptate" ajunge **directorul Televiziunii Române**, cum să ne mai mirăm de corupţia şi desfrâul care domnesc în toată Ţara? Cum să ne mai mirăm când oameni pentru care este îndoielnică şi chiar nepotrivită aşezarea tradiţiei creştine ca factor formativ primordial ajung să ţină în faţa milioanelor de telespectatori lecţii de morală publică?! Nu ştim dacă **Dl. Everac** *ştie* ce face. Nu ştim dacă D-sa este conştient de faptul că "noul umanism", "noua etapă religioasă, mai universalistă" pe care o propovăduieşte nu este altceva decât noua strategie comunistă de distrugere a popoarelor, adică new-age-ismul teoretizat de marii specialişti ai satanismului contemporan.

După ce a fost atacat vreme îndelungată de presa zisă anticomunistă **Dl. Mircea Ionescu-Quintus** este salutat cu entuziasm de aceiaşi jurnalişti la înscăunarea d-sale ca preşedinte al **PNL**. Iată că cei ce l-au acuzat ieri de colaboraţionism cu regimul Iliescu (în perioada în care a fost Ministrul Justiţiei) azi îl aplaudă cu făţărnicie. De fapt, aplauzele nu sunt altceva decât urletele satisfăcute ale duşmanilor D-lui Radu Câmpeanu care - cel puţin deocamdată - a fost înlăturat de la conducerea PNL.

Victoria înregistrată de aripa internaţionalistă a mişcării liberale este de natură să îngrijoreze. Şi aşa este Ţara sufocată de internaţionalişti! Sperăm că gruparea *naţional* - liberală va şti să treacă peste acest moment dificil şi va reveni puternic în prim-planul vieţii noastre politice.

Dl. Petre Roman foloseşte tribuna Parlamentului pentru a-şi proslăvi părintele - **Walter Neulander** (Roman) - cunoscut agent al comunismului internaţional. Desigur, Dl. Roman nu poate fi tras la răspundere pentru crimele tatălui său, dar nimeni nu-i dă dreptul să facă propagandă bolşevismului în forul legislativ al României.

În şedinţa din 10 martie a Parlamentului, în urma unei replici a D-lui C. V. Tudor, Dl. Petre Roman a citit o scrisoare a ministrului trădător Nicolae Titulescu, în care acesta îl felicita pe agentul Neulander (autointitulat "comandant al regimului român de artilerie"), combatant în războiul civil spaniol de partea comuniştilor.

Şi nimeni nu ia atitudine! Dar ce să ne mai mirăm. Aşa partide - aşa Parlament!

Câteva precizări ar fi fost absolut necesare.

În primul rând în turma de agenţi cominternişti ce lupta în tabăra comunistă nu era nici un român! Apoi scrisoarea lui Titulescu reprezintă încă o dovadă că şi acest individ era un agent al Internaţionalei comuniste. Căci Titulescu, ca ministru de externe român, ştia că haita de borfaşi nu avea nici un drept să poarte numele de "regiment *român*" şi că prezenţa unor cetăţeni ai României în tabăra bolşevică era o gravă ofensă la adresa Armatei Române şi a întregului Popor Român!

Dar cel mai interesant ar fi să aflăm de unde ştia Dl. Roman că Dl. C. V. Tudor se va referi la relaţia Titulescu-Neulander! Nu credem că Dl. Roman umblă în fiecare zi cu telegama lui Titulescu la el. E limpede că o avea pregătită din timp.

Simţeam noi că în spatele naţionalismului demagogic se ascunde altceva!

O monstruoasă şi ocultă alianţă.

În **"22"** (nr. 9, 4-10.03) Dl. Dr. **Nicolae Constantinescu** se confesează: "... ontogenetic vorbind, am ales Piaţa Universităţii. Şi Piaţa Universităţii s-a continuat în Alianţa Civică, iar A.C. s-a continuat în Partidul Alianţei Civice". Extraordinar! Numai că Dl. N. Constantinescu, pierdut pe acest traseu metempsihotic, uită că, pe drum, n-a mai rămas nimic din Piaţa Universităţii. Pretenţia **AC-PAC** de "continuatori" ai fenomenului Piaţa Universităţii este la fel de necinstită ca aceea a **FSN**-ului care susţine că reprezintă "revoluţia". Acelaşi mecanism de preluare a simbolurilor şi de manipulare a conştiinţelor a operat în ambele cazuri, şi la FSN şi la AC-PAC. Ambele grupări (aproape identice ca finalitate şi orientare) s-au folosit de acţiunile unui tineret lipsit de structuri politice proprii, s-au folosit de protestul şi disperarea unor tineri care au luptat pentru un ideal *românesc* şi democratic, nicidecum pentru satisfacerea intereselor unor grupuri de politicianişti internaţionalişti.

Aflăm că la recentul congres al **Partidului "România Mare"** preşedintele C. Vadim Tudor a fost asemuit cu ... Mihai Viteazu şi Avram Iancu! De ce nu şi cu Matei Corvin?

Aflăm din **"România liberă"** (02.03) că "prerogativele preşedintelui PNL au fost reduse la maximum". Iar cunoştinţele de limbă românească ale unor gazetari sunt, pe zi ce trece, *amplificate la minimum.*

Încă o personalitate a vieţii noastre culturale - pictorul **Sorin Dumitrescu** - a fost, se pare, pusă pe lista neagră de condeierii mahalagismului gazetăresc care au început să-i caute nod în papură. Diversele pretexte - făţarnice ca şi autorii atacurilor - nu pot ascunde adevăratul motiv al cârâielilor cu pricina.

Deranjează acolo, la "centru" - ştiţi dvs. unde - că Dl. Sorin Dumitrescu înţelege să se menţină statornic pe linia Ortodoxiei româneşti. Şi, cum a spus "ce nu trebuia", cum a sunat "telefonul roşu" (sau, mă rog, roş-alb-albastru) şi gazetăraşii au început să "descopere" că "tabletele lui S.D. sunt plicticoase şi, mai ales, de un nebănuit kitsch" (**"Dilema"** nr.8). **"România liberă"** îl acuză că ar fi comis, chipurile, un "afront la adresa istoriei" iar **Mircea Dinescu** - celebrul poet al "rivuluţiei" feseniste şi al scandalurilor din **CPUN** - nu rămâne mai prejos (**"Ac. Cataveneu"**, nr. 8, 2-8 martie).

Trebuie să recunoaştem că cel mai "vinovat" este tocmai Dl. Sorin Dumitrescu prin faptul că, în publicistica D-sale, se poartă prea cu mănuşi, cu prea mare delicateţe cu cei care sunt adevăraţii vinovaţi pentru lipsa de respect şi de bun simţ care domină viaţa noastră publică. Pentru că aceste haimanale care batjocoresc fără ruşine zona cea mai intimă a sufletului românesc trebuiesc puse la punct cu asprime, fără menajamente. Haimanalele nu pot aprecia eleganţa scriiturii şi nici fineţea unor reproşuri subtile.

Este păcat că unii redactori de la **"Academia Cataveneu"** - altfel băieţi talentaţi şi plini de spirit - se lasă influenţaţi de ex-fesenistul M. Dinescu şi se lansează în atacuri la adresa Bisericii şi a reprezentanţilor săi. E plină societatea noastră - din nefericire - cu subiecte pentru revista voastră! Ocupaţi-vă de acestea şi nu faceţi jocul comuniştilor!

În ceea ce priveşte "calul troian" pe care l-aţi descoperit în ograda noastră - n-aţi nimerit-o! Sunteţi voi băieţi ageri, dar de data asta aţi greşit fundamental. Cât despre "echec"-ul Mişcării, om vedea noi mai târziu cine pe cine va face mat.

Dl. **N. Manolescu** sare în apărarea a ceea ce D-sa numeşte "literatură erotică" iar alţii numesc, ceva mai direct, pornografie. Nu avem aici spaţiul necesar şi trecem peste asocierile cu totul nejustificate: Boccaccio - Nabokov - Agopian ... - Ion Creangă! Dar, în fuga condeiului, Dl. Manolescu se lansează şi în consideraţii socio-politice, atribuind regimului comunist ideea sporului demografic dirijat. La noi, stimate D-le Profesor, nu Ceauşescu a venit cu ideea că orice femeie trebuie să nască cel puţin patru copii ci... Nicolae Iorga.

Iar în ceea ce priveşte "obrăzul revistei", Dl. Manolescu poate fi liniştit. Nu mai are cum să fie pătat. Zecile de texte murdare publicate acolo fac insesizabilă orice nouă maculare. Oricum, pătat este numai cuvântul **"România"** martirizat săptămânal prin prezenţa unor articlieri ca Zigu Ornea et Co.

Că veni vorba de Dl. **Zigu Ornea**! Tocmai am primit o scrisoare în care un grup de profesori de română din Bucureşti ne somează să ne ţinem de cuvânt şi să publicăm imediat materialul cu privire la Dl. Zigu Ornea. Şi ne şi ameninţă că, în caz contrar, îşi vor retrage abonamentele. Stimaţi cititori! Mai păsuiţi-ne niţeluş! Mai întârziem puţin pentru că, tot cercetând la «cazul Ornea», am dibuit o reţea masivă de agenţi cominternişti! O echipă întreagă a Mişcării e ocupată cu cercetări serioase, de profunzime!

Aşa că, bolşevicilor, s-a dus cu liniştea voastră! Ştim că tremuraţi numai când auziţi de noi şi bine faceţi. Căci pe noi nu ne veţi putea înşela cu miorlăituri unsuroase sau cu sofisme ieftine. Vom da în vileag întreaga voastră murdărie, imoralitate şi necinste. Simţiţi că suntem mulţi şi răspândiţi în tot locul. Aşa că, temeţi-vă şi tremuraţi în continuare căci

SUNTEM CU OCHII PE VOI!

"ORTODOXIA E VIITORUL OMENIRII"

Vineri, 5 martie a.c., Dl. Marian Munteanu l-a vizitat pe Sfinţia Sa Pr. Prof. Acad. Dumitru Stăniloae.

Publicaţia noastră a primit permisiunea de a reda câteva fragmente din convorbirea purtată cu acest prilej şi consemnată de redactorul nostru George Roncea.

Red.

Marian Munteanu: Se desfăşoară astăzi, din diverse direcţii, o serie de acţiuni tot mai puternice îndreptate împotriva Creştinismului, a Ortodoxiei în special. Şi fenomenul Pucioasa...

Părintele Stăniloae: Ştii că au fost şi la mine aici...

MM: Da, ştiu. De altfel poziţia Sfinţiei Voastre a fost clară de la început...

Pr.S.: I-am dat afară! Nişte eretici!

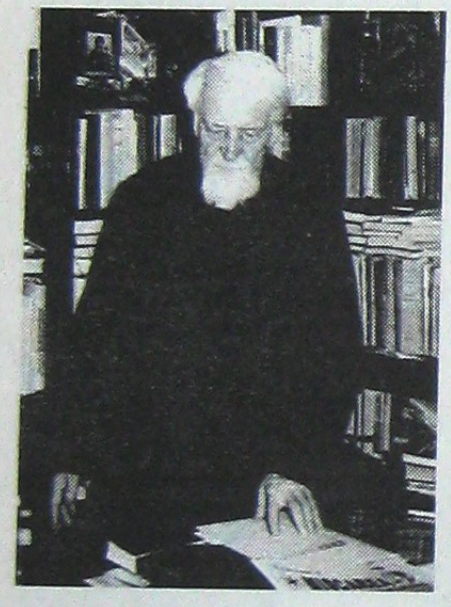

MM: Şi aceasta se plasează pe aceeaşi linie - cu sau fără voia protagoniştilor săi. Aceeaşi acţiune organizată...

Pr.S.: E o mafie generală...

MM: Da, o mafie!

Pr.S.: O mafie generală care lucrează împotriva unităţii noastre, unitate care a fost susţinută prin Ortodoxie. Nu a fost susţinută - de-a lungul istoriei - printr-un stat unitar, ci a fost susţinută prin Biserica Ortodoxă. Şi acum ei vor să lovească tocmai aici pentru ca să ne sfărâme unitatea, să ne fragmenteze, să ne nimicească.

Ca şi în Iugoslavia, de exemplu, unde se pare că este implicat Vaticanul în lupta aceea împotriva sârbilor.

MM: Practic, şi acolo este tot o agresiune împotriva Ortodoxiei?...

Pr.S.: Tot. Şi la noi este, sub diverses forme; dar aici nu merge ca în Iugoslavia...

Ateismul s-a compromis prin rezultatele lui dezastroase, cu totul negative, şi atunci caută să lupte împotriva Creştinismului prin măşti: prin tot felul de curente, Yoga, critici ale Ortodoxiei şi altele.

În Occident Creştinismul este deja slăbit, s-a depărtat de Creştinismul adevărat care s-a păstrat aici, la noi.

Pe acest Creştinism vor să-l nimicească ei luptând împotriva poporului nostru.

MM: Ei folosesc presa şi alte mijloace mediatice prin intermediul cărora lansează atacuri mai mult sau mai puţin subtile la adresa Ortodoxiei...

Pr.S.: Avem nevoie de o presă creştină...

MM: Din păcate ziarul nostru apare doar lunar şi într-un tiraj încă mic...

Pr.S.: Trebuie să vă străduiţi mai mult.

MM: De când am înfiinţat Mişcarea Pentru România suntem continuu atacaţi aproape din toate părţile. Pentru că am declarat că vrem să respectăm linia tradiţiei româneşti şi creştine mulţi ne acuză de "fundamentalism ortodox". Cum ar trebui să le răspundem?

Pr.S.: După mine, printr-o neluare în seamă. Trebuie construit şi mers mai departe prin metodele ortodoxiei, care sunt metode ale jertfei pentru aproape, ale generozităţii, ale bunătăţii.

MM: Noi n-am făcut rău nimănui şi nici n-avem de gând să facem vreun rău.

Pr.S.: Eu nu spun asta, dar trebuie să aveţi grijă să vă feriţi de orice violenţă.

Poate că unii îşi amintesc de Mişcarea Legionară - care nu a fost o mişcare rea dar a greşit în momentul în care a comis violenţe sau a aprobat violenţe.

MM: Sunt însă multe lucruri bune pe care le făceau legionarii.

Pr.S.: Cineva mi-a luat un interviu şi mi-a publicat o declaraţie despre jertfa lui Moţa şi a lui Marin. Ei au fost jertfe. Ei s-au dus ca jertfe, şi au fost ucişi. Creştinismul adevărat a ştiut să primească jertfa, nu s-a impus cu sabia. Numai catolicismul se impune cu lupte, cu sabia. Noi luptăm prin capacitatea de a ne jertfi pentru oameni.

MM: Sfinţia Voastră cunoaşteţi situaţia de atunci şi o vedeţi şi pe cea de acum...

Pr.S.: Voi sunteţi o mişcare nouă, absolut nouă... Trebuie să fiţi o mişcare creştină, o mişcare politică creştină, ortodoxă.

MM: Sunt unii care încearcă să convingă lumea că Ortodoxia înseamnă întoarcere spre trecut, că nu se poate împăca cu viaţa modernă. Noi am spus că Ortodoxia este singura orientare modernă...

Pr.S.: Foarte corect. Cum se spune în Apocalips, că Hristos este Alfa şi Omega, adică începutul fără început şi sfârşitul fără sfârşit. În El poţi să înaintezi la nesfârşit. Niciodată nu vom ajunge să realizăm chipul de Om al Lui Hristos... Cât avem de mers înainte!... În jos te poţi coborî; cum fac occidentalii care tot coboară... Noul adevărat este să te ridici mereu în bine, să fii tot mai bun, după chipul Mântuitorului.

MM: Deci, chiar din punct de vedere teologic, afirmând că Ortodoxia este direcţia care merge spre modernitate este corect spus?

Pr.S.: Sigur. Corect, foarte corect.

MM: Noi le recomandăm celor din Mişcare şi tuturor tinerilor în general să respecte rânduiala creştină, să meargă la biserică, când au întruniri, să înceapă cu o rugăciune...

Unii susţin că prin aceasta ne substituim Bisericii...

Pr.S.: Nu... Arătaţi-le că spunând lucruri dintr-acestea se fac de râs. Aceasta este linia adevărată, calea adevărată. Trebuie să fiţi o mişcare care să nu aibă doar scopul de a forma un partid... Întregii societăţi trebuie să i se propăvăduiască credinţa, pentru ca toată societatea să devină credincioasă. Să se introducă religia în şcoli, să se introducă rugăciunea...

Părintele STĂNILOAE

MM: Pentru aceasta e nevoie ca statul să sprijine Biserica. Eu cred că în România statul trebuie să fie creştin. Dar pentru asta trebuie să luptăm!

Pr.S.: Sigur, altfel este pericol de nimicire a noastră. Numai creştinismul ne poate salva, ne poate susţine ca popor.

MM: Şi n-avem a ne teme de acuzaţiile de "fundamentalism"...

Pr.S.: V-am spus: eu nici nu aş răspunde la toate astea şi aş merge mai departe.

MM: Am înţeles. Părinte, ştim că trebuie să ne ferim de orice formă de violenţă. Şi aşa vom face. Dar când vedem din toate părţile cum se infiltrează ateismul, camuflat în tot felul, nu trebuie să o spunem?

Pr.S.: Asta trebuie spus. Trebuie explicat şi arătat cum acţionează răul în lume, ateismul - sub orice formă ar fi. Iată, cum vă spuneam occidentalii tot coboară. S-a ajuns în America să se legalizeze homosexualitatea în armată, se răspândesc drogurile, se vehiculează simboluri şi mesaje antichristice... Este o decădere teribilă a umanităţii.

Pe mine m-a izbit ateismul încă de când eram elev. Se încerca inocularea sa prin muncitorime; vina este a intelectualităţii moderne care a fost în mare măsură atee. Ei încearcă să convingă tineretul că ateismul este ceva modern. Dar adevărata gândire, gândirea spirituală, este creştină. Asta ne înalţă. Ne înalţă gândul la un Dumnezeu perfect Care are un Fiu Care Se jertfeşte, şi asta ne dă siguranţă. Lumea aceasta cu mizeriile ei nu poate fi ultima realitate. Nu ar avea nici un sens. Dacă n-ar fi decât lumea aceasta, cu moartea generaţiilor de oameni care se nasc şi pier definitiv, ce sens ar mai avea? Sensul logic îl are numai credinţa creştină. Aceasta e logica. Fără Creştinism, toate filosofiile sunt nelogice, lipsite de sens şi, practic, o nenorocire. Ele au dat şi comunismul, cu ura lui împotriva credinţei. Trebuie afirmat Creştinismul cu toată puterea, ca viitorul adevărat al omenirii.

MM: Comunismul a venit din Occident...

Pr.S.: Eu am scris despre Grigore Palamas că el a susţinut energiile necreate, harul necreat. Hristos e prezent în Taine prin unda de putere din El - când dai mâna cu cineva te uneşti cu el - aşa e Hristos în Taine. Ori catolicii spun că în Taine este o graţie creată, un plan mai ridicat al

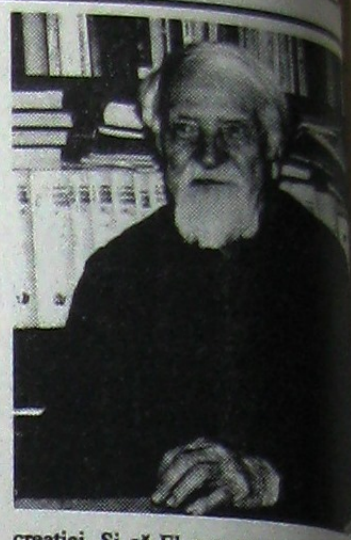

creaţiei. Şi că El n-a venit ca să Se jertfească, din iubire pentru oameni - ca să dea o pildă de iubire în veci - ci a venit să dea satisfacţie onoarei Lui Dumnezeu jignite de păcatul omenesc. Aceasta este mentalitate occidentală pentru că Creştinismul a intrat în Occident la niş popoare barbare şi nu la nişte popoare rafinate care trecuseră peste toate filosofiile şi au descoperit treapta cea mai înaltă treapta persoanei generoase, a persoanei care se jertfeşte.

Catolicismul s-a instituit prin acte de putere, prin lupte (ca şi acum în Iugoslavia), peste tot prin lupte. Pe când Ortodoxia este cu adevărat spirituală - merge spre continua înălţare a omului spre mai bun, tot mai generos, tot mai capabil de jertfă - ca Hristos. Şi Îl avem pe Hristos în noi.

Or, dacă unii vorbesc de graţie creată iată au venit şi protestanţii şi sectanţii negând Tainele şi rămânând cu un Hristos al discursurilor. Pe când la noi şi la alte popoare ortodoxe Hristos e prezent mereu în toate, prin Taine şi slujbe minunate. E prezent prin botez, pentru că "toţi câţi ne-am botezat în Hristos, Hristos ne-am îmbrăcat", mergând până la împărtăşirea de Trupul şi Sângele Lui. Prin slujbe se sfinţesc casa, curtea, holdele, se sfinţeşte toată natura. Hristos este prezent fără să Se confunde cu noi.

Dimpotrivă, Occidentul se distinge printr-un separatism de Dumnezeu - care a dus apoi la nenorocitele de filosofii ateiste. Aproape toate filosofiile din Occident sunt ateiste. Ateismul vine din Occident - comunismul nu este decât ultima concluzie a acestui ateism - ceea ce se va vedea prin lupta deschisă dusă împotriva Creştinismului. Aşa că noi trebuie să arătăm că Ortodoxia este viitorul omenirii. Ortodoxia este viitorul unei omeniri mai înalte, superioare, mai aproape de Dumnezeu cel Bun şi Izvorul Binelui.

(Va urma)

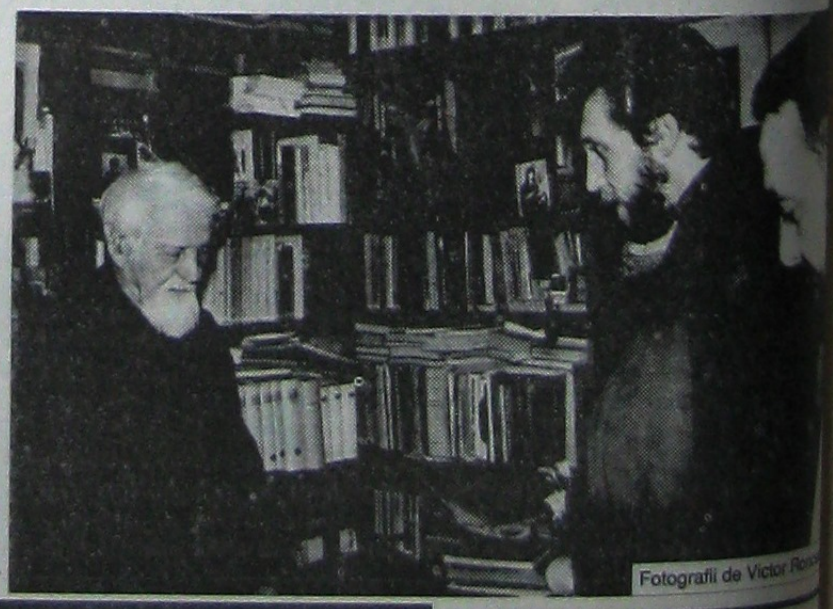

Fotografii de Victor Ro

MENTALITATEA ROMÂNIEI MARI

Dr Corneliu Dida

După 1918, exceptând numele ţării, capitala şi Monarhia, totul s-a schimbat. Inclusiv sistemul politic! Cum observă Nichifor Crainic: "să fim lucizi, am trăit o revoluţie". Ţara şi populaţia s-au mai mult decât dublat: pentru prima oară românii trăiesc cu toţii între aceleaşi frontiere, dar minorităţile trec de la 4% la 24%. Întreaga societate a suferit schimbări profunde, trecute şi-n mentalităţi. Naşterea României Mari a fost mult mai complicată decât o "eliberată" clişeele vehiculate la ocazii. Cum observă Eminescu, uneori *"contează mai puţin ce anume se face şi mult mai mult cum anume se face"*. România Mare, azi un concept - speranţă şi icoană - ne domină încă. Dar *cum* anume s-a făcut şi preţul plătit atunci nu trebuie uitat. Proclamaţiile de la Chişinău, Cernăuţi şi Alba Iulia exprimau năzuinţe de veacuri. Dar în imediat ele deveniseră posibile ca urmare a războiului mondial, la care participasem total. 800 de mii de morţi, sute de mii de răniţi, 20 de mii de mari mutilaţi, un milion de refugiaţi, o ţară distrusă, ocupată, jefuită; un doliu fără precedent ce practic nu iertase *familiile de români* pe-atunci! Suficient să schimbi o lume! Şi lumea românească s-a schimbat profund.

Ca şi cum războiul nu fusese de ajuns, au venit şi altele rapid: *"generaţiile viitoare*, scria Ionel Brătianu fiului său, *vor crede că nicicând nu au fost oameni mai fericiţi a doua zi după victorie, pe când niciodată n-au fost mai mari greutăţile, mai covârşitoare răspunderile"*. Şi nu se referea la dezastrul adus de război pe solul naţional, ci la condiţiile de şantaj şi umilire ale păcii. Pentru pacea separată cu germanii (Buftea, 1918) ni se refuzau teritoriile locuite de români din fostul imperiu habsburgic, recunoscute solemn ca româneşti în Tratatul de la Bucureşti (1916)! Despăgubiri zero! "Suntem puşi alături de Hedjaz şi Nicaragua", scria Brătianu de la Conferinţa păcii. Pentru Wilson, preşedintele SUA, războiul fusese o cruciadă, iar pacea - "dedecata de Apoi". Pentru Brătianu, *"pacea nu trebuia să fie doar un tratat revizuit şi revizuibil, ci o consfinţire de aspiraţii de veacuri"*. Nici o mirare că Ionel Brătianu a ales atunci "politica rezistenţei". Maniu îl aproba propunând, guvern de Uniune Naţională cu prim-ministru regătean, semn că Unirea funcţiona. Când diplomaţi americani scriau: "în ciuda antipatiei pentru aliatul român, şi în ciuda simpatiei pentru inamicul maghiar" altă cale nici nu încăpea! Miracolul a fost că atunci, în mare, am învins adversităţile păcii! A doua ciudăţenie a acelei păci e că pe când Brătianu trata la Paris, noi duceam un greu război pe două fronturi: la vest cu comuniştii lui Bela Kuhn, la Nistru cu cei ai lui Lenin. Ni se concedaseră cele inscrise în Tratatul cu marile puteri la 1916, dar se venea cu grave condiţii: *"nu treceţi Tisa!"* - citeşte, cruţaţi-l pe comunistul Bela Kuhn, iar aceasta, într-o vreme când spaţiul germanic era cuprins de anarhia spartakistă, iar Rusia bolşevică se consolida văzând cu ochii! Greu de priceput pentru "aliatul de clasă" ce era pe-atunci Brătianu, dar uşor de explicat dacă vom şti că proprietarul lui Union Pacific, viitorul ambasador al lui Roosevelt la Moscova (1941-45) plătise un vapor întreg pentru Troţchi şi cei 243 de oameni ai săi să vină de la New York la Petrograd (mai 1917), iar în 1918, acelaşi magnat american "cumpărase cu zeci de milioane de dolari trimişi în cont Sovietelor la Stockholm un mineru de mangan siberian ce nu va părăsi vreodată Rusia..." Iată ce va nota Setton Watson: "Misterioasa favoare de care s-a dat dovadă faţă de bolşevici, e una din trebile nelămurite ale Conferinţei. Nicăieri ea nu apare mai limpede ca în cazul României. E de adăugat şi încercarea de a smulge României foarte importante concesii în domenii industriale în folosul unor financiari evrei americani, sub ameninţarea de a pierde sprijinul Americii la Conferinţă". Interesantă "judecată de apoi"! Marile puteri îşi arogau prin Tratat dreptul de "a proteja minorităţile rasiale şi religioase", dar şi pe acela de a "garanta libertatea comerţului şi tranzitului prin România". Ni se cenzura drastic, astfel, independenţa şi suveranitatea, fapt pe care Brătianu nu înţelegea să-l accepte "nici măcar atunci când este vorba de Unire". Dispus să garanteze drepturi egale tuturor în România, cum s-a şi făcut în Constituţia din 1923, Brătianu îi scria lui Wilson: "dar această chestiune nu există, e moartă (chestiunea evreiască, n.n.). A o dezgropa acum, n-ar folosi nimănui, în schimb ar otrăvi atmosfera ţării, în paguba tuturor".

După demisia lui Brătianu (12 sept. 1919), în 1920, guvernul Vaida va accepta în forme atenuate ingerinţa marilor puteri. În vara lui 1919, pe când presa liberală tuna contra "rechinilor Baruch şi Sadler", ambii consilieri financiari la Conferinţă, Brătianu ordona ofensiva dincolo de Tisa. La 3 august gen. Rusescu ia Budapesta cu "numai 2 tunuri şi trei escadroane", plătind apoi 100 de franci camera la Dunapolota Hotel: "căci ocupaţia începe de mâine la 09,00"... Prevăzând furia Conferinţei, Brătianu pleacă şapte zile pe front. Zadarnic îl vor căuta disperate radiogramele Parisului: "dl. prim-ministru e fără adresă pe front"! "Au fost cele mai bune zile ale mele, nota el din Timişoara. M-am răcorit!"... Dar politica rezistenţei a avut limitele ei. La Trianon ni se recunoşteau frontierele. Dar în chestiunile minorităţilor se prevedea o protecţie care, cum o prevăzuse Brătianu, împărţea cetăţenii în două. Unii care se simt ai Statului, iar "ceilalţi, îndemnaţi de a-i fi potrivnici şi a căuta protecţie în afară de graniţe". Amnistia cerută expres de aliaţi, pentru dezertori şi trădători atingea vreo 30 de mii de persoane. Printre ei însă, figurau implicit ziariştii, patronii de ziare şi de tipografii care în Bucureştii ocupaţiei insultaseră Ţara, Armata, Monarhia şi Guvernul. Formula "Ţigănia Mare" lansată-n Sărindar se cerea acum iertată! Odată scăpaţi, toţi aceştia vor îngroşa rândurile "democraţilor", "republicanilor", ale stângii, câtă am avut pe-atunci. Avertizată de tribulaţiile Conferinţei, după semnarea Păcii, ţara avea să se afle pe mai departe, cum scrie Gh. Brătianu, "Între marile trusturi şi bolşevism". Pe temeiul acestor realităţi, Brătienii vor iniţia "naţionalismul economic", cu bune rezultate numai până prin '30...

La şantajul Aliaţilor, la războiul pe două fronturi, se adăugau catastrofa economică, tensiunile sociale şi tendinţa comunizantă dinlăuntru sprijinită dinafară. În 1917, la Iaşi, puţin a lipsit ca Regele şi Guvernul să fie arestaţi de soldaţii ruşi bolşevizaţi conduşi de Rochal. La Galaţi armata a dus un război veritabil contra aceloraşi ruşi: la fel în toată Moldova (1917-18). Iar în spatele tragicei reprimări a tipografilor (dec. 1918), după unii, ar fi stat şi interesele patronilor de ziare şi tipografii, care ameninţaţi cu Legea Marţială pentru trădare, au închis tipografiile, lăsând oamenii pe drumuri.

Trei lucruri ne-au salvat atunci: conştiinţa naţională ce simţea Unirea ca şi realizată, coeziunea fără cusur a Armatei române şi conjunctura geopolitică fără precedent: de la Marea Neagră la Rin, cele patru armate care făcuseră legea de veacuri în spaţiul românesc - cea rusă, cea germană, cea austro-ungară şi cea turcă - erau înfrânte, anihilate de anarhie sau de războiul civil. De unde însă, coeziunea Armatei române? Din însăşi icoana Unirii, dar şi din promisiunea înţeleaptă, făcută la vreme (apr. 1917) de Rege, Parlament şi Guvern, că ţăranii vor primi pământ. Lecţia lui 1907 fusese învăţătă! Încât subţirile pături proletare din oraşe, deşi pradă disperării şi abil agitate din afară nu au reuşit să dezlănţuie revoluţia socială. A fost un "eşec" fericit, dar şi o primă dovadă că nu orice "sincronizare cu Europa" e o fericire. A fost un compliment instinctiv adus sfintei evoluţii!

Reforma agrară (1921) şi Constituţia (1923) consfinţeau dreptul ţăranului asupra pământului, dar ambele aveau la bază o primă victorie a clasei politice asupra propriilor mentalităţi. De la "proprietatea e sacră şi inviolabilă" de la 1866, la 1923 se recunoştea "funcţia socială a proprietăţii", admiţându-se principiul "exproprierii cu despăgubiri". Era şi o primă victorie a socialului asupra vechilor principii clasic liberale.

Încât, mentalitatea românilor de la 1916 la 1923 a fost energic zdruncinată de oroile şi doliul fără precedent al războiului, de dezastrul economic, de dubla ameninţare bolşevică, de şantajul Conferinţei, de rapacitatea finanţei internaţionale. Dar şi de lupta contra tuturor acestor rele şi dezastre. Anii aceia şi zbaterile lor nu vor fi avut nimic idilic, ba dimpotrivă. "Imuabila" stratificare socială şi eficienţa rotativă guvernamentală vor face loc unor noi aşezări. După ororile războiului ce-i vor fi marcat pe toţi, societatea avea să experimenteze grevele de masă, ocuparea uzinelor, retragerea senegalezilor urmăriţi de bolşevici la Tighina, debarcarea trupelor coloniale engleze şi franceze la Constanţa, atrocităţile bolşevico-maghiare la Beiuş, trupele franceze "arbitrând" la Timişoara pretenţiile (!) sârbeşti, zborul colonelului Antonescu de la Salonic la Iaşi ce confirma victoria aliată, manifestul defetist - antiromânesc împrăştiat de nemţi la Mărăşeşti şi semnat de mitropolitul Conon rămas în Bucureşti, tipografii ucişi - de ce? - la Bucureşti, ultimatumurile lui Racovski, fost lider socialist "român" şi comisar mai apoi la Odessa, readucerea capului lui Mihai Viteazul din acelaşi oraş, pierderea Tezaurului la Moscova, arestarea ambasadorului nostru, Diamandy în aceeaşi Capitală, moartea lui Delavrancea înainte de soroc, fuga la Odessa a Prinţului Carol cu actriţa Zizi Lambrino, odissea ardelenilor foşti prizonieri la ruşi, în Siberia, trădarea colonelului Sturza, propaganda românească a părintelui Moţa în America, lorga prezidînd Parlamentul României Mari, tânărul student naţionalist Codreanu, care schimba drapelul roşu cu cel tricolor deasupra Nicolinei răzvrătite, atentatul cu bombe al comunistului Max Goldstein la Senat, afilierea PCR la Komintern, "democratica" renunţare la tradiţionala Sfeştanie la început de an la Universitatea din Iaşi şi greva naţionalist-creştină vreme de un an ce i-a urmat...

La mulţimile de săraciţi, fac pandant toţi ambuscaţii şi îmbogăţiţii de război. Începe o eră a loviturilor, a crahurilor, a unui care-pe-care pentru posturi sau cariere, în afaceri, în politică. Bucureştii, ca şi odinioară, îşi menţin cu nedezminţită frivolitate pasul cu Parisul; de-ar fi fost la cele bune, numai! Unei lumi caragialeşti, nedezminţită în esenţe, i se adaugă tupeul, lipsa de scrupul şi încrâncenarea şantajelor şi loviturilor de tot soiul. Înainte de a fi fost un titlu de carte, "Bucureşti, oraşul prăbuşirilor" era un memento pentru un centripetism ce golea de-a valma provincia de valori şi secături. Pe matricea unei mai vechi metehne a României Mici, conform căreia "cine are gimnaziul pleacă la grefă la Ploieşti, cine are liceul merge la Tribunal în Bucureşti", mii de români din noile provincii iau calea Capitalei. Dincolo de munţi, sub unguri, românii pentru cariere solide la Cluj, Oradea, Arad sau Budapesta trebuiau să rişte maghiarizarea, până la război. Refuzând-o însă, cei mai mulţi reveneau în micile lor localităţi de baştină. Astfel, avocaţi, profesori, medici, preoţi rămân în Ardeal *lângă popor*. Invers decât se întâmplase în "Piemontul românesc" al României Mici. Aşa apăruseră Blajul, Orăştie, Haţeg, Sălişte, Lugoj sau Beiuş, modeste dar active centre naţionale. Seriozitatea, competenţa, disciplina şi devoţiunea naţională a ardelenilor vor aduce valoroase infuzii Capitalei României Mari, dar pe termen mai lung brasajul de oameni şi mentalităţi îşi va spune cuvântul şi invers. Treptat, moravurile regătene dar şi cele nu totdeauna bune ale unei administraţii centralizate, cuprind întreaga ţară. Dacă în România Mică Dobrogea fusese locul de surghiun al tuturor pedepsiţilor unei administraţii destul de laxe şi corupte, în România Mare, din păcate, Basarabia va lua locul Dobrogei cu grave efecte, vizibile şi azi...

După instaurarea păcii efective (1920) şi eliminarea ameninţări comuniste directe (1917-21) crizele s-au succedat în plan politic, economic, dinastic. Ameninţarea bolşevică şi revizionismul însă, vor căpăta cu timpul o pondere crescândă, iar problema semită va diviza profund societatea. Votul universal venea, obiectiv, cam devreme. Era şi tendinţa epocii la mijloc, dar erau şi alte argumente, păstrate în subsol. Într-o ţară cu 24% minorităţi, care deţineau în multe domenii principalele pârghii economice, votul cenzitar ar fi fost suicidar, naţional privind problema. Din 733 de bănci, numai 264 erau româneşti. Restul aparţineau minoritarilor: 188 evreieşti, 123 germane, 78 maghiare, 23 alţii. Iar în comerţ, din 280 de mii de firme 173 de mii erau evreieşti. La ţară reforma agrară, unitară pe întreg teritoriul, crease o clasă de mijloc însemnată: 24% din gospodării şi 40% din suprafaţă. Latifundiile şi arendaşii îşi pierdeau influenţa, dar despăgubirile le-o redistribuiau în alte sectoare. Cultura şi proprietatea care capilarizau odinioară influenţa şi puterea politică, acum, graţie votului universal, lasă loc tot mai mult maselor de manevră şi demagogiei. Liberalii vor continua să domine viaţa politică a ţării. Locul conservatorilor va fi luat treptat de naţional-ţărănişti după fuziune (1926). Vechea rotativă dispăruse însă, locul ei fiind lăsat unei anumite fărâmiţări şi instabilităţi politice. Constituţia din 1923 însă a ştiut să pareze efectele nefaste ale votului universal venit precoce "precum universitatea după clasele primare". Căci la urne, alegătorul nu făcea decât să confirme alegerea făcută de Rege. El numea guvernul care, în 60 de zile organiza alegerile, de regulă uşor de câştigat. Această preeminenţă regală, cât timp au trăit Brătienii (Ionel Brătianu moare în '27 iar Vintilă în '30) a funcţionat cu bune rezultate. Autoritatea lui Ionel Brătianu era enormă. Gen. Coandă, *prim-ministru fiind*, când venea la Brătianu întreba: "domnul prim-ministru e acasă?"... "Oculta" liberală, a cărei axă la Palat era Barbu Ştirbey, venea când vroia la guvernare, alegându-şi conjunctura pe potrivă. Partea bună a acestui sistem era eficienţa nedezminţită a Brătienilor şi naţionalismul lor economic, ce nu fusese vorbă goală. Presa stângii, legată şi de Parisul financiar, dar şi de oculta socialistă (!) avea duble motive deci să vitupereze contra "şobolanilor Brătieni". Sub liberali, în anii '20, producţia agricolă şi industrială creşte de 2,5 ori, bugetul are constant excedente, iar balanţa comercială este pozitivă. În petrol, capitalul românesc trece de la 1% în 1913 la 60% în 1928. Moartea Brătienilor, a lui Ferdinand (1927) şi criza economică din '29-'33 vor zdruncina ţara din nou. Dezmoştenirea lui Carol (1926) pentru repetate scandaluri - ultimul fiind părăsirea soţiei pentru amanta sa Lupeasca, ineficienţa Regenţei (1927-30) şi Restauraţia au luat din lustrul Dinastiei. Dar mentalitatea comună monarhistă şi consensul partidelor, excludeau complicaţii de tip republican. Totuşi, în primele luni ale Regenţei, Ionel Brătianu o avertiza pe Regina Maria: "faceţi ordine în familie, Majestate, altfel vom înfăptui şi ultimul deziderat de la '48". Iar când Carol II revine pe Tron (8 iunie '30) Vintilă Brătianu ar fi exclamat: "Ce urmează acum? Republica!"... Duca, la rându-i, "mai bine mi-aş tăia mâna decât s-o dau cu Carol". Acesta însă, dorind întreaga putere pentru sine, îşi va subordona curând partidele. Criza liberală de după moartea Brătienilor va fi marcată de disidenţa lui Gh. Brătianu rămas pe poziţii naţionale (1930), de venirea la cârmă a "triadei fanariote Duca(s), Iamandi(s), Mavrodi(s)", şi de masiva penetrare a influenţei Parisului financiar în partid. Cum naţional-ţărăniştii erau slabi, ineficienţi sau divizaţi, la începutul anilor '30 se crea un tot mai periculos vid de autoritate politică, în condiţiile unei crize economice fără precedent. Cum critica de la stânga era sterilă şi minată de propriile legături la Komintern dar şi în Parisul financiar, agitaţiile de la dreapta vor lua o mare amploare. Cu antecedente de presă sau "salon", antisemitismul din România va căpăta după 1917 o pondere crescândă, ajungând în primul deceniu al României Mari, criteriu şi falie în politica ţării.

După adoptarea Constituţiei de la 1923, la care ţărăniştii au protestat prin absenţă, Ionel Brătianu constata: "Statul nostru are nevoie de o jumătate de veac liniştită, de consolidare pe temeiul acestei Constituţii". N-am avut nici măcar două decenii! ■

Anul II Nr. 3 (8)
martie 1993 • MIŞCAREA

Generaţie (4)

MIRCEA VULCĂNESCU

Odată stabilit înţelesul noţiunii de "generaţie", rămâne să cercetăm, într-o a doua parte, în ce fel se aplică această idee în societatea românească, analizând în special faptul aşa numitei "tinere generaţii româneşti" de după război; urmând ca, după acea, într-o a treia parte, să examinăm diferitele atitudini manifestate în cultura românească faţă de această idee.

Pentru aceasta, vom cerceta succesiv:

1) locul tinerei generaţii în istoria socială a României moderne,
2) definiţia,
3) istoria,
4) condiţiile de formaţie,
5) caracterele dominante,
6) curentele,
7) misiunea, şi
8) opera ei.

1. - Generaţia tânără este a 6-a generaţie cunoscută în istoria socială a României moderne.

Cu toate că perspectiva generaţiilor se schimbă, cu cât înaintezi în timp, — se poate spune că, începând de la 1821, o preced următoarele generaţii:

a) *Generaţia premergătorilor* — termenul e al d-lui Iorga — care se ridică îndată după revoluţia lui Tudor Vladimirescu.

Această generaţie cuprinde pe iniţiatorii prefacerilor sociale ale României moderne, influenţaţi mai ales de şcoala Ardeleană. E generaţia lui Gheorghe Lazăr din Muntenia şi a cărvunarilor din Moldova. Atitudinea ei este autohtonistă şi îndreptată mai ales împotriva influenţei greceşti. Ea se întinde în tot cuprinsul ţărilor locuite de români.

b) Acestei generaţii îi urmează *generaţia paşoptistă,* alcătuită din feciorii boernaşilor înstăriţi de pe urma dezvoltării comerţului de cereale, duşi să-şi facă studiile în Franţa şi care la întoarcere, organizează o revoluţie politică naţională în numele mitului burghez liberalist. Această generaţie este creatoarea României moderne cu Ion Brătianu, Golescu, Kogălniceanu, Rosetti, etc. În Ardeal, această generaţie este generaţia lui Avram Iancu.

c) După războiul independenţei, generaţia decade odată cu împlinirea misiunii ei (proclamarea regatului român), şi e înlocuită în regat cu *generaţia junimistă,* care se ridică spre 1880.

Această generaţie e o generaţie conservatoare şi reacţionară, alcătuită din elementele intelectuale ale vechii aristocraţii: Carp, Negruzzi, unite cu elemente intelectuale ridicate dintre ţărani şi din burghezie: Maiorescu, Creangă, Eminescu.

Formată mai ales sub influenţa germană afirmată în principate de la venirea Regelui Carol I, această generaţie la atitudine împotriva generaţiei paşoptiste, critică importul formelor fără fond şi cultura utilitară. Organul ei de exprimare au fost "Convorbirile literare".

Această generaţie trece prin două momente: unul *cultural,* la Iaşi, şi unul *politic,* la Bucureşti, în care se istoveşte, —nu fără a fi generat un curent care-i supravieţuieşte.

În Ardeal, se ridică în aceiaşi perioadă generaţia memorandiştilor, iniţiatoarea rezistenţei pasive împotriva politicii ungureşti.

d) A patra generaţie e *generaţia socială.* Ea se ridică în regat, în jurul anului 1907, când răscoalele ţărăneşti îndreaptă atenţia intelectualilor către sate.

Această generaţie stă mai ales sub influenţa gândirii ruseşti. Şi cu toate că cuprinde curente divergente, cum sunt: *semănătorismul* d-lor Iorga şi A. C. Cuza deoparte, cu caracter naţionalist şi *poporanismul* d-lui Stere, pe de altă parte, cu caracter socialist, — aceste curente *au totuşi caractere comune* care ne arată că avem de a face cu o aceiaşi generaţie.

Amândouă sunt în reacţie împotriva junimismului aristocratic şi a-social; amândouă încearcă să se apropie de elementele vieţii rurale autohtone. Şi dacă idealul lor politic este practic divergent: unii fiind cu ochii aţintiţi spre Ardeal, alţii spre Basarabia, totuşi, în fond, amândouă au tins către unitatea naţională a tuturor Românilor.

Organele acestei generaţii au fost: "Semănătorul" şi "Viaţa românească".

e) A cincea generaţie e mai puţin bine caracterizată. Lucrul e firesc fiind şi mult mai apropiată.

Unii au numit-o: *generaţia de foc,* după faptul istoric principal la care a luat parte; alţii i-au zis: "generaţia unirii", după misiunea ei; alţii: "generaţia sacrificată", după situaţia ei în succesiunea generaţiilor; alţii în sfârşit au preferat să-i spună: "generaţia Gândirii", după organul principal de manifestare al "supravieţuitorilor" ei.

Generaţia aceasta este generaţia discipolilor celor de la 1907. E generaţia Căpitanului Ignat, a lui Hasnaş, a lui Romano, a lui Trivale, căzuţi în război, sau a "supravieţuitorilor": Nae Ionescu, Goga, Blaga, Crainic, Şeicaru, Cezar Petrescu, Bucuţa, Tudor Vianu, Victor Ion Popa, Ion Marin Sadoveanu, Ralea, Camil Petrescu, etc.

Caracterele ei dominante, definite de Nae Ionescu în cei patru termeni cunoscuţi: realism, autohtonism, ortodoxie, monarhism, sunt cu mult prea precise pentru o generaţie caracterizată mai ales prin cele dintâi adaptări decente ale stilului occidental la viaţa românească şi prin cele dintâi încercări de exprimare universală a sufletului românesc; mai curând decât printr-o ideologie comună. E generaţia stilului "ideei europene", în acelaşi timp preocupat de autohtonism şi universalitate, pe care-l regăsim atât la "Gândirea", cât şi la rivala ei "Viaţa românească", în această generaţie.

2. — Generaţia tânără urmează imediat generaţiei de foc.

Ea e compusă din tineretul cuprins între ultimul contingent intrat în tranşee în 1918, şi cei care, prin vârsta lor fragedă, nu şi-au mai putut da seama de lumea dinainte de război. Altfel zis e generaţia celor pe care războiul i-a găsit adolescenţi şi care au azi, în medie, între 25-35 de ani.

Situaţia aceasta este foarte importantă, pentru că din ea decurg: a) împrejurările caracteristice care au contribuit la formaţia sufletească a tinerei generaţii; b) caracterele dominante ale manifestărilor acesteia, şi, în sfârşit c) misiunea care îi este proprie.

3. — Istoria tinerei generaţii trece prin două momente:

a) *Un moment spiritual* (1925-1929) , de descoperire de sine a tinerei generaţii, de nădejde a tinerilor în puterile lor, de îndrăsneala virilă, de plinătate sufletească, de entuziasm, de depăşire, de afirmaţie biruitoare, care dau tineretului iluzia că trăieşte o clipă de har, hotărîtoare în destinele culturale româneşti; şi

b) *Un moment nespiritual* (1929-1932), de cădere spirituală, de înfrângere, de decepţie, de nedumerire, în care tineretul se descoperă inutil, neîncadrat în societate, ameninţat de prăbuşirea lăuntrică a icoanei pe care o are despre sine, pe care nu şi-o mai poate susţine decât prin "morga" întemeiată pe amintirea momentului de plinătate, pe care l-a trăit cândva.

Între cele două momente se situează: 1) *constatarea divergenţelor* de fapt în sânul generaţiei (Ancheta "Tiparniţei literare", Kalendele), 2) înfrângerile (Maytrey) şi 3) criza economică (1929-1932).

Dătătoare de seamă pentru primul moment sunt: 1) *Itinerariul spiritual* al lui Mircea Eliade, în care erau expuse treptele prin care tineretul de azi se ridică de la scientismul cuprins între catedră şi laborator, la ideea de experienţă proprie, de aventură spirituală şi de aici prin literatură în cultură, şi prin cultură spre antroposofie; iar de aci, prin adâncire, la ortodoxie. 2) *Manifestul Crinului Alb* al d-lor C. Nestor, Sorin Pavel şi Petre Marcu Balş, în care se revărsa mai ales entuziasmul tinerei generaţii şi i se cerceta misiunea istorică.

Dătătoare de seamă pentru al doilea moment sunt: *Ancheta "Vremei"* de Crăciun, în 1932, *"Întoarcerea din rai"* a lui Mircea Eliade, *"Nu"* al lui Eugen Ionescu, *"Pe culmile disperării"* a lui Emil Cioran, şi *"Negativismul tinerei generaţii"* a lui Mihail Ilovici.

4. — Împrejurările sub influenţa cărora s-a format generaţia tânără sunt dătătoare de seamă de caracterele şi de unitatea ei.

a) Cea dintâi şi cea mai importantă dintre aceste influenţe e aceia a *războiului.* Războiul a surprins generaţia tânără în perioada ei de formaţie şi i-a răsturnat complect criteriile, prefăcându-i mentalitatea.

Prin aceasta, generaţia tânără se deosebeşte de generaţia celor deja formaţi înainte de război şi care nu i-au suferit decât prea puţin influenţa. Se deosebeşte, deasemeni — dar mai puţin — de generaţia celor care au trăit direct, experienţa focului. Se deosebeşte, în sfârşit, de cei care fiind prea tineri, nu au cunoscut deloc stările dinainte de război.

Prin război generaţia tânără a suferit o spărtură interioară. Într-adevăr ea a fost crescută într-o anumită ierarhie de valori: respectul vieţii omeneşti ca suprem bine şi libertatea ca mijloc desăvârşit, pe care le-a văzut dezminţite de cei care o crescuseră în ele. Războiul i-a relevat apoi, legăturile — ascunse în vremile de mare bunăstare — ale omului de grup.

De ce să ne mirăm atunci că generaţia tânără nu mai crede nici în toată folosinţa libertăţii şi mai puţin în eficacitatea ei, fiind realistă în aceasta, ca vremurile ce vin după noi? Dar de ce să tăgăduim că această libertate a rămas totuşi în sufletul acestei generaţii ca amintire a unei lumi pe care n-a trăit-o decât în visele copilăriei, şi care, în fundul sufletului şi-a păstrat tot farmecul dintâi! Şi de ce să ne mirăm atunci,că tot tineretul acestei ţări poartă în sufletul lui această spărtură care îl defineşte şi e însufleţit de voinţa de a nu se mai lăsa amăgit de cuvinte, nici de gânduri, ci de a încerca totul, deadreptul.

b) Al doilea fapt care a contribuit la constituirea generaţiei tinere este influenţa a doi oameni: *Vasile Pârvan* şi *Nae Ionescu.*

Influenţa lui Vasile Pârvan a înlocuit, în această generaţie, influenţa lui Nicolae Iorga; iar influenţa lui Nae Ionescu, pe acela a lui Titu Maiorescu. Încrucişare bizară, care introduce universalismul în istorie şi autohtonismului în filosofia românească!

Vasile Pârvan a dat tinerilor de azi, gândul universalităţii şi al veşniciei, le-a deschis ochiul lăuntric asupra prezenţei necontenite a morţii în starea omului şi asupra precarităţii oricărei creaţii omeneşti. Dar le-a dat, în acelaşi timp, şi lecţia de eroism născută din contemplarea frumuseţii omului, a icoanei pe care acesta o poartă în el, de dincolo de el, şi pe care o străluceşte în istorie: *nostalgia spiritualităţii* şi *pesimismului eroic.*

Nae Ionescu le-a dat, dimpotrivă, dorinţa de concret, de autenticitate organică, de încercare directă, de îndrăsneală, dorinţa de a nu se lăsa furaţi de vorbe, — precum şi lecţii concrete deduse din premisele pe care le-a sintetizat în termenii: *realism, autohtonism, ortodoxie, monarhism.*

c) Al treilea fapt, îl constitule *influenţele modei din afară.*

Din acest punct de vedere, *generaţia tânără* a suferit succesiv:

1) influenţa *misticismului orientalizant german* din primii ani de după război, şi a *misticismului rusesc din emigraţie.*

2) influenţa *maurrassismului francez* şi a *neo-tomismului;*

3) influenţa *comunismului rusesc* şi *marxismului german;*

4) influenţa *fascismului italian* şi *naţional-socialismului german.*

Cum s-au putut analgama aceste influenţe divergente, în sufletul unei acelaşi generaţii, e greu de spus. Se poate chiar ca înrâuririle să fie încă departe de a fi contopite, şi să provoace antagonisme între elementele tinerei generaţii. Dar e fapt netăgăduit, că nu găsim un tânăr sub 40 de ani, a cărui formaţie să nu fie pecetluită de măcar unul din aceste curente.

d) Al patrulea factor îl constituesc atmosfera *ciaţiile de tineri.*

Generaţia tânără s-a născut într-adevăr, din întâlnirea şi contopirea unui tineret crescut într-o vastă reţea de asociaţii. "Propăşirea" de la Matei Basarab, "Înfrăţirea românească" de la Şincai, "Vlăstarul" de la Spiru Haret, "Maiorescu" de la Sf. Sava, "Gruparea intelectuală de studii politice" "Asecereu" precum şi diferitele cercuri judeţene studenţeşti — în ordinea culturală; iar în ordinea politică: centrele studenţeşti, — au fost matca în care s-a făurit conştiinţa de sine a tinerei generaţii.

Momentul culminant al acestei contopiri a fost creaţia, în 1931, a Asociaţiei "Criterion", menită a fi cadrul material şi spiritual de manifestare al tinerei generaţii; dar care şi-a oprit activitatea odată cu ascuţirea antagonismelor dintre membrii ei, angajaţi pe poziţii politice şi spirituale divergente.

Toate aceste înrâuriri au situat generaţia tânără în marele proces de lichidare a secolului al XIX-lea, început în domeniul criticii de idei de generaţia precedentă. În acest proces însă generaţia tânără a avut prilejul unic de a trăi chiar momentul de ruptură, de tăiere a punţilor, în urma căruia întoarcerea înapoi a devenit imposibilă.

5. — Manifestările tinerei generaţii se caracterizează prin precumpănirea câtorva caractere specifice:

a) Cel dintâi este *setea de experienţă,* voinţa de încercare directă, înlăturarea opreliştilor raţiunii, — aceste "idola temporis" ale veacului al XIX-lea — cu corolarul ei inevitabil, cu ispita ei: *aventura.*

Al doilea caracter dominant este *autenticitatea,* voinţa de a fi aşa cum eşti, de a înlătura orice constrângere din afară, orice conformism nerecunoscut din lăuntru.

c) Al treilea caracter e *spiritualitatea,* voinţa de a te depăşi, nevoia de absolut pe care tâ~ărul autentic o găseşte în sufletul său, cerinţa de veşnicie.

d) Din opoziţia tendinţei care ne împinge către realizarea de noi înşine, cu tendinţa care ne împinge să ne depăşim: din antinomia echilibrului static al liniştii interioare cu necontenita prefacere a vieţii, din conflictul dorinţei anarhice de libertate cu nevoia disciplinei severe, — naşte al patrulea caracter al tinerei generaţii: *tensiunea dramatică, tragismul, criza,* care constituie fără îndoială *punctul crucial* al *experienţei trăite în comun de tânăra generaţie.*

De aci, însă, drumurile se despart.

Căci constatarea lucidă a tragismului duce pe unii la *negativism,* pe alţii la *agonie,* pe alţii la *disperare.* Ca să scape de disperare, unii se aruncă *orbeşte în acţiune, pe când* alţii îşi *proclamă* cu pathos *disperarea* căutând în exprimare, o linişte o adormire.

Alţii răspund acestei constatări cu o mişcare de *refuz,* de înnăbuşire voită a lucidităţii. E soluţia *pesimismului eroic* recomandată de unii. Alţii îşi propun să-şi reconstituie armătura interioară a sufletului printr-un act gratuit , prin *aderarea* voită la *o anumită ideologie* definită. Alţii proclamă nevoia unei *resemnări în istorie,* a unei renunţări la universalitate. Alţii cer mai precis, *o acţiune hotărâtă şi fără iluzii.* Alţii cred că *antinomia e inevitabilă şi necesară* pentru zămislirea omului nou. Alţii nu văd altă soluţie decât *rugăciunea.* În sfârşit, alţii încearcă să realizeze un *echilibru intelectual* al acestor divergenţe.

Cu aceasta însă, unitatea generaţiei se pulverizează în curente.

6. — Curentele între care se împart membrii tinerei generaţii sunt de două categorii: *spirituale şi politice.* Între acestea se constitule însă şi un plan intermediar, acela al *atitudinii, faţă de istorie* în general şi de viaţă socială.

a) În privinţa *relaţiei dintre spiritual şi politic,* tineretul intelectual de astăzi se împarte în trei grupuri care practică:

1) *izolarea,* retragerea în turnul de filde

(Continuare în pag. a 7-a)

✝ *Lecţia de religie*

3. Sfânta Tradiţie

1. Prin tradiţie în general se înţelege în Biserică transmiterea orală de învăţături, obiceiuri, practici etc., de la o persoană la alta, de la un timp la altul.

Prin *Sfânta Tradiţie* se înţelege totalitatea acelor adevăruri descoperite, care nu se cuprind în Sfânta Scriptură, ci au fost predate Bisericii de Sfinţii Apostoli prin viu grai şi păstrate de ea neschimbate până astăzi. Pentru că este descoperită de Dumnezeu şi propovăduită de Sfinţii Apostoli, ea se mai numeşte şi *Tradiţie dumnezeiască* sau *apostolească*.

2. Socotirea Sfintei Tradiţii ca izvor al revelaţiei rezultă din următoarele:

a) Mântuitorul Hristos n-a propovăduit învăţătura sa prin scris, ci prin viu grai. El n-a lăsat nimic scris şi n-a poruncit ucenicilor săi să scrie, ci să înveţe prin viu grai. (Mat. 28, 19). Sfinţii Apostoli au urmat exemplul şi porunca

Învăţătorului lor şi au cerut urmaşilor lor să facă la fel. Aşa de exemplu Sfântul Pavel scrie către Timotei: *"Cele ce ai auzit de la mine, prin multe mărturii, încredinţează-le la oamenii credincioşi, care vor fi în stare să înveţe pe alţii"*, (II Tim. 2,2). Dacă unii dintre ei au şi scris, acele scrieri sunt ocazionale şi a avut fiecare un anume scop, dar nu pe acel de a expune întreaga învăţătură a Mântuitorului, fără să lase ceva afară din ea. Aceasta o spune despre Evanghelie Sfântul Evanghelist Ioan: *"Sunt şi alte multe pe care le-a făcut Iisus, care, dacă s-ar fi scris fiecare, mi se pare că lumea n-ar fi cuprins cărţile ce s-ar fi scris"*, (Ioan 21, 25). Tot el scrie în două din epistolele sale, aproape neschimbat, următoarele cuvinte: *"Multe având a vă scrie, n-am voit a le scrie pe hârtie şi cu cerneală, căci nădăjduiesc a veni la voi şi a grăi gură către gură..."*, (II, 12; III, 13). Din toate acestea rezultă că scrierile sfinte ale Noului Testament nu cuprind întreagă învăţătura Mântuitorului şi că predica orală a Sfinţilor Apostoli a completat scrisul lor. De aceea şi recomandă ei în chip deosebit urmaşilor lor păstrarea cu sfinţenie a celor ce li s-au împărtăşit prin viu grai. Astfel, Sfântul Pavel scrie Corintenilor: *"Vă laud, fraţilor, că de toate ale mele vă aduceţi aminte şi ţineţi cele ce v-am predat, aşa cum vi le-am încredinţat"*, (I Cor. 11,2). Iar Tesalonicenilor le dădu sfatul: *"Drept aceea, fraţilor, staţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat ori prin cuvântul ori prin epistola noastră"*, (II Tes. 2,15).

b) Sfinţii Părinţi au învăţat asemeni că Sfânta Scriptură este izvor al revelaţiunii: *"Din dogmele şi practicile ţinute de Biserică, zice* sfântul Vasile cel Mare, *pe unele le avem din învăţătura scrisă, iar pe altele le-am primit din Tradiţia Apostolilor. Şi unele şi altele au aceeaşi putere"* etc.

c) *Practica Bisericii* de a afunda de trei ori în apă pe cei ce se botează, de a se unge anume părţi ale trupului la taina mirungerii, de a pune cununii pe capul celor ce se cunună, de a face semnul crucii la frunte, umeri şi piept, de a ne întoarce cu faţa spre răsărit când ne închinăm etc., dovedeşte iarăşi existenţa Sfintei Tradiţii, pentru că în Sfânta Scriptură nu se pomeneşte de ele şi totuşi Biserica le are de la începutul ei.

3. Sfânta Tradiţie s-a fixat de timpuriu şi s-a păstrat neschimbată până în zilele noastre: în sfânta liturghie şi în cult în genere, în actele martirilor, în simbolurile de credinţă, în canoanele şi hotărârile sinoadelor ecumenice şi locale, admise în Biserică, în scrierile Sfinţilor Părinţi şi în Istoria Bisericească.

4. Pentru a putea deosebi adevărata Tradiţie de tradiţiile false - cum erau la unii eretici care-şi întemeiau ereziile lor pe pretinse tradiţii apostolice - trebuie să ne ţinem de următoarele reguli:

a) Tradiţie Sfântă sau apostolică este aceea care nu stă în contrazicere cu Tradiţia apostolică sigură şi cu Sfânta Scriptură;

b) Despre existenţa căreia se află mărturii în Bisericile întemeiate direct de Sfinţii Apostoli şi din timpurile Apostolilor;

c) Care s-a păstrat întotdeauna de întreaga Biserică, şi

d) Asupra căreia sunt de acord toţi, sau, cel puţin, cea mai mare parte din Părinţii şi Scriitorii bisericeşti vechi.

5. Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie stau una cu alta în cea mai strânsă legătură şi anume: Sfânta Tradiţie completează şi lămureşte Sfânta Scriptură.

Scriptura şi Tradiţia formează împreună un tot, sunt cele două izvoare ale revelaţiei dumnezeieşti, deopotrivă de necesare şi de preţioase pentru credinţa creştină şi deci vrednice de aceeaşi cinste.

*

Protestanţii zic că Sfânta Scriptură este unicul izvor, unica normă şi regulă de credinţă, sau, cu termenul lor favorit, *unicul principiu formal de credinţă*. Sfânta Tradiţie n-are pentru ei nici o valoare dogmatică, ci cel mult istorică. Dar, şi cu privire la Sfânta Scriptură, ei se deosebesc de noi şi de Romano-catolici. Noi şi Romano- catolicii zicem că Biserica învăţătoare sau autoritatea bisericească este singura în drept să explice Sfânta Scriptură şi numai în spiritul Sfintei Tradiţii, pe când Protestanţii susţin că orice Creştin are dreptul de a explica Sfânta Scriptură.

Romano-catolicii învaţă la fel cu noi despre Sfânta Tradiţie, dar ei au introdus în ea şi dogme noi, ca: purcederea Sfântului Duh şi de la Fiul, zămislirea neprihănită a Sfintei Fecioare şi infailibilitatea papei.

Reamintim cititorilor noştri că lecţiile publicate la această rubrică sunt preluate din manualul **"Dogmele Bisericii Creştine Ortodoxe"** alcătuit de **Irineu Mihălcescu**.

O rugăciune

Împărate Ceresc

Împărate ceresc,
Mângâietorule,
Duhul adevărului,
Care pretutindenea eşti şi toate le plineşti,
Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi
şi ne curăţeşte pe noi de toată întinăciunea
şi ne mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

(Urmare din pag. a 8-a)

refuzul preocupărilor politice şi sociale,
2) *activismul prin disperare.*
3) *istorismul prin resemnare,* de care am vorbit.

b) În domeniul spiritual, tineretul poate fi împărţit aproximativ în patru grupe. De-o parte, întâlnim:
1) *misticismul ortodox.*
2) *umanismul neoclasic,*
3) *agonia,*
ale căror caractere au fost deja lămurite în numărul 1 al acestei revistei.

Acestora li se opune, critic, într-un sens care rămâne de precizat mai târziu:
4) *negativismul.*

c) În ce priveşte, domeniul *politic* propriu zis, tineretul a gravitat în ultimul timp, desigur şi în legătură şi cu fenomenul neîncadrării sociale, mai ales spre curentele extreme:
1) *naţionalismul integral,* de diferite nuanţe, care a strâns în jurul lui majoritatea maselor tineretului studenţesc românesc;
2) *comunismul marxist,* care a strâns în jurul lui, mai ales tineretul etero-etnic.
3) De câtva timp, se observă însă o recrudescenţă a tendinţelor spre o politică de *centru* a tineretului, caracterizată prin apariţia conştiinţei de generaţie în tineretul partidelor politice zise de guvernământ.

7. — Niciodată o generaţie nu-şi impune singură misiunea ei. Ci această misiune naşte din chemarea vremurilor şi din nevoile societăţii, în care se ridică generaţia, desemnând ca un contur limitele de eficacitate ale acţiunii ei.

Misiunea tinerei generaţii este triplă şi isvorăşte din momentul istoric al societăţii româneşti.

a) Cea dintâi misiune a tinerei generaţii este *să asigure unitatea sufletească a Românilor,* uniţi politiceşte prin sacrificiul generaţiei de foc. Să şteargă deosebirile regionale în măsura în care înseamnă altceva decât nuanţarea unui aceluiaşi suflet naţional.

Această unitate este, pentru tânăra generaţie românească un fapt deja împlinit. Lucrarea ei depăşeşte vechile graniţe. Colaborarea de generaţie cuprinde deopotrivă tineri din toate colţurile ţării.

b) A doua misiune a tinerei generaţii este *să exprime în forme universale acest suflet românesc.* Cu alte cuvinte, să găsească formele autentice de viaţă cele mai potrivite acestui popor, de la politică şi până la teologie, în filosofie, în literatură, în ştiinţă şi în artă, şi să le strălucească în ochii lumii întregi ca exemplare ale unei specificităţi neasemănate.

Dacă tineretul acestei ţări nu reuşeşte ca, în această generaţie, să reducă idealurile omeneşti centrifugale ale românilor din diferite colţuri ale ţării, într-un singur chip al *omului românesc,* în care să se recunoască românii de pretutindeni, ca într-un bun al lor; dacă tipul omului rusesc, dostoyewskian şi tolstoian al basarabenilor şi omul latino-kantian al ardelenilor nu reuşeşte să dea o sinteză vie cu omul bizantino-francez al celor din Vechiul Regat, sinteză în care tendinţele centrifugale să nu se mai regăsească decât ca ispite de universalizare ale unui aceluiaşi om al lui Eminescu şi al lui Creangă, — unitatea politică a acestui neam, care s-a dorit un mileniu şi care în clipa când îşi dă mâinile nu se mai recunoaşte — mi se pare ameninţată.

Legând roadele unei adaptări inteligente, cu firul tradiţiilor noastre, ispitind sensul diferitelor straturi pe care le-a depus istoria în sufletul şi în structura civilizaţiei româneşti, de la vechiul suflet tracic şi până la cele din urmă înrâuriri constitutive, — această generaţie va trebui să descopere acea originalitate de configuraţie, de dozaj specific al influenţelor şi al eficienţei lor, care defineşte un suflet propriu.

c) A treia misiune a acestei generaţii este *pregătirea pentru ceasurile grele care pot veni.*

Trebuie în acest sens, ca această generaţie, să înfăptuiască sufleteşte, pentru apărarea neamului, aceea ce generaţia predecesorilor ei a înfăptuit în atac. Să încerce să oolească repetarea greşelilor din trecut şi pentru orice eventualitate să fie gata să reziste cu orice preţ şi în orice condiţii.

Misiune extrem de grea, dată fiind configuraţia sufletească anarhică a tinerei generaţii, şi care nu va putea fi îndeplinită decât printr-o renunţare paradoxală la lupta pentru autorealizare.

Există totuşi nădejdea că generaţia tânără, formată în vremuri anormale şi care în vremuri obişnuite se risipeşte zadarnic, în momentul în care i se va cere acest sacrificiu, va fi o generaţie mare şi la înălţimea misiunii ei. E aci mai mult o nădejde şi o chemare pe care le-aşi dori profetice, decât un fapt câştigat.

d) În sfârşit, pentru unii, această generaţie mai are o misiune universală. Aceea de a pregăti *ivirea omului nou.* De a se integra în ritmul creaţiei universale omeneşti şi de a contribui la pregătirea omului de mâine, către care se îndreaptă nădejdea şi eforturile întregii creaţii omeneşti.

8. — O acuzaţie care se aduce de obicei tinerei generaţii este aceia de veleitarism, de prezumţiozitate, adică de voinţa de a face să se vorbească despre ea atunci când, în fapt, n-a creat încă nimic.

Această acuzaţie mi se pare nelegitimă, atunci când tânăra generaţie este reprezentată în toate domeniile de creaţie, prin spirite dintre cele mai alese şi fecunde. Bibliografia operelor tinerei generaţii, ar ocupa singură un număr de pagini egal cu al analizei ce precede, aşa că trebuie să renunţăm la ea.

Dacă cei mai mulţi dintre tineri sunt încă departe de a fi creat opere "definitive", lucrul este explicabil prin faptul că tânăra generaţie nu a ajuns încă la maturitate. Nu e mai puţin adevărat că ea formează o echipă dintre cele mai onorabile, care însufleţeşte majoritatea publicaţiilor, expoziţiilor, laboratoarelor şi institutelor româneşti.

Şi dacă nu a realizat încă o operă definitivă, a realizat ceva mai mult. Căci pentru întâia oară în istoria culturii româneşti, ea a creat un mediu de difuziune a ideilor, un interes reciproc pentru strădania celorlalţi, dintre cele mai fecunde. Cine cercetează revistele româneşti, care apar atît în Bucureşti cât şi în provincie, la Cluj, la Iaşi, la Cernăuţi, la Craiova, la Oradea sau la Braşov, nu se mai poate îndoi de acest fapt.

Ne rămâne să examinăm, cu alt prilej, diferitele atitudini manifestate în cultura românească în jurul conceptului de generaţie şi a faptului generaţiei tinere.

* * *

Aici se încheie studiul "Generaţie" apărut în revista *Criterion* - Anul I, nr. 3-4, Noiembrie- Decembrie 1934. ■

PRUTUL NU ESTE O GRANIŢĂ PENTRU NOUA GENERAŢIE

În data de 3 Februarie, ora 18,30, postul Radio-Chişinău a difuzat un interviu luat Domnilor Veaceslav Ceremuş, preşedinte al Organizaţiei Tineretului Creştin Democrat din Basarabia şi George Roncea, membru al Consiliului Naţional al MPR.

În esenţă acest dialog anunţa o premieră politică, respectiv unirea în cadrul hotarelor fireşti ale Ţării, a doua organizaţii politice româneşti.

Prezentăm un rezumat al acestei emisiuni în care cei doi ... politici s-au referit la situaţia politică actuală din perspec... organizaţiilor lor precum şi la apropiata unire a celor do... formaţiuni - MPR şi OTCD - anunţată încă din 27.03.1992 de ca... V. Ceremuş, din balconul Universităţii bucureştene la înche... Drumului Crucii.

Redac...

Veaceslav Vlad Ceremuş

Preşedintele Organizaţiei Tineretului Creştin Democrat

Îl avem astăzi ca invitat pe Dl. George Roncea, ce face parte din conducerea Mişcării Pentru România, organizaţie a tineretului român. Ne cunoaştem direct cu dumnealui de la acţiunea Drumul Crucii iniţiatăşi organizată împreună cu prietenii bucureşteni. Dl. George Roncea a fost principalul coordonator al acestei acţiuni, care a demonstrat unitatea de credinţă şi neam a tineretului român.

Aspiraţiile şi acţiunile tineretului nu pot fi concepute altfel decât ca părţi ale aceluiaşi spaţiu spiritual, al naţiunii Române.

Odată cu sărbătorirea Poetului Naţional al României Mihai Eminescu, anunţăm acum, la început de an, faptul că tinerii singurelor formaţiuni politice ce aparţin exclusiv Noii Generaţii vor acţiona de aici înainte numai împreună!

Astăzi, republica Moldova trece printr-o situaţie extrem de grea. Trebuie să analizăm împreună cum şi de ce s-a întâmplat astfel, cine este vinovatul şi mai ales care ar trebui să fie rolul tinerilor în rezolvarea acestor grave chestiuni ce privesc problema naţională.

Din 1988 independenţa au cerut-o tinerii. Cei care s-au opus au fost actualii conducători - comuniştii din C.C. şi preşedinţii de colhoz.

Astăzi, în 1993, în statul independent Moldova conduc aceiaşi comunişti şi preşedinţii de colhoz. Tinerii luptă în continuare pentru Ţară şi Adevăr.

Dacă acceptăm ideea că structura statului este sub formă de piramidă, atunci avem la bază masele, la mijloc - veriga medie compusă în Republica Moldova din majoritatea funcţionarilor antrenaţi în agricultură, şi vârful piramidei - conducerea statului. Ce avem astăzi în Basarabia?

Conducerea Statului:

Preşedintele: este antiroman.

Primul ministru şi guvernul: antiromâneşti.

Parlamentul: majoritatea decisivă - antiromânească.

Veriga medie menită să asigure funcţionarea legăturilor între baza piramidei şi vârful ei - funcţionarii statului - fiind în majoritate din generaţiile contaminate de comunism - antiromânească.

Baza piramidei, compusă din generaţii diferite, are ca factor activ de luptă pentru interesele româneşti Generaţia tânără - chiar dacă aceasta nu deţine încă puterea politică.

La baza crizei parlamentare a stat aparent, repet, aparent, declaraţia Preşedintelui din 24 Decembrie în care se cerea referendum, pentru că independenţa statului Moldova ar fi ameninţată de unirea cu România.

În realitate, acest "pericol" este minimal, deoarece forţele de decizie în statul nostru nu sunt adepte a ideii unioniste. Deci alarma este falsă.

Care este atunci cauza adevărată a acestei crize şi care sunt scopurile provocării ei? Noi credem că este de bună seamă o perdea de fum menită să ascundă starea în care au adus Ţara pătura conducătoare de azi.

Ce au făcut actualii conducători până acum?

Armata naţională? Nu există; e la pământ. Lipsesc cadrele naţionale de ofiţeri, înzestrarea tehnică este sub orice nivel - unităţi de tancuri fără de tancuri, unităţi de artilerie fără tunuri, unităţi de infanterie fără de cartuşe, instrucţie militară - nici urmă.

Şcoala - lipseşte un program de învăţământ naţional. Corpurile didactice se destramă. Nivelul de instruire este cel mai scăzut din Europa de Est. Lipsesc manualele de limbă română.

O parte a Bisericii se află în continuare sub jurisdicţia Moscovei.

Pe teritoriul statului Moldova se afla armata unei ţări străine.

De ce conducătorii Republicii Moldova nu cer retragerea lor?

Pentru că vor independenţa? Nu! Pentru că vor dependenţa de Rusia.

Despre starea cetăţenilor din Moldova nici nu mai vorbim; este sub orice nivel. Cu salariul minimal de 3 400 ruble nu poţi nici să-ţi cumperi un sicriu. Aceasta în timp ce

Cetatea Soroca - Basarabia

conducătorii statului primesc fiecare câte 26 salarii minimale.

Pe teritoriul Republicii circulă monedă străină - rubla rusească. Politica financiară a statului Moldova se face la Moscova nu la Chişinău. Ruşii decid ce sumă de bani se află în circulaţie în Statul "Independent" Moldova.

Iar domnii de la conducere nici gând să introducă moneda naţională. Rămânem în continuare dependenţi de Moscova.

Pe teritoriul R. Moldova există încă două state. Şi actualii conducători sunt responsabili de aceasta. În timpul conflictului din Transnistria din ordinul demnitarilor de la Chişinău detaşamentele de voluntari au fost retrase din Dubăsari şi de două ori din Tighina. Aceste două oraşe au fost luate cu asalt şi controlate de detaşamentele de voluntari. De ce au fost retraşi? Care a fost scopul?

Putem spune că de facto noi suntem dependenţi de Moscova. Acum actualii conducători au nevoie de legiferarea acestei stări, adică de actul politic care de iure ne-ar readuce sub juristicţia Moldovei.

În concluzie:

Asistăm cu toţii la cea mai spectaculoasă şi poate definitivă, pentru actualii guvernaţi, schimbare a orientării politice spre Est şi readucere a Basarabiei în zona de influenţă a Moscovei.

De aceea cred, mai mult decât oricând, că tinerii României trebuie să-şi dea mâna, şi să treacă împreună, aici şi acum, pragul luptei hotărâte pentru România. ■

George Roncea

Membru în Consiliul Naţional al Mişcării Pentru Româ...

Tinerii României sunt de mai mult timp împreună. Dacă de exemplu, în 1988, studenţii din Facultatea de Filologie din Bucureşti organizau transporturi de carte în Basarabia (acţiuni ilegale la vremea aceea), în Decembrie 1989, tinerii Basarabeni au format detaşamente de voluntari pregătite să lupte alături de tinerii români ce declanşaseră insurecţia anti-comunistă.

Acţiunile din Decembrie au dat un nou avânt luptei românilor basarabeni pentru recuperarea identităţii naţionale şi, în data de 30 decembrie 1989 pentru prima oară după 45 de ani tinerii români din Basarabia cereau deschis Unirea!

Astăzi "Deşteaptă-te Române" răsună din nou de la Nistru până la Tisa. Comunismul şi nelegiuirile sale vor fi pentru generaţiile ce vor veni doar o pată murdară pe filele istoriei. Nouă însă ne revine sarcina de a continua lupta pentru a restabili definitiv locul ce i se cuvine poporului şi spiritului românesc.

În 1990 - în Bucureşti şi în alte oraşe ale Ţării - tinerii au fost primii care au sesizat şi au tras semnalul de alarmă cu privire la fenomenul restaurării nomenclaturii comuniste, crescute în majoritate la şcoala sovietică.

Tinerii au ieşit în stradă, nu s-au lăsat indimidaţi de agresivitatea noii puteri formate în mare parte din vechii kominternişti, ori fii ai acestora; au demonstrat curaj şi intuiţie politică. Chiar dacă au fost până la urmă reprimaţi cu brutalitate, au reuşit să creeze un spaţiu favorabil partidelor politice declarat democratice.

Am observat însă între timp că dacă mai toată lumea se referă la tineret, prea puţini sunt dispuşi să întreprindă ceva concret pentru tineri. Mai mult decât atât, în câmpul politic persistă confuzia şi dezbinarea, valorile naţionale sunt neglijate, demagogia şi corupţia se instalează peste tot.

În aceste condiţii ale vieţii po... românesti, foştii lideri ai organiza... studenţesti s-au hotărât să treacă la ... politică directă, înfiinţând Mişcarea Po... România.

În condiţiile de criză istorică de azi... Noua Generaţei este datoare să formez... să impună o nouă clasă de oameni pu... cu o concepţie creştină, cu dragoste pe... Neam, capabili să acţioneze lucid... interesul României.

Sarcina reîntregirii politice, culturale... spirituale stă de asemenea pe um... tinerei generaţii ce trebuie să-şi definesc... cu precizie responsabilităţile şi modu... acţiune. Sunt convins că Prutul este do... apă iar nu o linie de demarcaţie între d... teritorii ale aceleiaşi generaţii.

Dacă acum, aparent, ideea aparten... la o generaţie nu pare a fi realizată de c... mulţi tineri, cu atât mai mult ne revine ... siunea de a demonstra şi explica ace... prin acţiunile şi ideile noastre.

Planul pe care se realizează unitatea ... generaţii este unitatea de interes domi... unitatea de problematică. Soluţia nu po... decât comună, iar acţiunile noastre nu p... decât convergente; nu prin imitarea form... unor alte generaţii, ci prin asimila... fondului de idei şi prin raportarea la mo... acestora de asumare a misiunii regene... neamului românesc.

Acţiunea Drumul Crucii a ilustrat ... prisosinţă acest concept.

Atât *OTCD* cât şi *Mişcarea Pe... România* au în comun nu numai vârsta ... în special preocupările şi înţelege... comună a problemelor politice, modu... raportare la reperele spirituale. Amb... formaţiuni s-au angajat de pe acele... poziţii în lupta politică străduindu-se ca... puterile lor, să ofere soluţii eficiente pe... viitorul naţiunii.

Am trăit împreună evenimente ma... participând la insurecţia naţională împo... ocupantului comunist.

Manifestările noastre actuale p... dominante vizează atât reconstru... spaţiului cultural şi spiritual cât şi refa... fiinţei naţionale în hotarele sale fire... naturale.

Să ne sprijinim pe credinţa în Dum... şi în Biserica noastră strămoşească, să ... ne uităm limba şi istoria şi să nu înceta... crede în destinul strălucitor al acestui p... aşezat la răspântia imperiilor şi în ca... tuturor vitregiilor.

Acum mai ales, când primul pas s... reîntregirea României a fost făcut, prin ... reactivării Mitropoliei Basarabiei.

Să străpungem barierele inerţiei şi să ... clădim societatea pe temeliile morale ... Neamului aşa cum au fost ele statorn... de marii noştrii înaintaşi - voievozi, pos... cărturari, ţărani şi ostaşi - care au ştiut ... da pilde de uriaşă spiritualitate dar ... descuraja pe nenumăraţii agresori ce ne ... atacat şi ne-au duşmănit atâta amar de ... me fără a reuşi vreodată să ne distrug...

Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

27 martie 1918

EDIŢIE SPECIALĂ

27 martie 1992

Marşul "Drumul Crucii" se încheie în Piaţa Universităţii, deschizând, însă, triumfal, calea pentru viitoarele acţiuni ale Noii Generaţii.

Ziua de 27 Martie, moment istoric încărcat de semnificaţii, devine, o dată în plus, un reper simbolic în drumul de gând şi faptă al Tineretului Român de astăzi.

Aceşti tineri au ştiut să arate Ţării care este singurul drum pentru România: Drumul Credinţei, al Speranţei, al Iubirii, deschis, pentru întreaga umanitate, acum două mii de ani de Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Noua Generaţie, născută în Decembrie 1989, trebuie să arate Europei şi lumii întregi că ne îndreptăm către civilizaţia românească a viitorului, către o societate modernă, normală şi echilibrată, care să ofere fiecăruia un spaţiu afirmării personale. O societate liberă, o societate a prosperităţii. O societate pe care noi o vom construi.

Să urmăm Drumul Crucii. Prin acest semn vom învinge.

Marian Munteanu

DRUMUL CRUCII

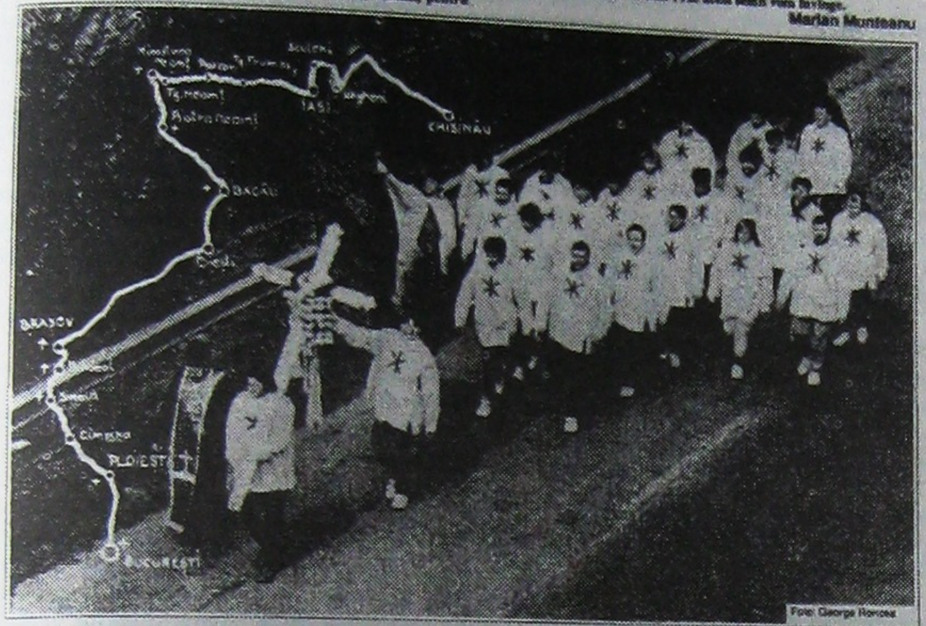

Foto: George Roncea

Mesajul copiilor Basarabiei către forţele vii ale Ţării

În întreaga sa istorie neamul nostru s-a grupat, în ceasurile tragice, în jurul unui talismane mântuitoare: **Biserica, Armata, şi Ţara.**

Purtăm cu noi ideea creştină şi de trăire românească opunând celor fără de cruce şi suflet: **Crucea şi Patria!**

Ştim cu toţii ce se petrece la hotarul Ţării, unde satanicele umbre ale bolşevismului roşu străvesc încă sângele tinerilor României. Astăzi, când grupările politice se sfarmă între ele, noi, copiii acestei Ţări care mâine vom cădea primii pe câmpurile de bătaie lângă hotarul de Răsărit atacat din nou de duşmani, acum, când glasul patriei ne cheamă să ne întindem mâinile cu drag la umbra Crucii Albe, să proclamăm într-un singur gând UNIREA tineretului român.

Politicianismul ne otrăveşte! Dar România Mare nu a ieşit din calculele politicienilor şi din culisele partidelor ci de pe câmpiile de luptă, stropite cu sângele veşnic tinerilor soldaţi români! Tinerii luptători ai României sînt singurii chemaţi să-şi conducă destinul şi Patria, fiind singurii răspunzători în faţa istoriei.

Credem că trebuie înlăturată orgânarea ce pune stăpânire pe suflete, trebuie luptat pentru ridicarea normelor morale ale creştinismului la rangul ce li se cuvine.

Vremea ne e potrivnică. Trupul ne e istovit, picioarele ne sînt pline de răni. Dar nu vom obosi niciodată să afirmăm că **Biserica, Armata şi Şcoala** reprezintă stâlpii Naţiunii Române. Ele sînt garanţiile existenţei Statului şi Poporului nostru.

În curând, poate, noi vom pleca la război. Dorim să încheiem acest Marş cu gândul de a ne îndeplini o datorie de suflet şi cu speranţa că amintirea noastră va rămâne întipărită în sufletul veşnic viu al României.

Drumul acesta este pentru noi o probă apostolică ce trebuie să marcheze mobilizarea conştiinţei naţionale. Acest mic efort nu este nimic altceva decât o dovadă de voinţă şi personalitate pe care noi, tinerii **Noii Generaţii**, sîntem datori să o demonstrăm.

Ne aflăm în faţa unui EV NOU

O "comunitate fără Dumnezeu", chiar dacă pare să devină unitatea societăţii de mâine, nu e comunitatea de dragoste a creştinismului şi nu se poate confunda cu ea. Comunitatea **Bisericii** nu poate fi substituită. **Biserica** este aliatul eforturilor noastre către unitate.

Afirmăm: **Duhul României este viu!** Iniţiativa noastră nu vrea să fie altceva decât un imbold, o mică contribuţie la opera Reîntregirii.

Risipirea noastră de neam trebuie stopată. Avem convingerea că ne stă în putinţă acum refacerea conştiinţei de neam.

Naţionalismul nu semnifică doar marea iubire pentru moşii şi pământul nostru, ci este **mai ales setea de eternitate a României.**

Tinerii de azi, ce par a hoinări pe străzi cu aerul celei mai mari indiferenţe faţă de toate lucrurile pământeşti, neîngrijit îmbrăcaţi, cu părul în dezordine, pentru care pământul este prea strâmt şi cerul nu-i destul de înalt, cu teorii proprii despre Univers şi despre viaţă, tinerii aceştia reprezintă cu toate virtuţile şi defectele lor purtătorii loialităţii, patriotismului şi ai onoarei naţionale.

Tinerii văd dincolo de prezent. Ei vor şti să intervină în el prin viziuni, stări sufleteşti proprii.

Nu ne este teamă să greşim, păşind alăturea de drum, pentru că ştim că există un drum care ne este menit.

Sîntem generaţia sortită să închege noi sinteze româneşti, cu toate păcatele şi cu toate darurile ce se află în sufletul românesc.

Atâta timp cât energiile creatoare româneşti nu au secat, nu ne pasă. Românismul există în istorie şi asta este de ajuns.

Ziua de azi este istorie. Tineretul român este chemat să îşi conducă destinul şi patria fiind singurul răspunzător în faţa istoriei.

Scopul acţiunii noastre este de a împăca **Naţiunea cu Dumnezeu.** Sîntem siguri că ceasul secetelor când rânduiala de azi va fi aruncată la coşul de gunoi al istoriei, **Judecătorul Neamului va fi Mihai Eminescu însuşi.**

Noi nu dorim ca acest Marş să fie transformat în prilej de beneficii electorale ale vreunui partid. Am gândit această acţiune în spiritul unităţii româneşti, dincolo de orice idee partizană.

Dedicăm efortul nostru tinerilor luptători ai Armatei Române, pentru slava Bisericii şi a Neamului!

Fie ca această Mişcare a noastră, prin trupul ţării, să fie temeiul naşterii unei Generaţii Noi pentru România.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Organizaţia Tinerilor Creştin Democraţi
Preşedinte V. Ceremuş

LIGA STUDENŢILOR din UNIVERSITATEA BUCUREŞTI, prin dl. Viorel Badea, transmite cititorilor noştri sentimentul de profundă identificare - frăţească, naţională şi creştină - cu textul de mai sus

Când "Drumul Crucii" a ajuns la Braşov, anul trecut, Crina era elevă în ultimul an de liceu. Cu lacrimi în ochi l-a rugat pe Ceremuş să-i dea voie să însoţească grupul basarabenilor până la Bucureşti. Drumul fiind foarte greu, nu i s-a permis iniţial să participe la marş decât până la Predeal. A reuşit să ţină pasul până la Bucureşti unde era în primele rânduri.

De curând, Crina ne-a trimis o emoţionantă scrisoare, pe care o publicăm mai jos. (Redacţia)

Drumul Crucii

Scriu această scrisoare în amintirea clipelor de acum un an când 30 de tineri ai Basarabiei au pornit spre noi pe un "Drum al Crucii", aducându-ne pe rănile tălpilor fărâme din acel pământ sfânt. Tinerii Bucureştiului li s-au alăturat la numai patru zile de la plecare. Au mers pe un drum lung şi greu purtând pe o Cruce de lemn înălţată spre ceruri Iubirea, Credinţa, Speranţa. Ca o umbră a Sfintei Cruci, trupurile lor s-au unit într-o dintotdeauna îmbrăţişare, formând o cruce vie.

Îmi amintesc că imaginea Crucii vii mi-a apărut la intrarea în Braşov, ca o revelaţie. Aveam în faţă o minune. Şi abia atunci am înţeles pe deplin cum a reuşit Neamul Românesc să dăinuie peste secole.

Parcă văd şi acum lacrimile oamenilor, atât de multele lacrimi ce se prăbuşeau surd pe pământ. Erau de fericire sau de tristeţe? Era bucuria regăsirii sau durerea sufletului sfâşiat de înstrăinare? Nu ştiu, dar cred că erau în primul rând momente de comuniune cu sufletul Neamului... "în aceste momente mulţimile plâng". Misiunea acestor copii ai Ţării era aceea de a împăca Naţiunea cu Dumnezeu. Şi aceasta nu este numai misiunea lor, ci a întregului tineret român, singurul care poate readuce comunitatea naţională de azi pe calea dreaptă a Neamului Românesc.

Niciodată nu văzusem atât de mari mulţimi unite nu prin revoltă, ci prin dragoste, prin iubire. Prin dragoste de Ţară, de pământ, de strămoşi. Nu era o revoluţie, ci doar un semn, o prevestire a ceea ce va veni - un glas al strămoşilor şi al pământului. Un semn al renaşterii sufletului românesc. Lacrimile au răsărit în ochii noştri, ai celor ce urmau Crucea, şi mai ales în ochii basarabenilor, în momentul în care Marian ne-a venit în întâmpinare cu un grup de tineri îmbrăcaţi în cămăşi albe ca ale noastre, construind în jurul Crucii vii un zid de protecţie - un scut de braţe împreunate şi de suflete. Am auzit atunci şoapta fratelui din spate. O şoaptă ce a răsunat în acea linişte ca o biruinţă: "Tineretul Român e unul". Şi avea să spună Ceremuş puţin mai târziu din balconul Pieţei Universităţii: "Închinăm acest marş tinerilor luptători pentru România" căci nu pot fi tineri ai Moldovei şi tineri ai României - Tineretul Român e unul.

Dar nu pot trece peste cel mai important moment al Drumului Crucii. În ultimele zile, la fiecare Biserică în care ne plecam genunchii, ne rugam Domnului să ne trimită un semn. Şi semnul avea să vină.

În clipa în care Crucea de lemn a trecut pragul Patriarhiei baierele cerului s-au deschis dintr-o dată revărsând - ca un minunat botez - picăturile calde al unei ploi neaşteptate.

Poate că mulţi au pus acest fapt pe seama întâmplării. Dar noi ştiam! Era încă una din nenumăratele dovezi că Dumnezeu este cu noi.

Mai mult! Exact în momentul în care P.F.Părinte Patriarh ne dădea binecuvântarea şi rostea Numele Domnului, din cer a răsunat un tunet prelung şi plin de măreţie! Toţi ochii s-au ridicat, iar Numele Domnului a răsunat pe buzele tuturor celor de faţă, mărturisind cutremuraţi: "Cu noi este Dumnezeu!" Iar când ultimul dintre purtătorii cămăşilor albe a ieşit din curtea Patriarhiei, ploaia a încetat la fel de brusc şi la fel de miraculos.

Ce a însemnat apoi aşezarea crucii aduse din Basarabia lângă Troiţa din Piaţa Universităţii? Sfârşitul Drumului Crucii, se spune. Dar cei ce spun aceasta nu ştiu că Drumul Crucii noastre abia a început. Căci atunci am mărturisit tuturor care ne este misiunea, care ne este datoria faţă de Neamul Românesc.

Atunci ne-am aşezat sufletul - unul singur - la umbra Crucii împodobind-o cu flori şi lumânări şi lacrimi, şi ne-am jurat fără cuvinte că nu vom păşi de acum înainte decât pe acel drum al dreptei credinţe şi al Neamului nostru, pentru totdeauna. ■

Crina Ianculescu
studentă, Filologie anul I, Braşov.

COMUNICAT

La data de 2 iunie 1992, autorităţile autodeclaratei "Republici Nistrene" au arestat sub acuzaţia de "uneltiri contra puterii sovietice" pe următorii cetăţeni ai Republicii Moldova - cu toţii de naţionalitate română:

- Dl. **Ilie Ilaşcu**, preşedintele filialei din Tiraspol a Frontului Popular Creştin-Democrat, în vârstă de 40 de ani, de profesie economist, căsătorit, tată a două fete. A colaborat la publicaţiile "Nezavisimaia Moldova", "Sfatul ţării" şi "Ţara" din Chişinău, precum şi la posturile de radio "Europa liberă" şi "BBC", informând opinia publică despre situaţia din Transnistria, despre încălcarea drepturilor omului de către autorităţile separatiste din Tiraspol, ş.a.
- Dl. **Alexandru Leşco**, membru al FPCD, în vârstă de 38 de ani, căsătorit.
- Dl. **Tudor Petrov-Popa**, în vârstă de 30 de ani, căsătorit, are doi copii.
- Dl. **Andrei Ivanţoc**, memebru al FPCD, în vârstă de 32 de ani, căsătorit.

De peste 8 luni, în închisorile din Tiraspol, cei 4 deţinuţi sunt supuşi unor abuzuri intolerabile, consemnându-se încălcări extrem de grave ale drepturilor omului.

Nici unul dintre arestaţi nu a beneficiat de raţia minimă de mâncare, pachetele de alimente şi haine de schimb fiind sechestrate. Deţinuţii nu au fost scoşi niciodată la aer liber fiind închişi în celule supraaglomerate, umede, lipsite de orice normă de igienă. Ca atare au fost invadaţi de paraziţi. Nu au primit nici un fel de asistenţă medicală. Mai mult, dnii Andrei Ivantoc şi Tudor Petrov-Popa au fost supuşi unei anchete în cursul căreia le-au fost administrate droguri psihotrope. Drept urmare dl. Andrei Ivanţoc a manifestat grave disfuncţii psiho-comportamentale care continuă şi în prezent. Au fost torturaţi de nenumărate ori iar dl. Ivaşcu a fost pus de patru ori la zid simulându-se asupra sa execuţia prin împuşcare.

Ca ultimă formă de protest împotriva tratamentului nemilos la care au fost şi sunt supuşi, dl. Ilie Ilaşcu a anunţat pe data de 26 octombrie că intră în greva foamei pe termen nelimitat.

După cum a confirmat şi ambasadoarea Statelor Unite ale Americii în Republica Moldova, dna Mary Catherine Pendleton, în comunicatul de presă din 25 noiembrie, Comitetului Internaţional al Crucii Roşii precum şi Crucii Roşii a Moldovei li s-a refuzat în repetate rânduri accesul la deţinuţi. De asemeni familiilor acestora, avocaţilor şi reprezentanţilor presei. Doar în a 24-a zi de greva foamei, lui Ilie Ilaşcu i s-a permis să-şi vadă soţia şi avocatul.

Din cauza unor puternice presiuni psihologice exercitate asupra avocaţilor, în momentul de faţă deţinuţii sunt lipsiţi de asistenţă juridică. Deşi aşa-zisa cercetare penală a fost încheiată iar judecătorii au fost deja numiţi, nu se ştie nimic precis despre data începerii procesului.

În consecinţă, atragem atenţia întregii opinii publice, guvernelor şi parlamentelor statelor democratice, tuturor organismelor europene şi internaţionale asupra pericolului grav în care se află deţinuţii şi solicităm asistenţă juridică pentru apărarea acestora.

4 februarie 1993

Societatea Internaţională pentru Drepturile Omului (IGFM)
Secţia română ■

În numărul viitor:

KGB-ul, Biserica Rusă şi situaţia Bisericii Româneşti din Basarabia

Anul II Nr. 3 (8)
martie 1993 • MIŞCAREA

RUGAŢI-VĂ PENTRU MARX!

Grigore Iulian

A pune problema "existenţei" lui Dumnezeu este o "sofismă" satanică, singura pe care, în mod paradoxal, mintea omului a admis-o împotriva celor două postulate logice elementare: postulatul identităţii şi al noncontradicţiei.

Negarea lui Dumnezeu presupune renunţarea la cele două *legi* ale minţii umane, deci este o *ieşire din minţi*, o *sminteală*, o *ne-bunie*, o *scrântire a logicii*.

În actul unei atare negări nu numai că mintea ta se sminteşte dar, în plus, se iveşte trufia infinitudinii tale, adică gândul nebun că *tu* eşti măsura Lui *Dumnezeu*. Aceasta este "sofisma nietzscheană" cu tot *dezastrul* ei pentru *om*: Din momentul acestei "negări" deja Satana a pus stăpânire pe tine. În tine a triumfat marele paranoic, cel ce se vede îndreptăţit la orice şi împotriva tuturor. Acesta este şi marele obsedat al lui Dostoiewski şi marele nihilist al lui Nietzsche.

Cu ei începe era anarhiei şi din ea s-a croit epoca totalitară în cele două expuneri ale ei. Dar aceasta este totuna cu o "maladie universală" de care s-a vindecat probabil Răsăritul, căci acesta s-a înfruntat cu boala, cu marea "ciumă roşie", care este hybris-ul Satanei.

În cuprinsul altor popoare maladia s-a păstrat infiltrată şi difuză în structuri mentale colective de extensie diferită.

Asemenea suferinţă a marii posedări a fost trăită hipostatic în cadru european numai de ruşi, români şi nemţi. Constantin Noica a înţeles teribila, cumplita suferinţă a lui Marx şi ne-a îndemnat să ne rugăm pentru el şi pentru "fratele Alexandru", cel ce a plecat în lume ca ucenic al acestuia. Noica a intuit această teribilă maladie care l-a măcinat şi-l va măcina pe Marx şi s-a cutremurat la lipsa leacului care să-l poată vindeca de aici şi până la capătul veacurilor. Cum să nu-ţi fie milă de o atât de uriaşă şi fără de capăt suferinţă?! Noica a intuit ce se va întâmpla acestor mari maladivi după ce se va fi consumat hybris-ul lor pe scena lumii, adică actul luării lor în posesiune de către Antichrist.

După actul *imposesiunii* va urma teribila suferinţă şi nesfârşita lor sfâşiere. Aceşti mari maladivi vor continua să ne acompanieze, generaţie după generaţie, într-un spital al istoriei umane universale în care mai zac câteva figuri "celebre", alături de ei.

În acest spital al istoriei universale nu are ce căuta ura. Cum să-i urăşti pe marii bolnavi?! Sigur că au contaminat lumea. Dar lumea s-a vindecat deja, pe când ei vor fi ţintuiţi în patul maladiei pe vecie.

"Rugaţi-vă pentru Marx şi cu el odată pentru fratele Alexandru!". Cu toate că, de ei, nu se mai poate îndura nimeni, niciodată. Dezlegarea lor de maladia care i-a cuprins şi pe care ei au adus-o în lume din întunecimile secrete, nu este decât în puterile lui Dumnezeu.

O asemenea dezlegare nu mai stă în puterile omului. Noi putem să ne "rugăm" pentru ei. Dar nu putem să-i ajutăm nici măcar cu iertarea noastră. Fiindcă nici iertarea nu mai stă în puterile noastre. Este un act de trufie să ne imaginăm că noi îi putem *ierta* ori că noi am fi aceia care să-i condamnăm. O atare pretenţie este o trufie, o "boală" gravă a sufletului creştin. Noi nu putem să-i iertăm, nu putem să-i condamnăm. Pe ei i-au condamnat faptele lor în faţa lui Dumnezeu, adică în eternitatea timpului şi în cuprinsul veacului.

Iertarea lor este şi ea în puterile lui Dumnezeu. În fapta noastră creştină, noi putem doar să ne "rugăm" pentru ei. Tot restul: ură ori acceptare, resentimentul ori credinţă că ar fi în puterea noastră să-i iertăm etc., este o *trufie* necreştină. Un semn de boală, el însuşi. În chestiunea acestor maladivi şi a atitudinii faţă de ei, va trebui să dăm dreptate lui C. Noica şi nu celor care ne îndeamnă spre gesturi necreştineşti, sterile şi deci la acte de risipire sufletească. Noi mergem pe urmele lui Noica şi Petre Ţuţea şi nu pe cele ale lui Negoiţescu şi Zigu Ornea. Însă, fiecare e liber să aleagă. Şi evident, fiecare va avea ce-a ales.

A sosit iată ceasul ca noi să urcăm la înălţimea faptei sufleteşti universale. Suferinţa ne dă forţa acestei înălţări. Noi avem acum putinţa să ne rugăm pentru marii bolnavi ai omenirii. Pentru cei cuprinşi de boala teribilă a omului generic. Noi trebuie să ne rugăm pentru ei. Este o datorie creştină de la care nu putem abdica decât pierzându-ne una dintre dimensiunile universale ale sufletului. Iată cum cei ce-au crezut că vor fi stăpânii noştri au ajuns la îngăduinţa noastră sufletească. Noi nu-i vom urî dar nici nu-i vom ierta. Şi nici uitarea lor nu este îngăduită demnităţii noastre. Şi cum să-i memorăm? Cu ură? E degradant. N-ai cum urî un "bolnav" oricâtă nenorocire ţi-ar fi pricinuit, mai ales când tu te afli izbăvit de nenorocirile pe care le-a rostogolit asupra ta.

Ne vom ruga pentru ei. Ne vom ruga pentru Marx şi pentru toţi cei cuprinşi de suferinţa lor. Mai ales că mulţi se află printre noi, se *vor* semenii noştri. Şi nu-i vom alunga. Ne vom ruga şi pentru vindecarea lor. Îi vom spune D-lui Zigu Ornea totuşi, fără resentiment, că boala este în fiinţa lui, nu în generaţia care-l urmează pe Petre Ţuţea. Nu Petre Ţuţea a semănat "maladia marxistă" ci Dl. Zigu Ornea dimpreună cu toţi aceia care au răspuns de conştiinţele acestor tineri. Petre Ţuţea ne-a arătat calea de vindecare, aceea care ne aduce izbăvirea de maladia care-l macină încă pe Dl. Zigu Ornea. Maladia aceasta vine prin Dl. Zigu Ornea peste cei nepregătiţi să-i opună rezistenţă, aceia care n-au încă anticorpii reacţiei la "grava maladie" care a răpus atâtea fiinţe din câteva generaţii româneşti, pe o atât de nefericită lungime a "maladiei răsăritene". Petre Ţuţea şi medicul şi Z. Ornea bietul bolnav fără speranţă de vindecare. Fiindcă a disprețuit cultura română, fiindcă n-a înţeles adâncurile sufleteşti, fiindcă s-a hrănit şi o face încă azi din *trufia* de a se crede "medicul" acestei culturi şi al sufletului românesc. Fiindcă s-a crezut "invitat" la casa necazului românesc, adus tot de D-sa şi de cei ca D-sa, să ne "vindece" de "semănătorism", de "ţărănism", de "poporanism", de "junimism", de "Iorga", de "Eminescu", de "Pârvan", adică să ne spele creierul şi să ne scoată sufletul. Iar acum se crede chemat la "patul" generaţiei tinere, căreia tot el îi pune diagnosticul şi-i spune: "nevroza Ţuţea". Acest "diagnostic" face parte din nostalgia cominternistă, aceea prin care "doctorul" ideologic Zigu Ornea ne-a tot diagnosticat până acum. Fiindcă Dl. Zigu Ornea şi cei ca D-sa cred că sufletul românesc e bolnav, cred că poporul român este "marele maladiv" al istoriei şi vor să ne vindece "extirpându-ne" sufletul, spălându-ne de românitatea noastră. Ci nouă ne este milă de D-sa, biet saltimbanc în această comedie postcomunistă! Noi ne vom ruga pentru toţi aceşti "maladivi" care se cred "doctorii" popoarelor şi ai speciei omeneşti.

Ne vom ruga pentru ei. Însă nici nu-i vom uita căci uitarea ar fi semnul tăriei lor şi calea întoarcerii maladiei.

Ne vom ruga pentru ei. Ne vor certa care D-na Monica Lovinescu, D-nul V. Nemoianu şi alţii de lângă D-niile lor că vrem să ne rugăm pentru Dl. Zigu Ornea? Va admite oare Dl. Adrian Marino că ar trebui să scrie despre adevăraţii colaboraţionişti, aceia prin care Satana şi-a întins destrămarea sufletească şi spirituală asupra culturii române de ieri şi de azi?!

Dar ce importanţă are?

Rugaţi-vă pentru D-nul Zigu Ornea!

Rugaţi-vă pentru Marx.

"Războiul pentru Transilvania" sau "poarta cea strâmtă" a României

George Roncea

România are "o singură poartă spre Europa; una destul de strâmtă şi pe care extremiştii se străduiesc din răsputeri s-o trântească şi s-o blocheze; cea dinspre Ungaria."

Aceasta este opinia D-nului **Octavian Paler**, editorialist şi director onorific al cotidianului "România Liberă" (RI din 23.02.1993)

Întâmplător am primit la redacţie o carte lansată recent, în ianuarie 1993, de o cunoscută editură din New York, "Warner Books". Se numeşte "Future Wars - the world-s most dangerous flashpoints". Se referă, în zece capitole la "războaiele viitoare". Capitolul opt este "Războiul pentru Transilvania". Autorul, americanul Trevor N. Dupuy, colonel în rezervă, a lucrat la Pentagon, este expert în programe de predeterminare tactică a situaţiilor operaţionale pe câmpul de luptă, şi a publicat zeci de cărţi cu profil militar.

Colonelul Trevor N. Dupuy susţine că lucrarea sa nu se vrea o predicţie ci doar o speculaţie cu privire la potenţiale conflicte din zonele tensionate ale planetei. "Speculaţia" domniei sale este cam sumbră în ceea ce ne priveşte.

Căci "ei" sânt cei care câştigă, nu noi.

"Ei", adică vecinii noştrii, la care s-a referit şi Dl. Paler şi cu care, apreciază Dl. Trevor, vom fi în război, în toamna acestui an. Capitolul "Războiul pentru Transilvania" are 20 de pagini, este organizat pe secţiuni tehnice, să-i zicem, cu tabele, hărţi, tot dichisul. Nu am intenţia să trec la o traducere integrală a textului, care mie cel puţin mi se pare dubios, dar îl ţin la dispoziţia celor interesaţi şi mai ales a D-lui. Paler pe care îl văd preocupat să demonstreze rolul Ungariei de strâmbă sau mare poartă.

Personal, nu cred că e rău să te numeşti filo-maghiar, în măsura în care această denominaţie se referă la pasiunea pentru muzica lui Bartók sau pentru poezia lui Petőfi. Nu acelaşi lucru mi se pare a fi plasarea vecinilor noştri pe post de "deux ex machina" al Statului Român.

Cât priveşte extremismul mă întreb ce s-ar fi făcut Dl. Paler pe timpul lui Octavian Goga şi-al lui Iuliu Maniu.

Revenind la "speculaţia" colonelului Trevor, în afara ciudăţeniei propriu-zise a temei, vom remarca pe lângă abundenţa de detalii şi precizări, ce dau o aparenţă credibilă, de treabă serioasă (colonel, Pentagon, te pui?) existenţa unor date şi situaţii prezentate complet fals. De exemplu secuii sunt consideraţi "ungurii". Apoi Atanasie Stănculescu este prezentat ca Şef al Marelui Stat Major şi comandant al Forţelor Armate Române, (dar să zicem că aici computerul D-lui. colonel, demult încărcat cu date, nu şi-a mai reactualizat memoria şi hărţile operaţionale au fost printate în această formă). Însă pentru introducere şi pentru conceptele vehiculate nu mai poate fi vinovat computerul.

Părerea D-lui. Trevor este că "plecarea sovieticilor din Est" (plecare ce se lasă însă aşteptată) va ridica capacul butoiul de pulbere al Europei - Balcanii. Ei, sovieticii, au pus surdină rivalităţilor etnice, naţionale şi religioase, ce au dominat istoria Estului Europei". În viziunea autorului Armata Roşie era "peace-keeping force"!!

Acum (cu tot regretul după Armata Roşie) speranţa D-lui. Trevor stă în instituţiile democratice nou create, ce au misiunea să reducă şansele naţionalismului ce ar putea duce la conflicte armate, după ce nu-i aşa? - fratele sovietic, a lăsat pe umerii firavi ai noilor democraţii, ştafeta pacificării Balcanilor. Savuros până aici. Urmează o prezentare a problemelor Est Europene. A mai mare problemă e cu procentajele. Este clar problema noastră, adică a Ungariei, poarta... etc.

Problema este că aproape 20% din naţiunea maghiară trăieşte în România - ţară nici pe departe atât de omogenă etnic precum Ungaria. Maghiarii sunt 96,6% etnici pur maghiari, pe când noi avem 12% respectiv 1,9 mil. unguri, 900 000 bulgari, nemţi, turci etc (tot 12% reprezintă şi procentul de negri în Sua, plus 20% hispanici - cu toate acestea în Congresul SUA a fost propusă o lege privind obligativitatea folosirii *exclusiv* a limbii engleze în instituţiile Statului American - (ce să mai vorbim de omogenitate şi "probleme").

Dl. colonel execută în continuare un curs scurt de istorie, cel puţin amuzant, se referă la râca de veacuri dintre catolicii croaţi şi sârbii ortodocşi, la Habsburgi, la Slavi, la Turci. "Care şi azi au descendenţi, ce se identifică cu

(Continuare în pag. a 11-a)

FALSIFICAREA DEMOCRAŢIEI

Originalul spectru politic al României de azi a stârnit şi stârneşte în presa noastră îndelungi "analize" şi "pertinente" puncte de vedere. Lipsa de consistenţă teoretică ajunge să uniformizeze întreaga dezbatere: doar tonul, limbajul, şi, eventual, numele combatantului ("transfer de autoritate") rămân acum singurele criterii.

Înainte de a se citi programe, se citesc biografii; înainte de a se urmări efectiv acţiunea politică - şi consecinţele ei - se preferă "punctajele" ziarelor şi revistelor occidentale. Poziţia reală şi activitatea *efectivă* ale unei formaţiuni politice mai interesează acum pe prea puţini.

Sistemul democratic este un sistem ce oferă "spaţiu" *oricărui* partid ce posedă minima abilitate de a-şi adeçva - doar! - discursul politic la cerinţele vremii. În fond, "a fi la modă" - cel puţin în limbaj - devine şi în politică o necesitate. Prin modelul său deloc restrictiv, sistemul democratic cu greu poate face faţă falsificărilor la care este supus; mecanismele de "apărare", mai ales într-o societate bulversată politic şi social, sunt practic inexistente.

"Marca" democraţiei ajunge să fie pusă acum din ce în ce mai des. Discursul politic încearcă acum să convingă cu orice preţ un public ce vrea parcă cu obstinaţie să uite ori să ignore acţiunea efectivă a celor care - cu blazoane strălucitoare - şi se "oferă" cu orice prilej. Iar unul dintre campionii acestui joc dublu, unul dintre falsificatorii întregului sistem democratic, este partidul etnic.

•

Se ştie - problema a fost pusă şi la noi - că numeroase state occidentale, cu vechi tradiţii democratice, interzic funcţionaarea acestui gen de formaţiune politică. Lipsă de democraţie? Un "atentat" împotriva sistemului?... Dimpotrivă. Un eficient mijloc de prezervare şi mai ales o serioasă măsură de menţinere şi perpetuare a sistemului democratic. Iar argumentele nu lipsesc.

În 1977, un celebru sociolog francez relansează, într-o importantă lucrare, conceptul de "efect pervers". Într-o accepţiune largă, acesta ar fi definit drept rezultatul *neintenţionat* al acţiunilor individuale orientate de intenţii, rezultat ce poate fi pozitiv sau negativ, dezirabil sau indezirabil (un exemplu calsic: legea prohibiţiei din SUA a declanşat în final mai multă criminalitate şi violenţă decât fusese "chemată" iniţial să împiedice). Fundamental pentru înţelegerea scenei social-politice, acest concept revine pregnant astăzi (şi) în dezbaterea relaţiei democraţie - partid etnic.

Relativ la acest aspect, analizele teoreticianului francez încep prin evocarea unor studii asupra segregaţiei. "Concluzia fundamentală - spune el - a acestor lucrări este că fenomenul de segregare socială sau rasială nu rezultă cu necesitate din atitudini segregaţionale. Cu alte cuvinte adică, segregaţia - amplitudinea şi efectele ei - pot fi o consecinţă a unor comportamente iniţial lipsite de asemenea intenţii. "Pentru ilustrare, s-a recurs la un exemplu simplu: considerăm o tablă de şah pe care se află 20 de monede de 25 de bani şi 10 de un leu, simbolizând indivizi din două etnii, în relaţii de proximitate rezidenţială. Presupunem că membrii fiecărui grup nu manifestă ostilitate, nici dorinţe segregaţioniste, doar că, jenaţi fiind de faptul că se află în minoritate se vor deplasa până când monedele care îi înconjoară vor fi, cel puţin 50%, din aceeaşi categorie. În această poziţie, "satisfăcută" fiind, moneda se poate opri.

Efectul de segregaţie care se formează este considerabil. Deşi fiecare individ (monedă) e departe de a fi ostil celuilalt, monedele de un leu ajung să formeze pe tabla de şah un fel de ghetou împlântat într-un mediu înconjurător populat doar cu monede de 25 de bani. Într-o asemenea situaţie, continuă analistul francez: "probabil că va apărea o stare de tensiune socială, că se vor forma fracţiuni, că ideologiile vor intra în acţiune. Se va forma un partid care va pleda pentru eliminarea cu orice preţ a efectelor perverse ce au condus la segregaţie şi va opta pentru eliminarea sau restrângerea libertăţii de mişcare a monedelor, dar şi un altul, care va proclama caracterul sacru al acestor libertăţi. Deci se poate paria că se va ajunge la o opoziţie ideologică, la conflicte şi eventual la schimbări sociale".

Starea aceasta, indezirabilă pentru orice societate, se cere conştientizată şi - ideal - controlată. Demersul este pentru luarea acelor măsuri care vor bloca din start un proces ce riscă să se întoarcă împotriva sistemului ce l-a tolerat.

Nu am fi insistat atât pe acest exemplu dacă nu am crede că radiografiază remarcabil (şi) societatea românească. Evident, cu particularităţile şi specificul ei. Relaţiile dintre majoritatea română şi minoritatea maghiară (căci la ea ne referim aici) sunt departe de a fi "neutre". O lungă istorie le uneşte (sau mai degrabă le desparte!). Întregul trecut însă, chiar unele revendicări ale minorităţii, nu ar fi putut declanşa sau acutiza relaţii ori conflicte de felul celor pe care le-am întâlnit. Întreg procesul a fost susţinut artificial, încurajat şi permanent alimentat de ambele părţi, iar evoluţia lui, departe de a fi încheiată, ne rezervă cu certitudine surprize şi în continuare. (Când vorbim de întreţinere "artificială" nu ne gândim la Securitate sau alte organisme specializate; ele nu lipsesc, însă ne păstrăm în cadrul exemplului propus.)

Identificarea cu modelul sociologului francez devine acum limpede: proximitatea spaţială există deja (au fost chiar tentative de accentuare a ei), opinii, atitudini, mentalităţi diferite se fac simţite. O stare de tensiune poate să apară încă de la acest moment. La acest nivel, societatea este obligată - ne avertizează modelul - să intervină şi să împiedice evoluţia evenimentelor pe o direcţie ce riscă să-i scape - în perspectivă - de sub control. Apariţia în aceste momente a partidelor etnice este principala sursă a viitoarelor confruntări. Diferenţele (fireşte până la un punct) sunt preluate de partidul etnic (UDMR), care - prin simpla lui prezenţă - le amplifică. Contra-reacţia nu întârzie. Majoritatea - lezată - îşi "deleagă" membrii, iar aceştia răspund. Ideologiile intră în acţiune, întregul arsenal politic este pus în joc (spectrul este larg: de la rasism, până la Casa comună europeană). Şi în multe dintre cazuri, cei care preiau primii sarcina luptei politice sunt - şi de o parte şi de alta - indivizi ce au total alte intenţii: interese personale, încercări de "reabilitare", etc.

Din acest moment ne scapă practic de sub control întregul proces. Relaţiile se acutizează, acuzaţiile curg, opiniile se radicalizează, campaniile electorale devin "reciproce" (acţiunea dură a unei părţi o întăreşte pe cealaltă), iar procesul intră într-un crescendo de nestăvilit. Sistemul instalat în societate schimbă doar *forma* conflictului, nu fondul său, astfel încât nu este de mirare că UDMR-ul îşi ornează european discursul şi-l oferă astfel "ireproşabil" spre difuzare. În fond o simplă formalitate. Cine se mai preocupă efectiv de programul propus, când "programul" real - încălcând astfel toate preceptele democraţiei - este apartenenţa etnică? Exprimarea ori formulările nu pot păcăli pe nimeni; în cazul partidului etnic, discursul este o chestiune de conjunctură (să ne amintim perioada '44-'48). Deşi au fost şi aprecieri nefondate, un lucru e limpede: proporţional, numărul membrilor minorităţii maghiare care au aderat la noul partid a fost mai mare decât cel al membrilor majorităţii. Numeroşi lideri maghiari erau atunci comunişti cu importante posturi în conducerea PCR. E absurd să-i etichetăm drept comunişti pe majoritatea liderilor ori membrilor etniei; a fost alegerea cea mai bună pe care o puteau face, ca MAGHIARI, în acel moment. Dacă argumentul este încă valabil, pe ce considerente eticheta de "democraţi" este aplicată astăzi - aprioric parcă - pe liderii sau membrii etniei respective? Nu înseamnă, evident, că maghiarii nu pot fi comunişti sau democraţi; înseamnă numai că înainte de apartenenţa politică, rămân - în scopurile lor - în primul rând maghiari.)

Discursul democratic este astăzi cel care camuflează scopul cel mai bine (aşa cum comuniştii unguri îşi ascundeau atunci scopurile revizioniste în spatele ideologiei oficiale). Iar cea mai convingătoare demonstraţie este simpla urmărire a procesului. Treptat, premisele de plecare sunt uitate. Pretenţiile încep să crească, discursul să fie mai tranşant. Să ne amintim doar diferenţa dintre cererile iniţiale ale UDMR-ului ("Nu vrem sub nici o formă drepturi mai numeroase decât cele ale majorităţii", declara la TV, sigur pe domnia sa, un lider maghiar) şi să le comparăm cu cererile de astăzi (drepturi colective, autonomie etc.)

Concluzia este clară: partidele etnice - profund nedemocratice prin însuşi principiul ce le stă la bază - preiau mici tensiuni iniţiale ori cereri (unele justificate) ale minorităţii şi ajung treptat, "ajutate" de reacţia inevitabilă a unei părţi a majorităţii, să-şi radicalizeze discursul, să promoveze drept lideri extremişti şi radicali, dezvăluindu-şi astfel intenţiile reale (etnicul mai presus de orice!). Evoluţia procesului este în astfel de cazuri "deschisă" şi - spuneam - aproape imposibil de controlat. Într-o perioadă în care problematica minorităţilor tinde să devină teribil de interesantă şi de avantajoasă pentru cancelariile occidentale, până la internaţionalizarea acestei probleme - în fond scopul nedeclarat al oricărei etnii minoritare militante ! - nu mai e decât un pas.

•

În acest crescesndo al afirmaţiilor şi al cererilor, victoria "moderaţilor" la ultimul congres al UDMR- ului pare a fi un "gripaj" menit să infirme cele de mai sus. Pare însă. Căci în fond nu este nimic altceva decât o necesară corecţie la o evoluţie ce a ars îngrijorător etapele (vezi Conferinţa de la Cluj). O amânare adică şi o obligatorie reajustare a imaginii externe şi interne. UDMR-ul a ales un preşedinte "moderat" *doar* ca preşedinte reprezentativ - în fond o funcţie pur protocolară -, dl. Tökes a rămas preşedinte de onoare, iar *principalele* alegeri, cele pentru preşedintele executiv (ce va numi şi cei doi vicepreşedinţi coordonatori) au fost abil plasate în umbră şi amânate cu 30 de zile, timp în care conştiincioasa mass-media va avea grijă să-i confere UDMR-ului imaginea unui partid modern şi profund democratic. Să aşteptăm deci şi aceste alegeri. Poate astfel ne vom dumiri cine sunt cu adevărat liderii UDMR. Spunem poate, pentru că pe *adevăraţii* conducători ai acestui partid, numai acţiunile, orientarea şi atitudinile - pe plan intern şi extern - ni-i pot dezvălui. ■

Dan Dungaciu
student anul III Sociologie

Evenimente recente confirmă valabilitatea analizei acestui articol, care nu a putut apărea luna trecută, cînd "Mişcarea" a apărut în numai 8 pagini (n.r.).

(Urmare din pag. a 10-a)

...tare, în sud-estul României"!

Autorul precizează că Transilvania "este văzută de mulţi români ca leagăn al culturii naţionale şi a fost inima Daciei - cucerită de Traian - pe care mulţi români îl consideră predecesor al lor".

Revenind la problema originii conflictului cu vecinii d. Trevor afirmă: "Ostilitatea dintre români şi unguri datează de la sfârşitul sec. 19 - începutul sec. 20 când ungurii au tratat românii din Transilvania represiv şi uneori sever". Tot în aceeaşi perioadă tentativele de reocupare a Transilvaniei ale "neţesălaţilor" (aşa este în text) lui Bela Kuhn (bolşevic evreu) au fost aspru sancţionate de Armata Română.

Referindu-se la motivele încordării relaţiilor cu Ungaria din ultimii ani autorul le califică ca fiind datorate exclusiv lui Ceauşescu, care prin politica sa de restructurare rurală demarată în 1980 i-a convins pe secui că sunt ţinta "unei încercări de a distruge sentimentul comunitar Maghiar" (dar sentimentul comunitar românesc nu era în aceeaşi măsură afectat? - n.n.). Aceasta justifică protestele internaţionale ale Ungariei şi starea declarată de conflict.

Ceauşescu a dispărut, Revoluţia Română a rezolvat şi problema năpăstuitei comunităţi maghiare - dar - zice autorul "mai erau unele semne de ostilitate ale românilor faţă de secui".

Cât despre Revoluţia Română convingerea expertului american este: "Scânteia Revoluţiei ce a măturat dictatura lui Ceauşescu a reprezentat-o uciderea unui preot maghiar din Timişoara (Temeswar) centru al comunităţii secuilor din România". Apoi "dimensiunile confruntării din Târgu-Mureş din Martie 1990 arată că semnele de ostilitate ale românilor faţă de secui nu s-au atenuat chiar dacă oficial nu a existat o politică îndreptată direct asupra ungurilor din România". (Pe 29 februarie curent, ... "ucis", dl. Tökes afirma la TVR ca şi în America că "se face o curăţire etnică prin intimidări de genul Pogromul din Tg. Mureş"-n.n.).

Nord-Estul Transilvaniei va fi, după expertul american, teatrul de luptă al războiului pe care "the Hungarian General Staff l-a planificat de ani de zile"!!! Ungurii au avut grijă să-şi dezvolte o bază industrială substanţială şi eficientă, îşi asigură o serioasă producţie de petrol (chestie importantă pentru strategia războiului - zice Dl. colonel) dar şi o industrie chimică şi alimentară înfloritoare.

În 1990 aveau cea mai liberă economie din Est. Tot în 1990 cumpără armament de cea mai bună calitate din Franţa, Austria, SUA (dar şi din Germania şi URSS - n.n.).

Urmează imediat un subcapitol ce prezintă forţele militare ale Ungariei şi ale României, comparativ, din care rezultă că noi suntem mai mulţi în general dar cu "unele tunuri dinainte de 1939" şi cu o parte din echipament "vechi şi inutil-ieşit din uz" în timp ce ungurii au "noi sisteme de la Americani şi Vestul Europei" şi produc sub licenţă cel mai tare tanc franţuzesc AMX-40 de 120 mm care îl taie pe cel mai bun tanc sovietic T-72 (noi avem aproape jumătate din tancuri, 1000 de bucăţi T-31, din cel de al doilea război mondial). Sunt prezentate tabele ce ilustrează forţele ce vor fi aruncate în luptă mergându-se până la structurarea precisă a comandamentelor, corpurilor de armată şi comandanţilor de divizie cu nume şi grad.

Războiul începe datorită unor "pogromuri împotriva secuilor" autorizate de "guvernul naţionalist-autoritar cu nuanţe comuniste condus de FSN al cărui lider este Ion Iliescu". Românii ultra naţionalişti susţin o politică şovinistă ceea ce face ca guvernul maghiar "sub presiunea maselor populare" să treacă la ameninţare armată (planificată totuşi de ani de zile de Statul Major maghiar). Aşa încât, o dată starea de război anunţată "înaintea apusului pe 1 octombrie" aviaţia maghiară atacă prin surprindere aeroporturile din vestul Transilvaniei.

Urmează o lungă poveste cu contraatacuri, învăluiri, dislocări, baraje de artilerie iar atacuri şi respingeri, bombardamente, capete de pod luate eroic de unguri paraşutişti, decimări pe flancuri, în fine de toate. Pe 11 octombrie fix, Timişoara, abandonată de români, este capturată, "with its substantial Hungarian population", ceea ce ridică puternic moralul ungurilor. Între timp şi Satu Mare şi Oradea contribuiseră la elevarea moralului maghiar. Pe 20 octombrie Armata Română se situa pe aliniamente de retragere, o parte din armamentul greu era distrus, resursele sunt cam epuizate, iar pe 22 octombrie, cade Clujul unde aflăm, există "partizani secui slab organizaţi dar entuziaşti" care sfărâmă ariergarda românească. Bătuţi şi învinşi, într-o situaţie disperată românii acceptă propunerea de oprire a focului a ONU şi trecerea la tratative de pace cu Ungurii. Guvernul maghiar, cu toate că Alba- Iulia nu fusese şi ea luată aşa cum dorea armata, consideră că a fost câştigată o mare victorie. "Ei au umilit Armata Română, au eliberat jumătate din zona locuită de secui, fără a suferi mari pierderi". Românii vor avea 15432 soldaţi scoşi din luptă din care 3541 de morţi şi 11891 răniţi în timp ce ungurii au un total de 10191 pierderi din care 2038 ucişi şi 8153 răniţi.

Întrucât Carta ONU nu permite cuceriri militare rezultatul războiului nu va afecta frontierele României dar se vor stabili şi statua trei districte autonome complet în Transilvania, cu poliţie, şcoală, administraţie şi justiţie separată şi cu acces pe bază de paşaport. Drepturile "secuilor" pentru care a început războiul vor fi protejate. Şovinismul naţional românesc şi-a primit tratamentul cuvenit - cam astea ar fi concluziile analistului american.

Ceea ce ne interesează pe noi în pofida scenariului fantasmagoric, chiar prezentat cu amănunte şi detalii este funcţia sa de creator de stări mentale specifice.

Ca proiecţie scenariul reprezintă în mod clar aspiraţiile maghiare care sunt de altfel înfăţişate într-o lumină favorabilă. În producţiile S.F. în general sunt prezentate aproximări ale unor viitoare, certe materialităţi. Proiecţiile lansate de scenariile S. F. întâlnesc mai apoi recunoaşterea calmă a aşa zisei "morţi anunţate", pregătind psihologic stări de fapt, planificate din timp. Eu nu sunt un specialist dar cunosc povestea de mai sus îmi sună ridicol. Ştiu că în 1916 la război au luat parte aproape două milioane de români mobilizaţi, fără ai mai socoti pe cei prea tineri ori prea în vârstă, care şi ei au participat la efortul de război, aproape toţi bărbăţii ţării (populaţia bărbătească a ţării era de 3 600 000 în 1916).

În fond, povestea colonelului nostru este construită pe tiparul Westernului american, cu ungurul cel bun şi românul cel rău "şovinist" şi după ce îţi trece enervarea, la prima lectură, te apucă şi râsul la unele pasaje, cu "ungurii care rezistă eroic în pofida pierderilor grele" şi alte d'astea. Noi ştim mai bine cum stau treburile în această privinţă şi "Ei" la fel. După câte ştiu, ungurii nu au mai câştigat nici o bătălie de 500 de ani şi aceea ultima era condusă de un rege pe jumătate român, Matei Corvinul. Probabil că victoria lor pe hârtie în lucrărica Dlui Trevor le gâdilă puţintel amorul propriu. Pe care îl au din belşug deci a să ne amintim doar declaraţia relativ recentă a unui deputat UDMR: "am ţinut în spate toată Opoziţia". Este de înţeles că în compensaţie au şi ei nevoie de oarece firitisiri şi în acest sens pot înţelege afirmaţia Dlui Paler, lider al Opoziţiei, cu care începe acest articol.

Mă va convinge Dl. Paler că Ungaria este un model, fie el şi economic atunci când îmi va putea explica de ce 67% din munca brută a unui cetăţean maghiar se duce doar pe dobânda la datoria externă a statului maghiar.

Iar în ce priveşte "uşa deschisă şi pentru România... în regiunea Carpatică" las Dlui Paler plăcerea de a o întreba pe Doamna Lalumière ce vrea să zică cu asta.

Cât despre "poarta cea strâmtă" Dle Paler, aceea este una singură pentru Români cât şi pentru orice neam creştin, poarta cea strâmtă este a Credinţei. ■

EXOD

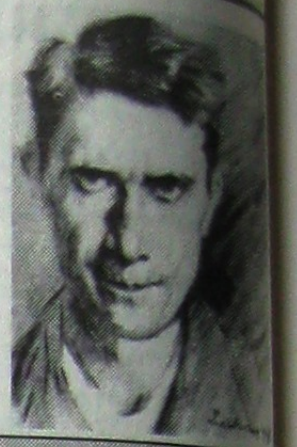

Sibiu ● Martie 1993 ● Nr. 6 ● GRUPAREA CULTURALĂ TÂNĂRĂ "EXOD"

ADICĂ

1 Pe Orfeu îl văd bolnav, bolnav de *boala presimţirii*. A fi suferind de această boală a presimţirii înseamnă a fi renăscut pentru eternitate. Dar eternitatea nu este înfrângerea timpului, ci, din contră, a fi etern înseamnă a şti să te laşi zdrobit până la ultima moleculă de propria-i veşnicie. Poetul - vai! - s-a născut o dată cu relativitatea timpului. Şi era atât de bine pentru el, *înainte!* Da, pentru mine geniul este Dumnezeu, Satan şi Orfeu. Desigur, lipseşte omul de rând. Dar omul de rând e o mostră de titanism.

Foarte posibil că voi fi acuzat de teribilism. Dar ce, credeţi că asta nu-mi face plăcere!?

Celor ce mă vor învinui de lipsă de bun simţ, le voi răspunde cu aroganţă.

Celor ce mă vor învinui de-a fi făcut pact cu diavolul, le voi răspunde creştineşte.

Celor ce mă vor învinui de naivitate, le voi răspunde cu viclenie.

Am o oarecare vârstă, am o mare iubire pentru poezie, am o singură viaţă şi mai am şi 365 zile de moarte pe an.

De aici începe poezia mea. Spuneţi-mi, cum ar mai putea poemele mele să fie "simţitoare"?

O, nu, poemele mele trebui să fie reci şi obiective.

Eu scriu pentru omul contemporan, căruia *îi place fără să înţeleagă*, care admiră din treacăt. Promovarea unei poezii neutre, de o factură mai mult sau mai puţin avangardistă, însă *nouă* (prin autoclaustrarea în aparenţele naturale) va duce la sincronizarea poeziei cu celelalte arte, mult mai avansate.

Eu vă spun că tot ceea ce există poate fi exprimat - dar nu neapărat subiectiv, ci şi obiectiv, printr-o răceală exagerată, hiperbolizată, care să reflecte *esenţa nuanţei şi a formei*, respectiv *esenţa trăirii*, întrucât ele nu există doar pentru retina celui care le observă sau doar pentru încercata inimă a celui care, maşinal, încă trăieşte.

Prin poemele mele se va trece cu automobilul; ele vor fi nişte DRIVE-IN POEMS. Dacă omul modern nu mai are timp să coboare din maşină, făcându-şi cumpărăturile în DRIVE-IN SHOPS, vizionând filme în DRIVE-IN CINEMAS, rugându-se în DRIVE-IN CHAPELS, de ce cititorul meu nu mi-ar citi poeziile fără să coboare din automobil?

Eu creez pentru omul leneş, pentru contemporanii mei care nu mai au (ne)voie a înţelege, pentru cei veşnic grăbiţi şi stresaţi. Eu scriu o poezea "rapidă" şi tragică, pentru oameni "rapizi" şi mai ales tragici...

Cum vă spuneam, pe Orfeu îl văd bolnav, bolnav de *boala presimţirii*.

Daniel Deleanu

Doina

Mihai Eminescu

De la Nistru pân' la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s'a
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.
Din Hotin şi pân' la Mare
Vin Muscalii de-a călare,
De la Mare la Hotin
Mereu calea ne-o aţin;
Din boian la Vatra Dornii
Au umplut omida cornii
Şi streinul te tot paşte
De nu te mai poţi cunoaşte.
Sus la munte, jos pe vale,
Şi-au făcut duşmanii cale,
Din Sătmar până 'n Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet Român săracul,
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se 'ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nici e vară vara lui
Şi-i străin în ţara lui.
De la Turnu'n Dorohoi
Curg duşmanii în puhoi
Şi s'aşează pe la noi;
Şi cum vin cu drum de fier,
Toate cântecele pier,
Sboară păsările toate
De neagra străinătate;
Numai umbra spinului
La uşa creştinului.
Îşi desbracă ţara sânul,
Codrul-frate cu Românul
De săcure se tot pleacă
Şi izvoarele îi seacă
Sărac în ţară săracă!

Cine-au îndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima cânii
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia!

Ştefane, Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' Arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grijă Sfinţilor
În sama părinţilor,
Clopotele să le tragă
Ziua'ntreagă, noaptea'ntreagă
Doar s'a'ndura Dumnezeu
Ca să-ţi mântui neamul tău!
Tu te'nalţă din mormânt
Să te-aud din corn sunând
Şi Moldova adunând.
De-i suna din corn odată
Ai s'aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori
Îţi vin codri'n ajutor,
De-i suna a treia oară
Toţi duşmanii or să piară,
Din hotară în hotară
Îndrăgi-i-ar ciorile
Şi spânzurătorile!

Fostul secretar al CC al PC din RSSM, Petru Lucinschi - Noul Preşedinte al Parlamentului din Chişinău! NO COMMENT!

EMINESCU despre BASARABIA

● A rosti numele BASARABIA e una c protesta contra dominaţiunii ruseşti. Nu BASARAB şi BASARABIA existau cu î înaintea vremii în care acest pământ deve românesc; aceste nume sunt o istorie întrea

●... acel pământ (BASARABIA - n.n.) l-am cucerit, n-am alungat pe nimenea de p e bucată din patria noastră străveche. zestrea împărţitului şi nenorocitului pă românesc.

●... dacă ne dăm bine seama, nici nu e c să pierdem ori să păstrăm BASARABIA: e cum o vom pierde ori cum o vom păstra.

Nenorocirea cea mare, ce ni se p întâmpla, nu este că vom pierde şi răm unei preţioase provincii pierdute: puter pierdem chiar mai mult decât atâta, încre în trăinicia poporului român.

● Dacă vom câştiga de trei ori atât pă pe cât avem şi vom pierde aceste teme conştiinţa românilor şi încrederea marilor n europene -, statul român, fie el oricât de în va deveni o creaţiune trecătoare; iar dacă vom păstra temeliile de existenţă socială, R ne poate lua ce-i place şi pierderile ne v trecătoare.

Astăzi e dar timpul, ca să întărim atât români, cât şi în popoarele mari ale Apus credinţa în trăinicia poporului român.

Rusia voieşte să ia BASARABIA cu orice p noi nu primim nici un preţ.

Primind un preţ, am vinde; şi noi nu vin nimic.

(...) Românul care ar cuteza să atingă a principiu ar fi un vânzător.

Daniel Deleanu

Reflecţii

Adevărul

Adevărul este cel care trebuie să ne înconjoare pretutindeni. Pentru adevăr voi lupta până la capăt. Adevărul meu, de altfel, este lupta.

Superficialitatea

Superficialitatea aparţine geniului.

Ignorarea propriei superficialităţi e simbolul marilor scriitori. Aşa au luat naştere şi marile opere.

(Ne)răbdarea

Nerăbdarea ucide. Răbdarea masacrează.

Romantismul

Dacă romantismul îl plânge pe omul de geniu, neînţeles, existenţialismul îi plânge de milă, după care, drept alinare, îl ucide.

Redacţia: Director: MIRELA-ANGELA DĂNCUŞ

Redactori: Ilie Revnic, Dumitru Chisăliţă, Ian Dorca, Ana Petru, Daniel Deleanu.

Adresa redacţiei: Str. C-tin Noica nr. 40, Sibiu, cod 2400Tel. 924/ 43.15.80

Din dorinţa de a sprijini iniţiativele şi eforturile tinerilor din generaţia noastră, **"Mişcarea"** pune la dispoziţia Grupării culturale independente "Exod", două pagini în care tinerii sibieni prezintă cititorilor revista editată de ei. "Exod" apare în mod obişnuit într-un tiraj foarte mic, fiind multiplicată prin fotocopiere xerox.

Aceste pagini sunt realizate exclusiv de către grupul redacţional "EXOD", şi conţin aproape întreg numărul din martie al revistei cu acelaşi nume.

Cititorii interesaţi de activitatea grupului Exod sunt invitaţi să ia legătura direct cu ei, la adresa trecută în caseta tehnică.

În măsura posibilităţilor, publicaţia "Mişcarea" va continua să-şi pună paginile la dispoziţia grupurilor şi asociaţiilor (culturale, profesionale, spirituale etc.) care apar în interiorul Noii Generaţii, fără ca prin aceasta să existe vreo relaţie de natură politică între MPR şi respectivele grupări. Nu ne interesează opţiunea politică a acestor colegi de generaţie (pot fi înscrişi în orice partide doresc). Singurul lucru pe care îl dorim este ca acţiunile lor să fie sincere şi dezinteresate!

Redacţia "Mişcarea"

Mihai Hurgoi

TOAMNA

Orologiul,
amestec de isterie şi fanatism,
un bing-bang ca o aripă de pasăre Phoenix,
străjuind fiecare colţ
de stradă nepavată
cu paşi de anticar şi guvernator,
se miră
în fiecare clipă de copacii ce fac streap-tease
într-o toamnă
cu oameni palizi,
îmbrăcaţi în funingine şi minute.

*
* *

Pe lacrimi de poeţi plictisiţi
urşii albi
cîntau fals în biserici de gheaţă
Chopin.
Rămas singur,
în oraşul cu zece mii de concerte,
dau foc iernii.

*
* *

Slavo!
cu inima pulsînd în orizonturi purpurii
lasă-mă să te cunosc,
în braţele mele de general roman,
şi să semnez
prin sîngele tău
un pact de alianţă
cu noul Dumnezeu ortodox al universului.

*
* *

Dimineaţa,
îmi ridic gîndurile din rastel
şi cu paşi somnoroşi
strivesc ultimele vise.
Plouă.
Afară,
în acordurile de septembrie bezmetic,
cu miros de vin fiert,
regăsesc, neterminat, coşmarul.

PĂCAT

Cuvinte cuminţi aşteptând topirea
Primul om a strigat
Ochii cuvintelor au primit nume
Şi întunecarea s-a retras născând
Primul şi cel mai mare păcat
al uciderii gândului

RITM

Desculţ nisipul caută cuvinte
Să mi le numere
În urmă-mi toamna se face lan
Iar gândul m-aşteaptă
Cu coasa pe umăr

INSTANTANEE

Legea cererii şi ofertei
Superlativul egoismului
Totul se vinde, totul se cumpără
Şi luna culeasă din bălţi
Ubi bene, ibi patria
Nu numai păsările migratore
Caută ţinuturi mai calde.

Soriana Socol

Ştefan Doru Dăncuş

FARSA EUGEN IONESCU

Citind "NU" (Eugen Ionescu) îmi vine să zâmbesc îngăduitor în stilul "tata îşi priveşte cu mândrie progenitura care tocmai a făcut o boacănă deşteaptă". Interesul personal al d-lui E. Ionescu era să devină - după cum singur mărturiseşte - "cel mai mare poet al Europei, cel mai mare critic universal, cel mai voinic ins din România şi, măcar, prin". De asemenea: "De un an de zile am rămas vitănărul care l-a înjurat pe Arghezi». Pentru ambiţiile mele este inconsolabil de puţin".

În august 1932, domnia sa era convins de necesitatea acestor poziţii spre care aspira. De ce? În primul rând, un tânăr cu o cultură monumentală, dublată de un talent incontestabil sfârşeşte prin a pune la îndoială afirmaţiile şi verdictele mentorilor săi, cu puţină luciditate, îndoială aceasta capătă caracter constructiv. În al doilea rând, timpul trebuie folosit raţional; de exemplu: trei luni pentru demolarea criticului X, şase pentru dărâmarea omului care a devenit poetul Y, două luni pentru a pune capăt gloriei scriitorului Z etc. etc. etc.

Acesta a fost Eugen Ionescu, marele Eugen Ionescu. Între două "studii" în care făcea praf jumătăţile literaturii de atunci, se ducea la Bucureşti să facă dragoste cu Marta. A fost un fel de "Terminator" cultural - în virtutea faptului că scopul scuză mijloacele: elocvenţa academică a "studiilor" nu face decât să încurce opiniile, principiile, metodele de analiză critică ale adversarilor. Ştiu, ce încurcă un nebun nu pot descurca zece înţelepţi; de aceea nu mi-l pot imagina pe acest farsor de talie europeană decât privind de la un etaj superior al nebuniei vânzoleala provocată cu atâta uşurinţă; de neînţeles, farsorul se distrează cu gura până la urechi. Paranteză rotundă:

(Vedeţi, Domnule Ionescu ce frumos vă pot încadra? Şi nu apelez la fraze bombastice, la expresii încărcate de o ameţitoare energie ideatică, la cuvinte cu o rezonanţă specială. Nu e necesar un "studiu" elegant (ori lamentabil?!) pentru a vă defini în raport cu mine însumi).

Să continuăm:

Deci, Dl. Ionescu Eugen şi-a bătut joc de toţi, i-a categorisit pe toţi, i-a ameţit pe toţi cu piesele de teatru şi cu operele lui. Acum ne priveşte surâzător (slavă Domnului, avem televizoare!) din Paris, ne transmite salutări, ne dă sfaturi şi reţete pe care urmându-le neabătut ne paşte sigur celebritatea. Deci, ne dresează. Deci, trebuie să fondăm o şcoală de ucenicie literară pe care s-o denumim, firesc, "Fundaţia EUGEN IONESCU"; altfel ne va înghiţi anonimatul, groapa comună, gloria de tip local ş.a.m.d.

E genial, dl. farsor! Miza lui a fost riscantă, deşi a dispus de un fel de atu: intuiţia în ceea ce priveşte viitorul literaturii. A riscat, a câştigat! Respectele mele! Acum: "Aceste pagini (...) erau rodul unui adolescent furios, ceea ce explică şi violenţa lor adesea nedreaptă..." Frumos. Maestrul şi-a conştientizat condiţia, rolul de "mulţime vidă" pe care l-a jucat până azi şi s-a apucat să-şi justifice greşelile. Cum era chestia aia buimacă şi fără pretenţii poetice, maestre, parcă "Înşirând cuvinte goale! Ce din coadă au să sune..."? Câtă impertinenţă din partea mea!

Când aud numele Ionescu, marile personalităţi îşi ridică pălăriile. Este un scriitor tradus în nu ştiu câte limbi, este un colos, este unul din geniile sfârşitului de mileniu! Hm. De-ar privi numai o clipă atent ochii "geniului" s-ar cutremura de ruşine: "Fraierii!" pare că vrea să spună privirea batjocoritoare - dispreţuitoare.

Te admir, farsorule! Bravos, şi primeşte urările mele de viaţă lungă! Unde-ar fi poanta dacă, presupunând că voi face cândva rost de bani, aş solicita o audienţă şi mi s-ar spune că te-ai mutat? Deci, la bună vedere, monsieur! ■

Dumitru Chisăliţă

Unora nu le place yoga

"Vreau să te anunţ că m-am lăsat de yoga. Mă săturasem să merg sâmbătă de sâmbătă să îngheţ în aceeaşi sală cu o grămadă de tâmpiţi, de fanatici care nu ştiu decât «ce le spune yoga»".

Deci, Mihaela s-a lăsat de yoga, deci ea, ca şi mine, ca alte Mihaele, Delii, Adriane şi Monici, şi-au dat seama de praful în ochi lansat de marele guru al timpurilor, Bivolaru Grig. Şi chestia are succes pentru că e mult mai aparte să zici că "te integrezi în absolut", decât să te mântuieşti... Dar să nu sărim în extreme. Ca sport fizico-spiritual, yoga este ideală... Nu negăm nici latura înălţătoare a acestei complexe filozofii, sau mod de viaţă, sau... dar te apucă pandaliile când vezi ce ajunge cel care o ia în serios. Un robot care reacţionează doar la ce le zice "guru" (el are întotdeauna dreptate şi este emanaţia lui Budha pe pământ). Guri şi gure, guruleţi de catifea şi guriţe openisente (opulente) au invadat oraşele ţării mai dihai că activiştii PCR la colectivizare, convingându-te că viaţa ta e finiş şi că trebuie să te eliberezi. Soluţia e la guru, bivolarul ştie ce face. El face Tantra, care înseamnă un fucking, cică, divin, că doar n-or sta yoghinele nehormonate (la timp). Nici Sibiul n-a scăpat de invadatorii integralişti - spirituali - în absolut şi o mulţime de studenţi, elevi, chiar oameni ai muncii au luat calea "liceului Industrial 7 Noiembrie" pentru "a sta în cap şi a-ţi împleti picioarele", vorba unui coleg proletar. Acum au rămas elevii şi studenţii. Oamenii muncii au plecat la biserică şi după aia la crâşmă că, vorba ceea, o viaţă are omu' (ş-o muladhara chakra) şi n-au timp de minciuni. Aşa că din 50 de yoggeri mititei au rămas cam de-o găleată de vin, dacă-i zdrobeşti şi-i laşi la fermentat.

Iar minigurul lor le vorbeşte, de fapt le citeşte cu o voce monotonă, citează, sare dintr-un citat în altul, uneori sare pârleazul dar nimeni nu zice nimic pentru că-i dăştept şi-şi permite să mediteze şi-o perioadă galactică, pentru că n-a pus ciocanu-n mână, nici n-a stat opt ore la lopată... Yoga e o modă, aşa cum e şi Kris Kross ori Guns'n Roses. Ne vom da seama că Dumnezeu a împărţit credinţele cu cap, că aşa cum indienii nu pot fi pravoslavnici şi musulmanii protestanţi, tot aşa un român născut ORTODOX nu poate accepta caraghioslâcul asanelor sau, dacă-l acceptă, atunci nu mai există alt intermediar între om, Isus şi Dumnezeu. Chiar de-l cheamă Bivolaru, Stănescu sau cine ştie cum.

Şi ar face bine leninistul vostru instructor să vă povestească ce simte el, nu amintiri sau articole din reviste. El nu vede că unii râd de el? Şi râzând se îndreaptă moravurile. Şi vom râde pentru că sunteţi nişte omuleţi caraghioşi care au uitat să plângă sau să fie veseli, care s-au "detaşat" în aşa fel încât se roagă pentru binele celui care se îneacă, fără a-i da însă o mână de ajutor. Poate aş fi continuat să fac yoga, dacă ar fi fost exact cum zicea "guru". Dar sub masca sfinţeniei nu se ascund decât nişte curvuliţe, retardaţi spiritual sau naivi idiotizaţi. Singurii yoghini pe care îi respect sunt doi, ba nu, trei care fac în continuare yoga. Pentru că li se potriveşte asta. Şi n-au nevoie nici de Stănescu, nici de orice alt văcar sau căprar, că i-am uitat şi numele. ■

Kneazul Anti-Gur

Apel către tineri

Aşteptăm nemulţumirile şi opiniile voastre scrise, pe adresa redacţiei. Nu mai dormiţi, nu mai fiţi dezinteresaţi! "EXOD" este gruparea culturală care vă aşteaptă!

Aşteptăm materiale pe adresa redacţiei.

Eventualii sponsori dezinteresaţi sunt rugaţi să ne contacteze pentru a discuta condiţiile colaborării.

Anul II Nr. 3 (8)
martie 1993

CORNELIU ZELEA CODREANU

După cum am anunţat în numerele precedente, publicaţia noastră continuă - şi va continua - publicarea unor arucole şi luări de poziţie cu privire la Mişcarea Legionară.

Scrisoarea Liderului Mişcării Pentru România (publicată în numărul nostru din ianuarie a.c.) a adus clarificările necesare în ceea ce priveşte relaţia dintre MPR şi Mişcarea Legionară. În aceste condiţii, ne-am propus ca pe viitor să diversificăm cuprinsul acestei rubrici, oferind cititorilor tot mai multe informaţii şi date legate de realitatea istorică a Mişcării Legionare.

Publicăm astăzi un portret al lui Corneliu Codreanu realizat de Dl. Stelian Stănicel, împreună cu alte două relatări privind activitatea întemeietorului Mişcării Legionare.

Redacţia

Hollywood, SUA 5 Martie 1993

Stimate Domnule Marian Munteanu,

Am luat cunoştinţă de apelul Dumneavoastră din 8 Decembrie 1992 şi de rubrica pe care a-ţi deschis-o în publicaţia *Mişcarea*, ca o contribuţie la prezentarea adevărului istoric privitor la Mişcarea Legionară.

Faţă de ceea ce se scrie încă şi astăzi cu ură şi rea credinţă falsificând adevărul sau dintr-o inspiraţie străină de spiritualitatea şi legile morale ale Legiunii lui Codreanu, iniţiativa Dumneavoastră este binevenită. Vă propun deci spre publicare un "portret" al lui Corneliu Codreanu, Căpitanul, al cărui secretar am fost în anii 1936-1938.

L-am rugat pe Domnul Inginer Duiliu Sfinţescu să vă transmită, în complectare, câteva extrase din textele pe care le-am publicat în "Pământul Strămoşesc" (Buenos Aires, 1977-1978).

Cu deosebită stimă şi cu speranţa că această rubrică va continua în acelaşi spirit,

Stelian Stănicel

PORTRET

Era un bărbat frumos, înalt, drept, construit armonios, cu părul castaniu şi ondulat care-i cădea câteodată pe frunte. Avea ochi albaştri verzui, pătrunzători, din care radiau raze puternice şi strălucitoare de noblеţe sufletească.

Fără îndoială că era un om bun, corect, cinstit, uman şi plin de dragoste pentru toţi din jurul său. Era de o credinţă şi convingere nestrămutată în misiunea pe care o avea de împlinit. Corectitudinea lui mergea atât de departe că se împletea cu virtutea onoarei, pe care o aplica cu o mare severitate, nu numai faţă de el şi de ai lui, dar şi faţă de duşman: «mai bine să cazi pe drumul onoarei decât să învingi prin mişelie», spunea adeseori.

Era de o mare şi înaltă judecată. Împreuna judecata cu strategia unui mare conducător de armată pe câmpul de bătălie şi cu mare abilitate de execuţie pe care greu le poţi găsi într-o singură persoană. Toate calităţile acestea se împreunau armonios şi natural în persoana lui. După ce-l cunoşteai mai îndeaproape, uşor puteai să-ţi dai seama că stai în faţa unui om ca toţi oamenii, dar şi în faţa unui uriaş care întrece dimensiunile unei plămade omeneşti.

Era frumos şi atrăgător. Pasul îi era greoi, gesturile stăpânite şi vorba cumpătată chiar şi când nourii de furtună apăsau deasupra lui. Avea în el un magnetism din orbita căruia nu te mai puteai elibera. De mergea pe jos, lumea se lua după el. În tramvai, sau pe stradă, şopteau unul altuia: «Asta e Corneliu Codreanu».

Judeca cu o repeziciune uimitoare. Analiza orice situaţie până în cele mai mici amănunte. Voia să ştie tot ce se petrece. Îi plăcea să fie bine informat şi din surse sigure. Cel care îi dădea o informaţie trebuia să răspundă aşa zis «cu capul» de exactitatea ei. Nu permitea şoapta la ureche şi era aspru cu cei care lansau zvonuri sau inventau neadevăruri. Când lua o hotărâre, sau judeca o situaţie, trebuia să fie informat la maximum şi se consulta şi cu alţii ca să le audă părerea. *Era pe pământ şi parcă nu era.* Întreaga lui fiinţă ardea ca o flacără ce mistuia în interior probleme şi gânduri greu de descifrat, dar aşa de naturale pentru cel care înţelegea misiunea lui pe pământ... *Naturalul şi supranaturalul se oglindeau în întreaga lui fiinţă.* Era om şi împărat. Flăcările mistice din privirea lui dădeau legionarilor arme sufleteşti nebănuite care se înălţau până la devotament şi sacrificiu.

Era un realist. Ştia că drumul regenerării morale a unei generaţii nu se poate parcurge peste noapte. O biruinţă nu se poate câştiga din victorii ieftine, ci numai din răbdare, educaţie şi sacrificii de individ, de neam şi de durată.

Se stăpânea cu o uşurinţă naturală de la orice exces. Nu fuma decât seara târziu câte o ţigară şi numai după ce mânca. În taberele de muncă îi sfătuia pe legionari să nu fumeze înainte de dejun. Postea Miercurea şi Vinerea, câte odată post negru. Nu mânca nimic până după apusul soarelui.

Era sărac şi trăia în lipsuri franciscane. Pe vremea când la Iaşi făcea avocatură şi mai câştiga un ban, îl dădea pentru lupta naţională sau ajuta pe cei lipsiţi. Când trecea pe lângă un cerşetor şi nu avea un ban în buzunar, ruga pe altul care era cu el, să dea ceva de milă cerşetorului.

Soţia lui era modestă şi se mulţumea cu foarte puţin. Costumul naţional sau câte un costum de haine civile erau dăruite de prieteni. Hainele pe care le-a avut în Franţa, la studii, le-a păstrat şi purtat ani dearândul. În timp ce se construia «Casa Verde» din Bucureştii Noi, avea un bordei, sub pământ, unde dormea. Când construcţia a fost gata i s-a dat un apartament. A fost prima dată când a avut, împreună cu soţia, o casă. Toată viaţa a trăit în casa părintească de la Huşi, sau cu chirie şi pe la prieteni.

Odată instalat în locuinţa permanentă la «Casa Verde», iar distanţa fiind prea mare cu tramvaiul sau cu autobuzul până la sediul din strada Gutenberg, Ionel Moţa a făcut o colectă să-i cumpere un automobil pentru economie de timp şi pentru siguranţa personală ca să nu fie ucis de agenţii plătiţi de Camarilă. După multe ezitări a acceptat să i se cumpere automobilul: «dar să nu fie marcă germană (era Hitler la putere) nici marcă italiană (era Mussolini la putere) ci marcă franceză, dacă se poate». La vremea aceea era în Franţa, la putere Léon Blum, un socialist. «Nimeni nu o să creadă că Léon Blum mi-a făcut-o cadou», a adăugat Căpitanul. S-a cumpărat un Renault francez, iar Corpul Muncitorilor l-a dat pe llarie să-i fie şofer permanent. Cu maşina se deplasa repede oriunde era nevoie, în Bucureşti, sau pe întreg cuprinsul ţării.

Corneliu Codreanu inspectând o tabără de muncă a Mişcării Legionare în anul 1937.

Era acuzat de partidele politice şi de duşmani că e în slujba lui Hitler şi că vrea să vândă ţara hitleriştilor. Flondor îi era prieten şi comandat legionar. El avea la palat un frate ca şef al protocolului. Odată vine grăbit la sediu şi-i spune Căpitanului că Mareşalul Göring se află la vânătoare în Bucovina şi că ar fi bine să meargă să stea de vorbă cu el. «Ce să vorbesc cu el? N-am nimic de discutat». Şi nu s-a dus.

Altă dată Flondor îl sfătuieşte că ar fi bine să semneze registrul de audienţe la Palat şi chiar să ceară audienţă Regelui. Iar în ziua când se va fixa audienţă, el, Flondor, o să-i aducă fracul în care să se îmbrace.

"Eu nu merg să semnez registrul de audienţe. N-am ce să-i cer Regelui. Nu vreau să fiu ministru, nici nu vreau să mi se dea puterea. Dacă însă Regele mă cheamă, atunci mă duc, şi am să mă îmbrac în costum naţional, îi place sau nu-i place".

Mai târziu explica celor care au auzit de această întâmplare motivele pentru care nu cere audienţă: «De mă duc, înseamnă că vreau ceva. Dar eu nu vreau nimic. Vreau numai să fiu lăsat în pace. De cer audienţă, mă va întreba ce vreau? Dacă mă chiamă, atunci întreb eu de ce m-a chemat şi ce vrea de la mine? De va fi să vorbesc cu Palatul vreodată, eu nu pot să vorbesc în numele meu. O să vorbim în numele generaţiei noastre şi al Neamului întreg şi atunci ţara întreagă o să ştie ce am vorbit».

Când mergea la biserică se ruga. Tot timpul slujbei stătea drept, ca o lumânare, fără să se mişte. Când era apăsat de probleme spunea Nicoletei şi celorlalţi de la sediu: «Mergeţi voi şi vă rugaţi. Poate rugăciunile voastre sunt mai puternice decât ale mele. Rugaţi-vă şi pentru mine».

Vorbea frumos chiar şi cu cei pe care îi ştia că-l duşmănesc de moarte. Îi ierta, pentru că ura lor era de natură omenească, scuzabilă.

Ştia că el vine cu o lume nouă, de cinste şi corectitudine, în viaţa socială şi politică a ţării. Mulţi dintre ei se temeau de el, iar alţii îl respectau fără mărturisire.

Cu cine se consulta Căpitanul

Începând cu anul 1935, când Mişcarea creştea văzând cu ochii pe întreg cuprinsul ţării, când masele de Români, de toate categoriile, se îndreptau spre ea, cu dragostea, dorurile, gândurile şi aspiraţiile lor, când ţăranii, muncitorii, intelectualii, preoţii, studenţii, elevii de liceu, ofiţeri de rezervă, studente, tineri şi bătrâni, voiau să facă parte din Mişcare şi să ajute, Căpitanul a creat o reţea de: organizaţii locale, regionale, corp studenţesc, corp muncitoresc, cetăţui de fete şi doamne, corp preoţesc, corpul foştilor ofiţeri, batalionul comerţului, senat judeţean, senat al Legiunii, tribunal legionar şi partid politic, toate acestea legate între ele, conduse de oameni încercaţi şi verificaţi, toate constituind o unitate sub controlul său personal. El ştia ce voia, ştia cum să canalizeze vrerea neamului. El gândea, plănuia şi executa. Fără să fie autoritar în sensul dictatorului, judecata lui strălucea, fără să fie mândru sau încrezut, dar radia mândrie şi încredere, pe care le dăruia tuturora cu dragoste şi blândeţe şi care se revărsa ca un fluviu de doruri şi speranţe, din care se adăpau masele ce veneau după el. Toţi mergeau după el ca după un profet ce purta lumina unor vremuri noi, lumină isvorâtă din lupte, suferinţă şi grele încercări pe carnea şi oasele lui.

Îi plăcea să stea de vorbă şi cu cei mari, şi cu cei mici; şi cu prieteni şi cu duşmani. Trebuia să ştie tot: ceea ce se petrecea în ţară şi în sufletul oamenilor; ceea ce se întâmpla în restul lumii, în tabăra ţărilor naţionaliste, democrate, sau comuniste. Cum timpul nu-i ajungea să citească despre tot ce se petrecea în lume, avea pentru problemele internaţionale o pleiadă de legionari şi de prieteni care îl ţineau la curent. Dintre cei mai frecvenţi la sediu erau: Profesorul Nae Ionescu, Prinţul Mihai Sturza, Alecu Cantacuzino, C. Papanace, Mihail Polihroniade şi alţii.

Pentru problemele în legătură cu viaţa politică a ţării avea o pleiadă de aderenţi eminenţi şi prieteni care îl informau ce gândesc şi fac partidele politice, palatul, poliţia şi siguranţa statului. Pentru problemele de organizare internă a Mişcării, pentru cele de educaţie, comerţ, etc., crease o întreagă echipă de grade legionare, de luptători încercaţi şi de prieteni care, toţi la un loc, alcătuiau tot ce avea mai bun, mai inteligent şi mai curat o generaţie. Toţi erau pe lângă el la nevoie. Dau numai câteva nume pe care toată lumea le-a cunoscut la vremea aceea şi care au intrat în istorie:

Profesori universitari de mare renume ca Traian Brăileanu, Nichifor Crainic, I. Găvănescu, D. Găzdaru, Nae Ionescu, Dragoş Protopopescu, Dan Rădulescu, C. Şumuleanu.

Generalii Cantacuzino Grănicerul, Coroamă, Moruzzi, Petrovicescu.

Vechi luptători, cu însemnate funcţiuni în Mişcare, ca Ing. Gh. Clime, Vasile Iasinschi, Vasile Christescu.

Avocaţii Ion I. Moţa, Ilie Gârneaţă, Ion Banea, Vasile Marin, Radu Budişteanu, Lizeta Gheorghiu, Al. Constant, Mile Lefter, Henţescu, Popescu-Buzău, Dumitru Micescu, Nelu Ionescu, Vasiliu Cluj.

Preoţii Duminecă Ionescu, Ion Moţa de la Orăştie.

Numeroşi legionari care au strălucit prin Universităţi ca de pildă Gh. Furdui, Paul Călăşanu, Puiu Gârniceanu. N. Horodniceanu, Iordache Nicoară, Nicoleta Niculescu, N. Roşulescu, Duiliu Sfinţescu, N. Smărăndescu, Ion Victor Vojen.

Portret de Stelian Stănicel

În problemele comerţuli se consulta cu ... angrosişti Bolintineanu, Mociorniţă.

Aceştia şi mulţi alţi prieteni şi binevoitori ... siderau o datorie de onoare să-l informeze ... ajute şi să se considere ca făcând parte din ... Aşa se explică de ce acest om nu a făcut ... putea să facă greşeli. El nu era el, nu era ... Căpitanul sau Conducătorul ci prin el ... vrerea Neamului şi el ştia şi trăia valoarea ... povara acestei răspunderi.

Succesiunea la conducerea Mişcării

Într-o seară, după înmormântarea lui Ion ... şi Vasile Marin, se aflau la sediu, ca de obi... mulţi legionari cu tot felul de preocupări, sau ... treceau să arunce o privire şi, măcar pentru ... secundă, să-l vadă pe Căpitan. Alţii rămâneau ... până mai târziu când Căpitanul era liber şi putea ... să mai schimbe cu el câte o vorbă. Când ... rămâneau până seara târziu şi Căpitanul era ... bună dispoziţie şi nu prea obosit, atunci împ...ună cu cei de faţă cânta cântece legionare ... plăcea să cânte şi de multe ori să conducă cor...

Târziu în seara aceia erau de faţă, cu ... îngrijorate, din câţi îmi aduc aminte: Mihail Po... hroniade, Ion Belgea, Profesorul Vasile Chr... tescu, Iordache Nicoară, Puiu Gârcineanu, ... Gheorghe Furdui, Nicoleta Nicolescu şi alţi. To... comandanţi legionari sau cu funcţiuni importa... în Mişcare.

Printre altele, la un moment dat, Mihail P... lihroniade întreabă pe Căpitan ce părere ... despre succesiunea la conducerea Mişcării ... cazul când mişeii l-ar răpune viaţa.

- Ce părere aveţi voi? Cine ar putea să ... înlocuiască pe Moţa?, întreabă Căpitanul.

- Domnul Inginer Gheorghe Clime, spune unu...

- Clime e de o mare credinţă, dar ţine prea m... la mine personal. Nu credeţi voi că un şef ... Mişcării, în afară de credinţa în Mişcare şi în ... tinul ce îl construim pentru Neamul Român... mai trebuie să aibă: înţelepciune, energie, v... putere de analiză, dragoste nemărginită în to... face, bunătate, blândeţe, devotament până ... moarte, lepădare de sine, calitatea de a atr... oameni şi a-i conduce aşa cum doresc ei să ... conduşi? Apoi o ţinută impecabilă şi exemplară ... orice clipă a vieţii lui. Şi încă un lucru impor... să poată înţelege sufletul omenesc, să aibă ... tere de a-l modela şi ridica la nivelul şi rostul pe... tru care l-a creat Dumnezeu... Clime are m... calităţi. Le are pe toate, dar... ţine prea mul... mine.

- Dl General Cantacuzino, spune altul.

- Dl General e ca un părinte al nostru. A... prea grea şi prea apăsătoare pe umerii lui o as... de misiune. El ne-a fost şi ne poate fi de m... ajutor... şi apoi, nici el nu s-ar putea gândi la ... astfel de răspundere.

- Alexandru Cantacuzino, adaugă altul.

- Nici Alecu n-ar putea îndeplini aceas... funcţiune, cu toate calităţile lui extraordinare de ... dispreţui moartea în bătălie. Alecu e prea impe... os şi prea vulcanic. Cu greu s-ar putea adapta ... pasul armonios al dragostei şi profundei re... giozităţi pe care trebuie să meargă Mişcarea, ... ales acum după jertfa lui Moţa. Alecu e ... viteaz. De-acum ţara vrea să vadă şi sfinţi, dac... se poate.

S-au pomenit, apoi pe rând, numele Profes... rului Nae Ionescu, Vasile Iasinschi, Ilie Gârneaţ... Radu Mironovici, Vasile Christescu şi ale altor... Cam aşa a durat această discuţie. Într-un târz... după un moment de linişte, Căpitanul adau... Numele lui Ion Banea nu l-aţi pomenit nici ... dintre voi. S-a făcut tăcere de câteva minute ... apoi Căpitanul a continuat: Banea a trăit cu mi... mai bine de doi ani la Căminul de la Răpa Gh... benă din Iaşi. A trăit toate frământările noast... de la începutul Mişcării. Are o minte şi ... inteligenţă sfredelitoare, bun organizator, ... dragoste pentru toţi, şi cu calităţile enumerate ... înainte. El s-a născut cu aceste calităţi. Astă... este şeful Ardealului. Face tot ce crede că e bi... şi nu mai are nevoie de sfaturile mele. E ... legionar complect şi desăvârşit. Până acum nu ... greşit niciodată, nici cu gândul, nici cu faţa. E ... de un mare echilibru intelectual şi sufletesc, ... cator cu o mare viziune a viitorului. Ardealu... leagă astăzi de el şi de numele pe care îl poar... ca legionar.

- Dar dacă şi Banea o să fie ucis?... spune ... altul...

Căpitanul, cu fruntea plecată şi cu braţele ... masa de lucru, răspunde fără ezitare: Dacă ... Banea nu trăieşte, atunci legionarii să se strâng... în jurul Văcăreştilor care împreună să conduc... Mişcarea, ascultând de sfatul înţelept al lui ... Gârneaţă.

RĂSPUNS UNEI CRONICI "ORTODOXE"

Cu titlul *"Un raport amuzant"* şi sub semnătura lui *Dan Ciachir* revista *"Cuvîntul"* (Nr. 156, 16-22 februarie a.c.) publică un comentariu răuvoitor şi tendenţios la Raportul MPR privind fenomenul de la Pucioasa, (printre autorii căruia se află şi semnatarul rândurilor de faţă).

Dl. Ciachir reuşeşte să se contrazică din capul locului. Căci, dacă raportul nostru este "amuzant" şi lipsit de importanţă, de ce şi-a sacrificat întreg spaţiul rubricii sale săptămânale în loc să trateze alte probleme, cu adevărat demne de atenţia unui asemenea iscusit cronicar. Dl. Ciachir scrie: *"Acum, când din punctul de vedere al Sinodului problema s-a clasat, «Mişcarea» publică un Raport... etc."* "Acum"-ul cronicii din "Cuvîntul" este 16 februarie. Însă Raportul MPR a fost depus la secretariatul Sfântului Sinod în data de 14 ianuarie (şi publicat în "Mişcarea" pe 20 ianuarie), înainte de discutarea problemei Pucioasa de către Sfântul Sinod! Dar de ce să fie cinstit Dl. Ciachir când mult mai la îndemână îi este să mintă cu neruşinare?

Mai departe: *"partea descriptivă este destul de interesantă, chiar dacă datele sînt în genere cunoscute (...) este bine conspectat Manualul de sectologie (probabil al lui Deheleanu."*

Aerul doct şi tonul arogant sunt menite să convingă cititorul neavizat de presupusa competenţă în materie a D-lui Ciachir. Apropo, marele "cunoscător" a greşit: nu e Deheleanu. Şi apoi este evident pentru oricine citeşte Raportul că referirile la diferitele secte nu puteau fi decât foarte sumare, scopul raportului fiind de a discuta problema Pucioasa şi nu de a prezenta o istorie a sectelor.

Dl. Ciachir spune: *"totul merge bine până la supoziţii şi concluzii"*. E de aici încolo apare marea burzuluială.

Cronicarul "Cuvîntului" nu a auzit de "tezele fundamentale ale credinţei şi rânduielii noastre tradiţionale" ci doar de "tezele din iunie" ale PCR. Îi înţelegem şi-l compătimim. Dar nu l-a obligat nimeni să scrie pe timpul lui Odiosu'.

Opinia noastră că Ortodoxia românească **"este modernă şi adecvată civilizaţiei contemporane"** îl scandalizează pe Dl. Ciachir, care se lansează într-o serie de înfierări de toată frumuseţea. Probabil că în opinia d-lui D.C., Ortodoxia e un fel de "obiect de muzeu", demodat şi inadecvat civilizaţiei contemporane.

Tonul concluziilor noastre, apreciază Dl. Ciachir, l-ar face invidios şi pe Dl. Filip Teodorescu *"dacă ar fi şi el ortodox"*, pericolele semnalate de noi nefiind altceva decât *"un drob de sare"* etc.

De unde ştie D.C. dacă Dl. Teodorescu este sau nu ortodox? Un fost securist are dreptul de a se numi ortodox dacă este botezat aşa cum şi un fost propagandist comunist ca Dl. Ciachir are acest drept. Dar în nici un caz nu are dreptul Dl. Ciachir să bagatelizeze o chestiune care frământă întreaga Ortodoxie şi anume amploarea fără precedent a agresiunii anti-ortodoxe îndreptată şi din Vest şi din Răsărit şi de aici din Ţară. Dl. Ciachir nu are dreptul şi nici calitatea de a da "legitimaţii" de apartenenţă la Biserica Ortodoxă nimănui. Iar dacă Dumnealui consideră "drob de sare" povara ce o suportă Biserica şi *"lipsă de credinţă"* preocuparea unor tineri pentru soarta acesteia, nu înţeleg de ce îşi mai numeşte cronica "ortodoxă"? Teologi de prestigiu şi înalţi ierarhi - faţă de care Dl. Ciachir este o biată nulitate - s-au exprimat cu mult mai tranşant şi dur chiar în ceea ce priveşte fenomenul de la Pucioasa. Şi nu în termeni sociologici.

Noi nu am avut pretenţia că am lămurit această problemă şi nici nu ne-am permis să ne erijăm în factori de competenţă teologică - deşi printre noi se află oameni care ştiu oricum mult mai multă carte decât Dl. Ciachir. Am căutat să fim de folos. Fără a cere sau a aştepta ceva în schimb. De ce nu au prezentat şi alţii - oameni cu posibilităţi mai mari decât noi - rapoarte sau studii mai bine întocmite? De ce nu a fost asaltat Sinodul cu o avalanşă de intervenţii din partea numeroşilor laici care scriu prin gazete şi critică sistematic Biserica şi pe reprezentanţii Ei?

Căci, iată, pe aceeaşi pagină în care suntem învinuiţi de neînţelegere a Ortodoxiei, Dl. Ciachir oferă cel mai relevant exemplu despre felul în care înţelege el Ortodoxia. Pentru Dl. Ciachir activitatea Sfântului Sinod este *"drojdie festivist-protocronistă"*, *"tărăboi retoric"*, *"agitaţie"*, singura preocupare pe care o sesizează Dl. Ciachir la ierarhii noştri fiind... să benchetuiască!

Şi acest individ obraznic şi lipsit de cel mai elementar respect pentru conducătorii spirituali - singurii legitimi - ai poporului nostru, acest gazetar fără ruşine mai are tupeul să ne ţină predici şi să ne dea lecţii!

Pe Dl. Ciachir îl deranjează că laicii (fie ei şi mai tineri, ca noi) - aşa cum s-a discutat la Conferinţa Laicatului de anul trecut - roagă Biserica să unifice în jurul ei toate forţele responsabile pentru a face faţă celei mai cumplite ofensive a ateismului şi imoralităţii, pentru a rezista împotriva satanismului ce tinde să acapareze întreaga lume. Chiar crede Dl. Ciachir că trăim vremuri de "pace lăuntrică" şi "bucurie evanghelică" de a căror lipsă ne acuză cu nonşalanţă D-sa? Şi în numele cui ne acuză Dl. Ciachir? În numele Bisericii? Nicidecum. Acuzaţiile D-lui Ciachir au alt punct de origine. Şi ştim noi foarte bine cine stă în spatele acestor acţiuni.

Dl. Ciachir şi alţii de aceeaşi orientare cu D-sa ar fi foarte mulţumiţi dacă toţi creştinii s-ar retrage în casele lor şi ar sta cu mâinile în sân, lăsând în seama D-lui Ciachir şi a altor pseudo-intelectuali rezolvarea problemelor spirituale şi culturale ale societăţii.

Cel ce scrie aceste rânduri nu are deloc pretenţia că ar fi vreun model de comportament creştinesc. Am destule păcate - chiar multe - dar pentru ele nu trebuie să dau socoteală D-lui Ciachir şi nici unuia dintre ciachirii care ne dau lecţii încruntaţi şi zeflemitori. Un păcătos ca mine reuşeşte, totuşi, să-şi reprime dezgustul şi să se refere fără nici un pic de ură la acţiuni de genul celor practicate de indivizi ca Dl. Ciachir. Accept chiar să fiu văzut ca o întruchipare a lui Caliban. Dar cu un singur amendament.

Să mergem împreună la biserică! ■

G. R.

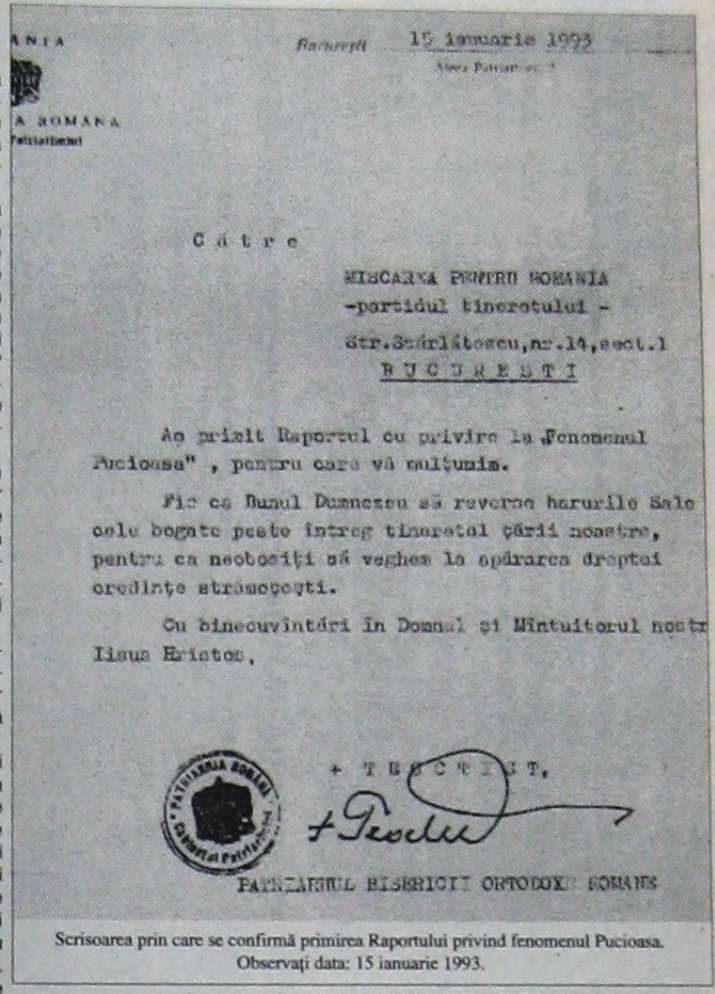

ANIA — Bucureşti 15 ianuarie 1993

A ROMANA

Către

MIŞCAREA PENTRU ROMANIA
-partidul tineretului -
Str.Scărlătescu,nr.14,sect.1
BUCUREŞTI

Ao primit Raportul cu privire la „Fenomenul Pucioasa" , pentru care vă mulţumim.

Fie ca Numul Dumnezeu să reverse harurile Sale cele bogate peste întreg tineretul ţării noastre, pentru ca neobosiţi să veghem la apărarea dreptei credinţe strămoşeşti.

Cu binecuvîntări în Domnul şi Mîntuitorul nostr Iisus Hristos,

+ TEOCTIST,

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMANE

Scrisoarea prin care se confirmă primirea Raportului privind fenomenul Pucioasa. Observaţi data: 15 ianuarie 1993.

0 scrisoare

Scrisoare cu "tendinţe"

Nu sunt un cititor fidel al revistei **"22"** - din motive de firească igienă morală şi culturală. Mi-a căzut însă întâmplător în mână nr. 9 (161) din 4-10 martie 1993, unde am întâlnit-o, la rubrica **"Scrisori"** (pag. 2), pe o fostă colegă şi prietenă, Natalia Niculescu.

Fosta mea prietenă (îmi) acuză aderarea la o *"tendinţă extrem de primejdioasă"*. Nu aş fi răspuns acestui atac indirect dacă, pe lângă afirmaţiile ce privesc aderarea (a mea şi a altora) la această *"tendinţă primejdioasă"* - după cum spune ea *"e vorba în primul rând de Mişcarea Pentru România"* - nu ar fi apărut şi afirmaţii de genul:

"... există azi un alt tip de naţionalism ce trebuie combătut în egală măsură căci, deşi nu e practicat de comunişti, le face tot acestora jocul. Pentru că răspândeşte printre tineri ortodoxismul intolerant, protocronismul sau xenofobia".

Iată, am citit de pildă în revista (altfel bine scrisă) a unui grup de elevi de la Liceul de Informatică aflat sub tutela mai mult sau mai puţin discretă a M.P.R. - o frază ca aceasta: «Cu articolul lui Marino (despre C. Noica - n.n.) revista "22" continuă ponegrirea valorilor româneşti - un lucru pe care ei îl găsesc normal». Să mă ierte autorul articolului (pe care îl şi cunosc), dar citesc de trei ani "22". Oare ce valori româneşti o fi ponegrit? Că de *recuperat şi reabilitat a făcut-o ca puţine alte reviste."*

Natalia, dacă citeşti de trei ani revista "22", e şi normal să nu distingi naţionalismul demagogic, preudo-naţionalismul practicat de persoane ca Ceauşescu şi Vadim de naţionalismul curat, autentic. După trei ani de lecturi din "22" este normal ca o fată de 18 ani, naivă şi influenţabilă, să considere ortodoxismul ca fiind "intolerant". De altfel, inepţia "creştinism = comunism" este o mai veche "teză" tratată şi de băieţi ceva mai vârstnici, cum ar fi Dl. **Dan Pavel**. E şi normal ca în loc de adevăratele valori româneşti - ponegrite în această penibilă "22" - să preiei ideile bolnăvicioase ale unui **Norman Manea** şi să faci propagandă apologeţilor homosexualităţii.

Şi încă ceva în legătură cu îngrozitoarea "intoleranţă" ortodoxă de la MPR. Ai uitat, Natalia, dar eu sunt CATOLIC. Şi nimeni din **Mişcare** nu mi-a reproşat acest lucru.

Iar în legătură cu "tutela" sub care s-ar afla revista **"Decembrie"** - pe care o editez împreună cu un grup de colegi - ţin să spun că *la rugămintea mea* Marian Munteanu ne-a oferit spre publicare studiul său "Poezia detenţiei" cât şi poezii inedite ale lui Radu Gyr, pentru care îi mulţumesc încă o dată.

În încheiere, cu privire la fosta mea colegă, să fie liniştită: nu sunt cu ochii pe ea. Cu nici un fel de "tendinţe".

Marius Bârsan
Elev la Liceul de Informatică - Bucureşti
Redactor Şef al revistei "Decembrie"

IMPORTANT!

Căutăm difuzori voluntari pentru publicaţia "Mişcarea". Toţi cei interesaţi sunt rugaţi să ia legătura cu redacţia sau cu reprezentanţii MPR din ţară. Oferim un procent de 20% din costul publicaţiilor vândute (10 lei pentru fiecare exemplar).

Abonamente

Abonamente la "Mişcarea" se pot contracta prin toate ghişeele poştale şi prin filialele RODIPET S.A.

Publicaţia "Mişcarea" este trecută în Catalogul presei interne la nr. 4137.

Publicaţia *"Mişcarea"* este editată de **Mişcarea Pentru România**, formaţiune politică, înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991.
Direcţia publicaţiei este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Grupul redacţional este format din:

George Roncea - Prim Redactor; **Alexandru Zlatco** - Redactor
Karina Knapek - Fotoreporter; **Victor Roncea** - Redactor
Sandra Cristea - Redactor; **Claudia Buruiană** - Redactor
Dan Dungaciu - Redactor; **Bogdan Munteanu** - Secretar de redacţie

Adresa: Str. Scărlătescu nr. 14, Sector 1, Bucureşti 78 158. Telefon: 659.45.72; Fax: 312.41.15
Cont deschis la Banca Română pentru Dezvoltare • Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD-SMB), nr. 46.20.69.61.33.178

Dragi cititori,

Suntem bucuroşi să publicăm articole şi reportaje cu privire la temele tratate în cadrul rubricilor noastre precum şi, în general, cu privire la orice temă ce prezintă interes pentru generaţia noastră. Ar fi bine ca materialele trimise să nu fie prea voluminoase şi, pe cât posibil, să fie daculografiate la două rânduri.

De asemenea îi rugăm pe toţi corespondenţii noştri să precizeze vârsta, profesia, adresa exactă şi numerele de telefon la care pot fi găsiţi.

Sperăm să veniţi alături de noi.

Vă aşteptăm!

Responsabilitea pentrù conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile *"Mişcării"* nu pot fi atribuite formaţiunii politice MPR.

***Mişcarea Pentru România* îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentanţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).**

Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile *"Mişcării"* nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Anul II Nr. 3 (8)
martie 1993

Din scrierile lui Mircea Eliade

Studii, lucrări ştiinţifice, eseuri

Solilocvii (1932); Oceanografie (1934); Alchimia asiatică (1935); Yoga. Essay sur les origines de la mystique indiene (1936); Cosmologie şi alchimie babiloniană (1937); Fragmentarium (1939); Mitul reintegrării (1942); Salazar şi revoluţia în Portugalila (1942); Insula lui Euthanasius (1943); Comentarii la legenda Meşterului Manole (1943); Os Romenos, Latinos do oriente (1943); Techniques de Yoga (1948); Traité d'histoire des religions (1949); Le Mythe de l"Eternel retour (1949); Le Chamanisme et les techniques archaiques de l'extase (1951); Images et symboles (1952); Le Yoga. Immortalité et liberté (1954); Forgerons et alchimistes (1956); Das Heilige und das Profane (1957) = Le Sacré et le profane (1955); Mythes, rêves et mystères (1957); Birth and Rebirth (1958) = Naissances mystiques (1959); Méphistophélès et l'Androgyne (1962); Patanjali et le Yoga (1962); Aspects du mythe (1963); From Primitives to Zen (1967); The Quest (1969) = La Nostalgie des origines (1970); De Zalmoxis à Gengis-Khan (1970); Religion australiennes (1972); Occultism, Witchcraft and Cultural Fashions (1976); Histoire des croyances et des idées religieuses (3 vol., 1976-1983); Briser le toit de la maison (1986).

Din opera literară:

Isabel şi apele diavolului (1930); Maitrey (1933); Întoarcerea din Rai, Lumina ce se stinge (1934); Şantier, Huliganii (1935); Domnişoara Christina (1936); Şarpele (1937); Nuntă în cer (1938); Secretul doctorului Honigberger, Nopţi la Serampore (1940); Amintiri I (1966); Pe strada Mântuleasa (1968); La Ţigănci (1969); Noaptea de Sânziene (1971); În curte la Dionis (1977); Tinereţe fără tinereţe, Nouăsprezece trandafiri (1980); Romanul adolescentului miop (1989).

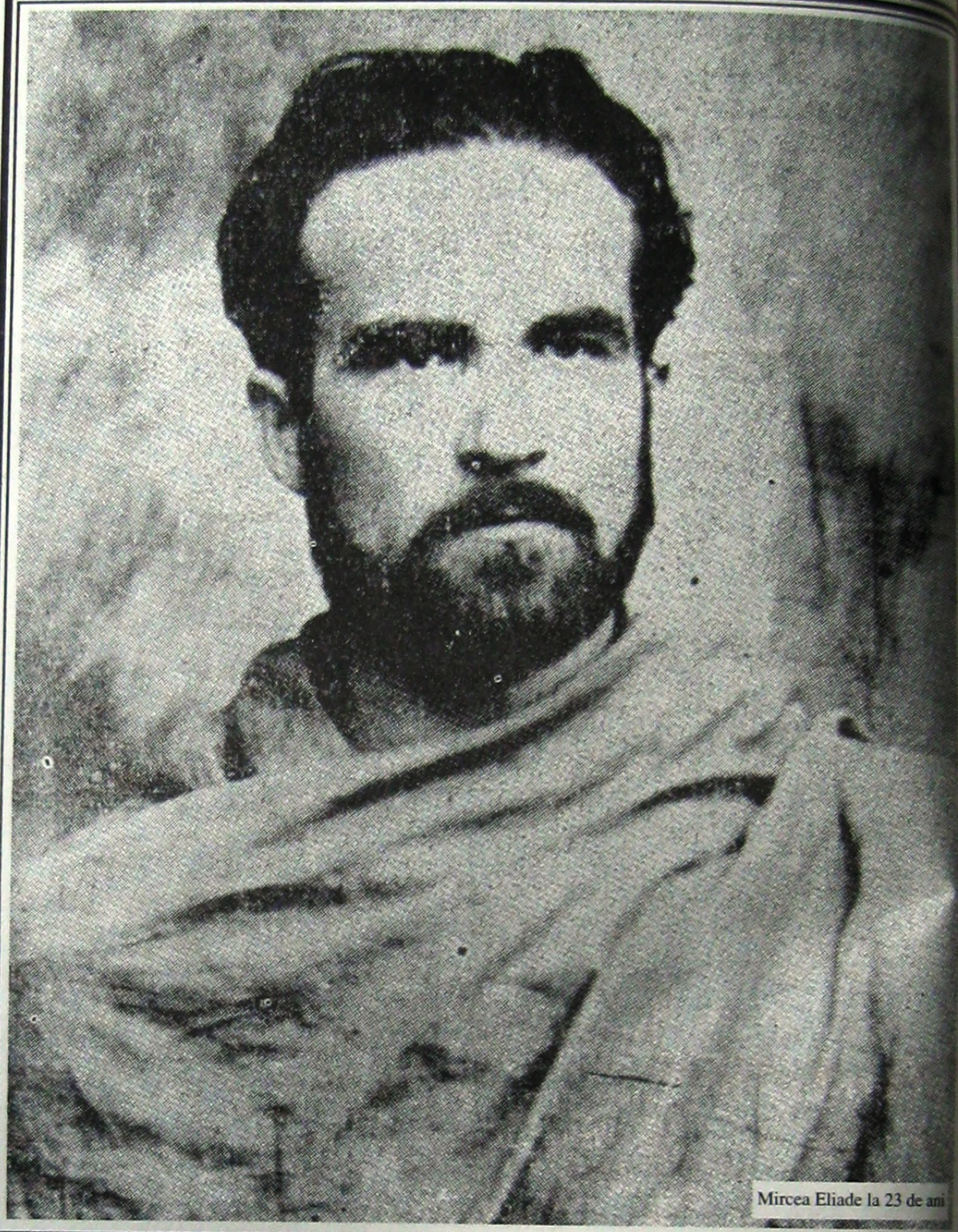

Mircea Eliade la 23 de ani

MIRCEA ELIADE 9 martie 1907-22 aprilie 1986

"Naţionalismul nu e numai iubirea de morţii şi pământul nostru, ci este mai ales setea de eternitate a României. Nu iubeşti numai tot ce a fost al strămoştilor tăi şi ce este încă al tău - ci vrei ca acest tot să fie în eternitate, să rămână peste şi dincolo de istorie. Îţi iubeşti ţara şi neamul pentru că ştii că numai aşa vei putea rămâne şi tu aici, în istorie, legat şi păstrat pe pământ. Eternitatea pe care insul şi-o închipuie, o cucereşte sau o cerşeşte singur - este cu totul altă problemă decât această eternitate colectivă, a neamului întreg. Aici răzbate setea omului de concret, setea de a şti păstrate veşnic locurile şi experienţele pe care le-a cunoscut şi apărat câteva zeci de ani, câteva clipe. Cred că în orice fel de naţionalism trăieşti, mai mult sau mai puţin manifest, această iubire de eternitate a neamului. Şi mi se pare că nu există decât un singur fel de a-ţi iubi neamul şi ţara: să lupţi, pe orice cale, pentru eternitatea lor. Luptă pe care fiecare o înţelege după firea şi iubirea lui. Dar numai setea eternităţii poate transfigura acest sentiment şi această luptă. Numai prezenţa eternităţii poate depăşi politica".

"Rareori un neam întreg s-a regăsit într-un poet cu atâta spontaneitate şi atâta fervoare cu care neamul românesc s-a regăsit în opera lui M. Eminescu... El ne-a revelat alte zări şi ne-a făcut să cunoaştem altfel de lacrimi. El, şi numai el, ne-a ajutat să ne înţelegem bătaia inimii. El ne-a luminat înţelesul şi bucuria nenorocului de a fi român."

"Ortodoxia e, pentru noi, Creştinismul autentic, care trebuie actualizat în proaspete şi calde fapte sufleteşti. Trebuie să fim creştini pentru a găsi un sens vieţii."

"A iubi, a respecta, a crede în tinereţe este un lucru atât de firesc încât nici nu mai trebuie justificat. Chiar dacă această tinereţe îţi dărâmă idealurile în care ai crezut, apucă pe drumurile pe care le-ai evitat, ignoră frumuseţile pe care i le-ai arătat - chiar dacă această tinereţe te insultă, te jigneşte, te depăşeşte sau te exclude - nu poţi obosi niciodată de a crede orbeşte în ea şi de a o ajuta cu orice mijloc de a se înălţa."

"De la intrarea mea în Universitate şi în redacţia "Cuvântului", Nae Ionescu fusese mai mult decât profesorul meu favorit, îl consideram maestrul meu, "ghidul" care îmi fusese dăruit ca să-mi pot împlini destinul, adică, în primul rând creaţia în ordinea culturii".

"(...) O declaraţie de desolidarizare de Mişcarea Legionară mi se părea nu numai inacceptabilă, ci de-a dreptul absurdă. Mi se părea de neconceput să mă desolidarizez de generaţia mea în plină prigoană, când oamenii erau urmăriţi şi persecutaţi fără vină.

(...) Mişcarea Legionară avea structură şi vocaţie de sectă mistică, iar nu de mişcare politică. (...) Singura infirmare masivă a cunoscutului refren că poporul român nu e religios (singurul popor creştin fără nici un sfânt, pe care se amintea necontenit) a adus-o purtarea câtorva mii de români în anii 1938-1939, în închisori sau lagăre, fugăriţi sau liberi."